

Giới thiệu Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?

Tỉnh lại sau giấc ngủ, Song Hee Eun phát hiện có chút không đúng liền vén chăn lên xem xét, thấy một thân thể xa lạ, mẹ nó cô lại biến thành đàn ông!

Cô biến thành nam thân vậy nam thân kia đi đâu???

"Meo ô. . ." Cảm giác sau lưng bỗng trở nên rét lạnh, quay đầu lại thì thấy một con mèo béo ở bên cửa sổ đang nhìn cô với ánh mắt sắc bén.

Yong ca biến thành mèo béo bị Song Hee Eun bắt lấy ôm hôn sờ sờ tàn phá đủ kiểu, rốt cục hấn hắc hóa!

Xoay người nông nô đem Yong ca trở về với chính mình: Người phụ nữ xấu xa, xem tôi tra tấn cô như thế nào.

Đây là câu truyện về một cô gái ác miệng nhưng lại là một con hổ giấy tạm thời xuyên thành GD, cùng hấn tương ái tương sát.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tại một căn hộ cao cấp thuộc khu Gangnam thành phố Seoul, Kwon Ji Yong mặc một bộ quần áo màu đen nghiêm mặt xuất hiện ở bãi đậu xe dưới lòng đất, đỗ xe sau đó hấn lại nhìn xung quanh xác định không có ai theo dõi hấn, lúc này hấn mới thở phào nhẹ nhõm yên tâm đi vào thang máy tới căn hộ mới chuyển đến.

Lần chuyển nhà này hấn không nói cho bất cứ ai biết, cuối cùng hấn cũng không phải lo lắng về việc có phóng viên theo hấn đến nơi này. Một ngày công tác thật mệt mỏi, Kwon Ji Yong mở cửa thì thấy đồ dùng trong nhà được bày biện một cách ngăn nắp tinh xảo, phòng ốc rộng rãi sáng sủa có thể cảm giác được mười phần hiện đại. Không uống 30 tỷ won hấn dùng để mua căn hộ này, sau khi đánh giá một vòng căn nhà hấn cảm thấy vô cùng hài lòng, cả người liền ngã lên trên chiếc ghế salon bằng da thật, mí mắt lại không nhین được mà bắt đầu đánh nhau.

Đang ngủ gật đột nhiên tỉnh lại, Kwon Ji Yong không thể không ép mình đi tắm một cái, một thân quần áo lóe dính dính nhóp nhóp, hấn không thể ngủ được với tình trạng như thế này.

Nước nóng chảy xuống, chảy từ cổ xuống bên dưới, chảy qua lồng ngực, lướt qua cơ bụng, Kwon Ji Yong nhắm mắt lại cảm giác cực kỳ thoải mái tựa như tất cả mệt mỏi trong ngày đều tan biến.

"Aizz, tên tiểu tử thôi nhà người nhật lên cho chị!" Song Hee Eun ngồi xếp bằng trên sàn nhà, một cánh tay đang giơ lên chỉ vào đứa em trai đang trong thời kỳ phản nghịch, ánh mắt vô cùng nghiêm khắc.

Song Seung Yeom liếc mắt nhìn cô một cái, cực kỳ không tình nguyện nhặt mấy cái khoai tây chiên mình vừa làm rơi trên mặt đất lên.

Trên TV đang chiếu bộ phim Hàn đang rất hot gần đây, người đóng vai nam chính là nam thần của cô Lee Jong Suk.

"Thật là đẹp trai nha!" Song Hee Eun nhìn bằng ánh mắt ngây dại, tay cầm khoai tây chiên đặt bên miệng chậm chạp không chịu ăn hết.

"Chị nên ra ngoài tìm bạn trai đi, cả ngày cứ nhìn cái dạng như thế này thật là không có dinh dưỡng." Song Seung Yeom đem một miếng khoai tây chiên để vào miệng cắn một cái.

"Cái gì gọi là không có dinh dưỡng, không có dinh dưỡng này!"

"A, a, cứu mạng!" Kết quả Song Seung Yeom bị chị gái của hấn tiện tay cầm tờ báo hung ác đánh.

"Hai người các con đừng có ồn ào nữa, mau tới ăn tối đi!" Lee Hye In bưng một bát canh từ trong bếp ra đặt lên bàn cơm, quay về phía phòng khách gọi hai đứa con đang ăn.

Được cứu sống Song Seung Yeom thừa cơ nói thêm một câu: "Đồ cọp cái." Sau đó lập tức che miệng ra vẻ như là câu vừa xong không phải là hấn nói.

Song Hee Eun đứng dậy tắt TV, quay người lại thấy Song Seung Yeom còn đang chơi trò chơi một cách chăm chú, cô liền lấy laptop của hấn phát giận đưa tay lên véo lỗ tai của hấn: "Mẹ gọi đi ăn cơm không nghe thấy sao hả?"

"Đau, đau, ai nha em đã biết!"

Song Seung Yeom bị dạy dỗ một phen liền nhu thuận như một con cừu nhỏ, mặt mày xám xịt đi theo sau Song Hee Eun.

“Oa, canh thơm quá!” Song Hee Eun tiến lên phía trước dùng cái mũi ngửi một lượt, nói: “Mẹ, tay nghề của mẹ vẫn tốt như vậy.”

“Con nói thật nhiều.” Lee Hye In cũng chiều dí cái mũi của Song Hee Eun.

“Seung Yeom, uống canh xương hầm nhiều một chút bây giờ con đang trong tuổi lớn.” Lee Hye In bận bịu múc một bát canh đặt trước mặt của hắn.

Song Seung Yeom đang vui đầu ăn com, không kiên nhẫn trả lời lại một câu: “Ai nha, đã biết!”

Song Hee Eun nghe thấy liền lấy đũa đập vào đầu hắn quát: “Sao lại nói chuyện với mẹ như thế!”

“Hee Eun à con bắt nạt em trai làm gì nha...”

“Tiểu tử này rất thích ăn đòn!”

“Mẹ, người quản chặt chị một chút chứ bộ dạng như thế này sau này ai dám lấy chị ấy chứ.” Song Seung Yeom vừa nói xong câu đó liền nhận được ánh mắt sắc bén từ chị hắn, nếu dùng ánh mắt có thể giết người thì hắn đã sớm chết cả trăm lần rồi.

“Vậy trước khi lấy chồng chị sẽ tra tấn em đến khi nào đủ thì thôi, còn nếu như không ai thèm thấy thì chị đây sẽ tra tấn em cả đời!” Song Hee Eun hung hăng đập Song Seung Yeom một cái, tiểu tử này một ngày mà không bị ăn đánh là muốn nhảy lên nóc nhà mà dỡ ngói.

“A, vẫn là bỏ đi, chị tranh thủ thời gian nhanh nhanh gả ra ngoài đi!” Song Seung Yeom nói xong lại cúi đầu và com vào miệng.

“Được rồi, hai người các con nhanh ăn com đi, ngày mai còn phải đến trường.” Lee Hye In nói, lại cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một chút mới nói: “Cha các con cũng sắp về rồi.”

“Hôm nay cha lại tặng ca sao?” Song Hee Eun gấp một miếng kim chi lên bỏ vào miệng, vị cay ê ẩm, đúng là hương vị của mẹ.

“Giờ đang là cuối tháng nên công việc ở công ty rất nhiều, cha con lại là tổ trưởng tất nhiên trách nhiệm sẽ nhiều hơn một chút.”

“Bảo cha nên chú ý nghỉ ngơi, mẹ chút nữa nhất định phải đi xoa bóp thân thể cho cha.”

“Trong nhà này có con là quan tâm cha nhất.”

“Đó là tất nhiên, kiếp trước con là tiểu tình nhân của cha mà.” Song Hee Eun bĩu môi.

“Ờ...” Song Seung Yeom cố ý làm bộ buồn nôn, sau đó vì ngăn ngừa nguy cơ bị đánh liền lập tức chạy ra khỏi chỗ ngồi, nói: “Con đã ăn xong.” Rồi cuống quýt chạy đến ôm laptop vào phòng đóng cửa lại.

Song Hee Eun đánh huyệt, phàn nàn: “Vô pháp vô thiên.”

“Xi!” Lee Hye In không nhịn được bật cười: “Nhà này Seung Yeom ai cũng không sợ, lại sợ chị gái.”

“Đó là đương nhiên.”

Đây chính là toàn bộ tình hình của toàn bộ gia đình Song Hee Eun, em trai phản nghịch học lớp 11, ở trường thì đánh nhau trốn học, ở nhà thì cãi nhau cùng cha mẹ, hắn chỉ sợ chị gái và cũng chỉ nghe lời chị gái.

Có thể là từ nhỏ Song Hee Eun đã bắt nạt hắn, nên để lại cho hắn bóng ma tâm lý khắc sâu không thể xóa nhòa.

Mẹ là giáo viên tiểu học sáng 9 giờ đi làm tới 5 giờ chiều mới về, cha là tổ trưởng kế hoạch của một xí nghiệp nên thường xuyên phải tặng ca, từ nhỏ Song Hee Eun sống trong gia đình bậc trung của Hàn Quốc không phải lo cái ăn cái mặc.

Vì cha mẹ đều là phần tử trí thức, tư tưởng cũng tương đối khai sáng cho nên cũng không tồn tại tư tưởng trọng nam khinh nữ, vì vậy Song Hee Eun được cha mẹ nuông chiều mà lớn lên, chỉ ít trước 5 tuổi một mình cô độc bá thiên hạ, đương nhiên khi em trai cô được sinh ra thiên hạ này vẫn là của cô.

“Hee Eun, con cũng học đại học năm thứ 3 rồi, ở trường có quen biết đối tượng nào thích hợp không?” Lee Hye In đang ăn đột nhiên dừng lại hỏi.

“Aizz, mẹ à bọn họ sợ con còn không kịp đâu.” Song Hee Eun xem thường nói, lại ăn một miếng kim chi: “Cái này ăn ngon thật.”

“Không được, Hee Eun, con cần phải sửa đổi tính tình một chút, nếu như giống em trai con nói sau này không tìm được bạn trai làm sao bây giờ?” Lee Hye In buồn rầu, giống như đã bắt đầu lo lắng đến chung thân đại sự của con gái.

“Không được, mẹ, con nhớ còn một chút tư liệu còn chưa làm xong, ngày mai cần nộp rồi.” Nói xong Song Hee Eun chột dạ để đũa xuống rất nhanh đã không còn thấy hình bóng, từ khi cô lên đại học mỗi lần trong nhà nói tới vấn đề ‘yêu đương’ Song Hee Eun sẽ lại trở thành đào binh.

“Aizz đứa nhỏ này, làm sao mỗi lần nói đến cái vấn đề này à lại chạy.” Lee Hye In lầu bầu nói.

Song Hee Eun về đến phòng, vừa chuẩn bị tắm rửa rồi đi ngủ lại phát hiện cái thùng rác trong phòng đã đầy, dứt khoát mang nó xuống nhà.

Nhà bọn họ vừa vặn đối diện với đường cái, xuống lầu ra ngoài chính là đường cái, thùng rác nằm ở bên lề đường, Song Hee Eun đi dép vào khế hát đi đến chỗ cái thùng ném đồ bỏ đi.

Ném xong rác, Song Hee Eun chuẩn bị xoay người thì nghe thấy tiếng mèo kêu, một bóng đen từ bên trong thùng xanh hóa* xông tới, Song Hee Eun giật nảy mình tập chung nhìn kĩ thì thấy đó là một con mèo Garfield rất béo có bộ lông màu đen trắng.

*xanh hóa: t nghĩ đây là thùng rác để để những thứ như hóa chất, túi nilon,... để đi xử lý riêng.

Vuốt trái tim còn chưa kịp bình tĩnh lại, con mèo kia liền muốn băng qua đường, mà bây giờ không phải lúc đèn đỏ, trên đường xe cộ qua lại tấp nập vô cùng nguy hiểm, có thể con mèo này muốn đi qua nên Song Hee Eun liền đuổi theo.

Rốt cuộc cũng bắt được cục thịt béo này, Song Hee Eun đứng dậy chuẩn bị đi qua phía đối diện, còn chưa kịp mắng con mèo thì không biết một chiếc xe không phanh lại được từ nơi nào lao tới thẳng tắp đụng phải Song Hee Eun.

Song Hee Eun cảm giác được bản thân mình bay lên, cô bị bắn xa hơn mười mét, cảm giác được lúc phù ngù tạng như muốn văng ra ngoài, lúc rơi xuống đất trong đầu chảy ra chất lỏng dính dính màu đỏ.

Mí mắt nặng trĩu không thể mở ra được, nằm nghiêng nên cô thấy con mèo kia xông vào trong bụi cây thấp ven đường, tại một khắc trước khi nhắm mắt trong lòng còn đang mắng con mèo không có lương tâm.

Sáng sớm một sợi nắng chói lọi chiếu vào cửa sổ, đến bên giường lớn, người trên giường giống như co quắp một cái dành một cánh tay chống đỡ để ngồi dậy, ánh nắng mặt trời chiếu lên, gương mặt đẹp trai kia trở nên cỡ nào anh tuấn tiêu sái.

Song Hee Eun dụi dụi mắt, còn chưa thanh tỉnh từ trong cơn ác mộng, vì cứu một con mèo ngu xuẩn mà xảy ra tai nạn xe cộ, chuyện ngu xuẩn như vậy cô mới không thèm làm!

Chỉ là luôn cảm thấy...hạ thể có đồ vật gì đó thật không thoải mái.

Song Hee Eun vén chăn lên, triệt để choáng váng, cái kia...Đó là cái gì! Cô kinh ngạc che miệng, cô không phải đàn ông, vì sao lại có thần**. Đột nhiên!

**thần: t nghĩ là cái cứng buổi sáng của đàn ông ấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Lúc Song Hee Eun vén chăn lên, quả thật không dám tin vào hai mắt của mình, cô lật đặt bò xuống giường, trước tiên vọt vào toilet, khi nhìn đến khuôn mặt trong gương, cô hoàn toàn bối rối, khuôn mặt này dân quốc Đại Hàn không ai không biết sao, cô rõ ràng biến thành GD Kwon Ji Yong.

Song Hee Eun có chút không thể tiếp nhận sự thật này, nhưng khi cô duỗi hai tay ra đặt trước ngực của mình, cảm giác vùng đất bằng phẳng kia, ngoại trừ cơ ngực còn có chút co dãn, cô hoàn toàn nhận mệnh, cô Song Hee Eun biến thành một người đàn ông.

Còn là một người đàn ông không tầm thường, cũng đã định trước đường đời sau này của cô cũng sẽ không được bình thường rồi.

Rửa mặt, cô nhìn khuôn mặt trong gương một hồi lâu mới miễn cưỡng thích ứng, khuôn mặt đẹp trai như vậy, sao lại lãng phí trên người cô thể này.

Đi vào trong phòng khách, cô kinh ngạc há to miệng, sợ hãi cảm thán phòng ở xa hoa rộng lớn như vậy, trên ghế salon để một điều khiển từ xa, ma xui quỷ khiến Song Hee Eun đi tới, mở TV.

Thật vừa đúng lúc, trên TV đang thông báo tin tức buổi sáng.

"Bây giờ mọi người đang nghe tin tức trong ngày, đêm qua, một người con gái khoảng hai mươi tuổi xảy ra tai nạn giao thông ở trước cửa nhà, người gây ra tai nạn đã tự thú, người con gái trải qua thời gian cấp cứu, tạm thời tính mạng thoát khỏi nguy hiểm, trước mắt còn ch ch tỉnh lại. . ."

Nghe tin tức này, trái tim Song Hee Eun như bị đâm một cái, động tác trong tay cũng ngừng lại, sửng sờ được đứng trước TV.

"Hee Eun của mẹ! Con không thể bỏ lại mẹ!" Trong video, mẹ Song Hee Eun khóc đến tê tâm liệt phế, mỗi một giây đều đâm vào tim Song Hee Eun, trong bệnh viện nhiều người quay chụp, rất nhanh bị một người cho ngăn trở, nhìn kỹ lại thì ra là em trai của cô Song Seung Yeom.

Chỉ thấy mặt cậu lạnh tanh, ánh mắt còn có chút đỏ, muốn đuổi hết đám người truyền thông, phóng viên ra ngoài.

Mấy người bác sĩ đi tới, khuyên bảo các phóng viên, “Người bệnh cần có hoàn cảnh yên tĩnh, mời mọi người có chuyện gì đến bên ngoài bệnh viện chờ.” Ý tứ đuổi người rất rõ ràng.

...

”Sau đây là tin tức tiếp theo, quốc gia của tôi. . . .”

Song Hee Eun tắt TV, không nói gì đi tới cửa phòng, nhưng vừa chạm vào chốt cửa, tay lại buông xuống, bây giờ cô trở về bằng cách nào đây, ảo não ngồi xồm xuống, mẫn liệt cào tóc mình, nhìn người nhà của mình vì mình thương tâm khổ sở, chính mình lại bất lực ở chỗ này, cảm giác này thật là không xong.

Bây giờ thân phận của cô là Kwon Ji Yong, chỉ sợ nói ra cũng không có người tin.

Huống hồ, những nơi nào Kwon Ji Yong xuất hiện sẽ khiến cho nơi đó oanh động, bây giờ cô vội vàng hấp tấp không đầu không đuôi căn bản không khả năng đi bệnh viện nhìn thể xác của mình.

Cô biết chỉ cần linh hồn của mình còn ở trong thân thể này một ngày, bên kia mình nằm trong bệnh viện cũng không tỉnh lại, như vậy ngày từng ngày người nhà của cô sẽ bị tra tấn tinh thần.

Song Hee Eun đi tới đi lui trong căn phòng trống trải, đột nhiên cô dừng bước chân, có thể có một khả năng hay không, GD Kwon Ji Yong tiến vào thân thể của cô? Nếu nói như vậy, chuyện này có thể xử lý tốt hơn.

”Đỉnh đỉnh đỉnh. . . Đỉnh đỉnh đỉnh. . .” Ngoài cửa vang lên tiếng chuông cửa, Song Hee Eun luống cuống tay chân, nghĩ thầm lúc này sẽ là ai trở lại đây, nếu bị lộ thì biết sao đây.

Càng giả chết càng dễ dàng làm cho người ta hoài nghi, dứt khoát quyết định chắc chắn, Song Hee Eun mở cửa.

”Xin chào, Kwon tiên sinh, tôi là chủ nơi này, ngày hôm qua ngài vừa mới chuyển đến đúng không?”

Song Hee Eun gật gật đầu, trả lời như vậy có lẽ không sai.

”Đây là danh thiếp của tôi, nếu như trong thời gian ngài ở đây gặp vấn đề khó khăn gì cũng có thể gọi điện thoại tìm tôi.” Nói đến đây người đàn ông mặc quần áo làm việc đội nón bảo hộ đưa cho cô một tấm danh thiếp.

Song Hee Eun cầm nó trong tay, “Cảm ơn, tôi đã biết.” Tốt lắm, giọng nói của cô là giọng của nguyên chủ, bằng không thì chết mất thôi.

Đóng cửa lại, lúc trở lại phòng khách, Tống Hi Ân rõ ràng cảm giác được, bên trong áo khoác mình đang mặc có đồ vật gì đó đang rung, lấy ra nhìn, là điện thoại, phía trên hiển thị một tin nhắn với ba chữ Người đại diện.

Người đại diện của GD?

Chẳng lẽ tìm anh ta có chuyện gì?

Song Hee Eun cầm điện thoại đặt mộng ngồi ở trên ghế salon, nhưng màn hình bị khóa, cô cũng không biết cách mở, cô bấm thử ngày sinh nhật của GD, kết quả vẫn không mở ra, cuối cùng bất đắc dĩ cầm điện thoại để sang một bên.

Thật sự buồn chết chị rồi, lại gặp phải chuyện này!

Cô một tay nâng trán, một tay cầm điện thoại, hết cách rồi, đúng lúc này, trong lúc vô tình khóa điện thoại bị cô mở ra, công cụ giải khóa chính là ngón tay cái của cô, trực tiếp đưa vân tay vào.

”Oa, mở.” Song Hee Eun ngồi thẳng người, do dự có nên mở tin nhắn đó ra không.

Mặc kệ như thế nào, dù sao bây giờ cô đã ở trong thân thể của GD, phải tạm thời có chịu trách nhiệm với người ta, cũng không thể làm một vài chuyện để cho người khác thân bại danh liệt, như vậy lương tâm của cô sẽ bị cắn rứt mất.

Nội dung tin nhắn là thế này:

[Ji Yong, tôi tìm khắp nơi cũng không thấy cậu đâu, cậu lại dọn nhà? Thằng nhóc này, thấy tin nhắn thì gọi điện thoại cho tôi gấp, tôi có việc muốn thương lượng với cậu.]

Song Hee Eun nuốt một ngụm nước bọt, cho nên tiếp theo cô phải gọi điện thoại sao?

Trong lúc cô không biết làm sao, người đại diện đã gọi điện thoại tới.

Cuối cùng cô vẫn nghe máy.

”Alo?”

”Mau nói địa chỉ nhà của cậu cho tôi, tôi qua đó một chuyến, tôi muốn gặp mặt cậu để nói chuyện này.” Không đợi Song Hee Eun mở miệng nói chuyện, đối phương đã cúp điện thoại luôn rồi.

Nhưng nơi này là chỗ nào, làm sao cô biết được.

Lúc này cô nghĩ tới vừa rồi chủ nhà cho cô một tấm danh thiếp, trên danh thiếp viết tên của tiểu khu này, bây giờ chỉ cần ra cửa nhìn số nhà là được rồi.

Song Hee Eun mở cửa, trong lúc cô không có phòng bị, giống như có đồ vật gì đó nhanh chóng xông vào phòng, tốc độ nhanh đến cô nhìn không thấy rõ ràng là cái gì, Song Hee Eun đi vào đóng cửa lại, đã làm tốt rồi tư thế để phòng, một giây trước có cái gì đó chạy vào nhà, chẳng lẽ là ăn trộm?

Đưa tay cầm cây chổi, cẩn thận bước vào trong phòng khách.

Tinh thần khẩn trương cao độ, dường như mỗi một bước tóc gáy đều dựng lên chỉ chờ vận sức hành động.

”Meow ô. . .” Từ trong phòng ngủ truyền đến tiếng mèo kêu.

Song Hee Eun giờ cây chổi chạy vào trong phòng ngủ, nghĩ thầm hóa ra chỉ là một con mèo hoang xông vào.

Chỉ thấy con mèo kia đứng ở bên cạnh cửa sổ phòng ngủ, Song Hee Eun liếc mắt đã nhận ra, đó không phải là con mèo mập trong đêm qua hại cô bị tai nạn giao thông sao, lập tức lửa giận trong lòng bùng nổ, giờ cây chổi vọt tới.

Đúng lúc này, con mèo kia mở miệng nói chuyện, ánh mắt sắc bén nhìn cô, “Trả thân thể của tôi lại cho tôi!”

Cây chổi trong tay Song Hee Eun loảng xoảng rơi trên mặt đất, hai tay cũng cương ở giữa không trung, sợ tới mức phía sau lưng mát lạnh.

Con mèo này..con mèo này. . . Lại có thể nói chuyện...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

“Hee Eun à, con gái của mẹ!” Lee Hye In ngồi bên cạnh giường bệnh, kéo cánh tay của con gái, khóc lóc thảm thiết, hiện tại đã trôi qua 12 giờ đồng hồ từ lúc tai nạn xảy ra, tính mạng của Song Hee Eun được phòng phẫu thuật cứu trở về, Song Seung Yeom không chịu lên lớp, quyết tâm ở lại bệnh viện, bố Tổng nguyên thanh cũng xin nghỉ không đi làm.

Song Seung Yeom đứng một bên, an ủi mẹ, “Mẹ đừng khóc nữa, có khóc chị ấy cũng không tỉnh dậy đâu.”

“Con gái của tôi, sao có thể xảy ra chuyện này chứ!” Lee Hye In khóc không ngừng.

“Được rồi, Hye In, bác sĩ nói hi vọng cần yên tĩnh, chúng ta đừng làm phiền con bé.” Song Won Jeong với tư cách là chủ gia đình, lại là một người cha, nếu nói không buồn là giả, nhưng nếu ông ta cũng yếu đuối, vậy thì cái nhà này sẽ không còn chỗ dựa.

“Anh là kẻ máu lạnh phải không, bây giờ con gái chúng ta bị như vậy, anh đứng bên cạnh lại không thấy một chút đau lòng sao!”

“Mẹ, cha, hai người đừng cãi nhau nữa.” Song Seung Yeom nhin không được nói, “Bác sĩ nói, 50% chị sẽ tỉnh lại.” Nhưng nếu không thể tỉnh, thì khẳng định là sống cả đời thực vật.

Mặc dù từ nhỏ đến lớn chị gái đều khinh thường hắn, nhưng khi còn bé, hề chị ấy nhìn thấy người ta bắt nạt hắn, đều chạy tới đánh bọn họ, trong lúc vô tình, hắn đã lệ thuộc vào người chị gái này.

Chuyện đã đến mức này, khóc lóc không phải là biện pháp hay để giải quyết vấn đề, đành phụ thuộc vào ý trời, có thể tỉnh dậy được hay không còn phải trông chờ vào số phận của chị thôi.

Mà Song Hee Eun bên này, dường như cũng gặp một vấn đề khó giải quyết.

Tạo sao con mèo có thể mở miệng nói chuyện. . .

Song Hee Eun nuốt một ngụm nước miếng, tất nhiên bị dọa không ít, phim kinh dị đã xảy ra trong thực tế, lập tức bỏ chạy, chỉ nghe sau lưng “Meow” một tiếng, con mèo kia liền đuổi theo cô.

Không cẩn thận làm chân vướng vào cánh cửa, còn có một cái cục tròn tròn đập vào người cô, tha lập tức ngã xuống đất, con mèo mập kia không chút nề tình dẫm trên lưng cô.

“Anh là ai?” Mèo tiếp tục nói chuyện.

“Tôi... tôi là G-Dragon!” Tha xoa chỗ bị đau nói.

“Tôi mới là G-Dragon, rốt cuộc anh là ai!” Nghe giọng con mèo quả thực giống GD, nhưng trong giọng nói tràn đầy oán giận.

“Anh... anh, trước mắt đề tôi đứng dậy được không, anh nặng quá đi, không sợ đè bẹp di cơ thể của mình à.” Nghe Song Hee Eun ở dưới kêu la, mèo kia vội vàng nhảy xuống, không thể không nói, đề tập luyện được một cơ thể mạnh khỏe như kia, không dễ dàng chút nào.

Song Hee Eun đứng dậy phui bụi dính trên người, ngẩng đầu lên, con mèo kia đang ngồi trên ghế sofa, nhìn bộ dáng của nó không khác gì đại boss.

Song Hee Eun đi đến gần hỏi, “Anh.. thật sự là GD?”

Con mèo kia trợn mắt nhìn cô, “Anh muốn tôi chứng minh thế nào?”

Song Hee Eun quan sát hẩn, “Vậy kể từ lúc nào anh lại biến thành con mèo, đêm qua sao?”

Mèo mập thay đổi tư thế nằm thoải mái trên sofa, “Tôi vừa mới chuyển đến đây tối qua, đang nằm ngủ, lúc tỉnh dậy thì biến thành thế này rồi, đừng nói lời vô ích, mau trả cơ thể lại cho tôi.”

Tha dờ khóc dờ cười, “Tôi còn muốn quay về cơ thể thật của mình kia kia, anh nghĩ tôi muốn làm đàn ông chắc!” Nói ra lời này cũng chính là thầm thừa nhận cô là con gái.

Trong lúc một mèo một người tranh cãi, tiếng chuông ngoài cửa vang lên.

Song Hee Eun vỗ đùi, vừa mới nhớ ra, quản lý của GDragon gọi điện thoại tới nói muốn đến đây, cô lập tức hoảng sợ.

“Này, cô gái kia, mau đi mở cửa đi!” Con mèo nhìn cô la lên.

“Quản lý của anh đến rồi!”

“Sợ cái gì...” Con mèo mập lười biếng nằm trên sofa, tha trái lại rất bình tĩnh, người trong cuộc còn không sợ, cô sợ làm gì chứ.

Đi mở cửa.

Song Hee Eun chạy tới mở cửa, nhìn thấy một người đàn ông đội mũ đeo kính râm, hẩn không nói không rằng lập tức xông vào nhà, hai tay chống hông, nhìn ngó xung quanh căn phòng đánh giá, “Hóa ra cậu chuyển nhà tới chỗ này.”

Song Hee Eun đóng cửa lại, chẳng lẽ người này chính là người quản lý của GD? Đầu năm nay người quản lý cũng cần mặc đồ nghiêm túc như vậy à.

Người đàn ông đeo kính râm bỗng nhiên tháo kính ra, gương mặt khó tin nhìn cục tròn tròn nằm ngủ trên ghế sofa, “Ji Yong à, cậu nuôi mèo lúc nào thế!”

Nói xong liền đi qua chỗ con mèo.

“Này...” Lời nói của Song Hee Eun bị nghẹn ở họng, nếu nói ra thì bị lộ hết rồi, vì vậy đành trơ mắt nhìn người quản lý ôm con mèo GD đùa giỡn... Đây tuyệt đối là việc tổn thương lòng tự trọng của đàn ông.

“Ha, con mèo này đáng yêu thật, lớn lên mập ú.” Người quản lý của GD vừa nói vừa lấy tay nắm khuôn mặt mèo.

Song Hee Eun chậm rãi bước tới, “Cái này, tôi đi lấy cho anh ly nước.” Một khắc này hình như cô thấy bộ mặt thối hoắc của Kwon Ji Yong.

Thật ra so với cơ thể đang nằm trong bệnh viện của cô, Kwon Ji Yong thảm hại hơn nhiều, đang yên đang lành chợt biến thành con mèo, thân thể lại bị một cô gái lạ mặt chiếm lấy.

Song Hee Eun rót nước thật lâu mới quay trở lại, nguyên nhân là do cô không rành bố trí nơi này, nhà quá rộng, đi mãi mới tìm thấy nhà bếp, con mèo mập mới nằm liệt trên ghế sofa, mà người quản lý Choi Soon Ho về mặt rất hăng hái ngồi chỗ đó, trên tay cầm điện thoại, tay phải đang lướt tìm tin tức mới.

“Nước đây.” Song Hee Eun đặt ly nước xuống bàn trà trước mặt hẩn, Choi Soon Ho rất tự nhiên bung ly nước uống một ngụm, tiếp theo cầm túi công văn của mình lên, rút một xấp tài liệu có đánh dấu ra.

“Cậu nhìn một chút xem, nhất là bộ Dữ lý chung thước, IU hợp tác đóng cùng, cậu là nam chính 1.” Song Hee Eun nhận lấy kịch bản, bắt đầu đọc, kịch bản này là tiểu thuyết chuyển thể nha, bây giờ cho dựng thành phim truyền hình rồi, nam chính 2 là nam thân của Song Hee Eun, tuy rằng cô không thể trở

thành nữ chính, nhưng thân phận bây giờ là đàn ông, có thể nhìn thấy thần tượng của mình cũng là điều hạnh phúc.

“Ừ, kịch bản cũng được.” Song Hee Eun liếc sơ qua nói.

“Cậu khẳng định? Tôi còn nghĩ cậu sẽ từ chối bộ phim này đấy, dựa vào tính tình của cậu trước kia, căn bản sẽ không đồng ý mấy cái máu chó này, Ji Yong à, gần đây không bị sao chứ? Không cần phải dẫu tôi nha, có muốn cái gì cứ nói, muốn loại phụ nữ nào tôi cũng sẽ tìm cho cậu.”

Này... quả nhiên là từ miệng đàn ông mà ra, coi phụ nữ như loại sinh vật không biết xấu hổ?

“Anh đừng nói nữa, không có việc gì, bộ nhận bộ này.” Song Hee Eun có chút tức giận.

“Meow ô...” Con mèo mập bên cạnh kêu một tiếng, sau đó trừng mắt nhìn Song Hee Eun, ánh mắt tựa như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Song Hee Eun sợ đến run người.

“A này, thôi cứ như vậy đi, thời gian quay phim còn xa, bây giờ đạo diễn vẫn đang chọn diễn viên, mấy ngày nay cậu ngồi ở nhà đọc sơ kịch bản.” Nói xong Thôi Thuận Hạo cầm túi đứng lên, giống như sắp rời đi.

“Ừ, được, không vấn đề gì, anh... Muốn đi sao?”

Thôi thuận hạo nở nụ cười khó hiểu, “Tất nhiên phải đi rồi, công ty vẫn còn rất nhiều việc phải giải quyết, không đi chẳng lẽ ở lại đùa giỡn với con mèo với cậu à!”

“Ừ, vậy đi đi!” Song Hee Eun tiến người ra tận cửa mới quay lại.

Kwon Ji Yong bị ghen lâu như vậy rốt cuộc cũng mở miệng, “Cô có tư cách gì quyết định nhận phim giùm tôi?”

“Nhưng mà bây giờ anh là một con mèo, cái gì cũng không làm được, tôi không giúp anh quyết định thì biết làm gì đây, ngoan...” Nói xong Song Hee Eun giờ tay ra cào lông giúp hấn.

Kwon Ji Yong bùng nổ, rõ ràng muốn há miệng cắn tay cô, Song Hee Eun vội vàng rút tay lại, này... Tại sao lại không nói lời nào mà định cắn người!

“Dù gì anh cũng là nhân vật của công chúng, thần tượng, tại sao có thể tùy tiện há miệng cắn người!” Song Hee Eun đứng đối diện với hấn, một tay chống hông một tay chỉ vào mèo mập, bày ra bộ dáng chỉ trích.

Bây giờ chỉ nghe được giọng nói của GD phát ra từ cơ thể con mèo, nhưng không nhìn thấy mặt GD, vì vậy Song Hee Eun có cảm giác cô lớn hơn, nhưng nếu bản thân đối mặt với GD thực sự, cô sẽ nhanh chóng thu lại tính cách của mình.

Đột nhiên mèo mập không nói gì, co rúc trên ghế sofa, khe khẽ thờ dài.

Lập tức nói, “Tôi có chút nghi ngờ giới tính thật của cô.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

“Tôi biết, tôi là kiểu bắt nam bắt nữ rất nhiều người cũng nói tôi như vậy, nhưng mà tôi tuyệt đối không quan tâm?” Song Hee Eun nói xong liền đem kịch bản đặt trên bàn trà, đứng dậy đuổi cái lưng đang mỏi nhừ.

Con mèo béo kia liền nhảy từ salon đến bàn trà, bộ dáng vẫn mạnh mẽ như vậy, chỉ thấy đó dùng móng vuốt nhẹ nhàng lật trang thư nhất của kịch bản ra, lại từ từ lật những trang tiếp theo giống như là thực sự nghiêm túc đọc kịch bản.

Song Hee Eun biết rõ, chỉ ít ở thời điểm hiện tại linh hồn của hai người họ không thể quy vị trở lại làm chính mình, mấy ngày này cô nhất định phải sinh hoạt chung với Kwon Ji Yong trong thân thể mèo Garfield, mà cô không thể không tiếp tục đóng vai Kwon Ji Yong.

Khi Kwon Ji Yong trong lột mèo đang chăm chú đọc kịch bản, Song Hee Eun một mình đi vào phòng bếp, phát hiện phòng bếp vô cùng sạch sẽ ngay cả tủ lạnh cũng không có cái gì, ưu điểm duy nhất là không có một hạt bụi nào đi.

Từ khi cô tỉnh lại vào buổi sáng cho đến bây giờ cô còn chưa được ăn cái gì đâu, Song Hee Eun sờ sờ cái bụng rắn chắc, mặc dù cái thân thể này không phải của cô nhưng mà người phải chịu đựng cái cảm giác đói bụng này là cô.

Không được, bây giờ cô phải ra ngoài mua đồ mới được.

Nghĩ tới đây Song Hee Eun quay người đi ra ngoài, khi cô đi đến cửa phòng bếp thì thấy mèo béo cũng đang tiến về phía này, hỏi: “Cô muốn là cái gì?”

Song Hee Eun gãi gãi đầu: “Tôi đang tìm xem có cái gì ăn được hay không...có vẻ như là không có gì cả nha.”

“Nói nhảm.” Mèo béo liếc nhìn cô 1 cái mới nói: “Hôm qua tôi vừa mới chuyển đến đây...liền có thêm cô.”

Anh ta đây là đang trách cô sao?

Cô cũng là người bị hại mà, thân thể của cô còn đang ở trong bệnh viện sống chết sao còn không biết đây này.

Song Hee Eun bĩu môi, nuốt những lời định nói ra xuống, thôi bỏ đi ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu: “Anh...có tiền sao, tiền của tôi đều để ở nhà tôi hết rồi.” Vì sao sau khi nói ra câu này cô lại cảm thấy có gì đó không đúng..

Mèo béo đứng đưa vài cái trước mặt cô: “Cô đi theo tôi.” Nói xong hần liền đi về một hướng.

Song Hee Eun đi theo mèo béo vào trong phòng ngủ, đúng là căn phòng cô tỉnh dậy vào buổi sáng ấy.

“Nhìn thấy cái giá treo quần áo kia không, trên đó có một cái áo khoác ở trong túi của nó có thẻ ngân hàng, thẻ tín dụng và một ít tiền lẻ.”

Song Hee Eun làm theo chỉ dẫn của Kwon Ji Yong thì tìm thấy ví tiền của hần, lúc cô mở ra xem thử thì tình cờ nhìn thấy chứng minh thư nhân dân của Kwon Ji Yong, trong tấm ảnh hần thật là trẻ mặc dù bây giờ hần cũng không già.

“Xi...trông thật là trẻ.”

Mèo béo liếc cô 1 cái: “Bây giờ tôi cũng không già.” Nói xong hần nâng chân lên uốn éo đi ra khỏi phòng ngủ. Trước khi đi khỏi còn nói thêm một câu: “Tôi khuyên cô trước khi ra cửa nên hóa trang một chút đừng để cho người khác nhận ra.”

“Tôi biết, tôi biết, tôi cũng không ngốc.” Nói xong Song Hee Eun giống như phát hiện ra đại lục mới, cô bắt đầu lựa quần áo từ một hàng vali đựng quần áo chưa kịp sắp xếp đến phòng giữ đồ, có trang phục sang trọng, cũng có quần áo giản dị thoải mái, đồ mặc ở nhà.

Lần đầu tiên trong đời cô chọn trang phục cho nam mà cảm thấy hoa hết cả mắt, dứt khoát chọn một bộ màu đen, lấy kính râm khẩu trang mũ đeo lên, làm thành dạng như thế này liền không nhìn rõ mặt.

Song Hee Eun xem xét lại bản thân một lần nữa cảm thấy không có gì sai sót mới cảm ví đi ra ngoài, nhưng đột nhiên cô quay lại.

Kwon Ji Yong đang nằm sấp trên ghế salon dùng móng vuốt cắn thận thảo tác trên màn hình điện thoại di động, khi hần tỉnh dậy hần đang ở trong vòng tay của Song Hee Eun, chắc chắn lúc đó hần nghĩ có phải mình đang nằm mơ, cái này... Tình huống gì đây rốt cuộc nữ nhân này đang muốn làm gì.

“Xuýt nữa thì quên mang theo anh.” Nói xong Song Hee Eun liền ôm mèo béo lên rồi đi ra cửa, thẳng đến khi nghe được tiếng đóng cửa Kwon Ji Yong mới phản ứng lại.

“Cô làm gì thế, mau bỏ tôi xuống!” Vừa nói hần vừa dùng móng vuốt cào toán loạn.

“Ai nha, anh làm đau tôi rồi đó.” Xuýt nữa thì Song Hee Eun quăng cục thịt béo này xuống đất. Cô tròn mắt lên, bây giờ nhìn Kwon Ji Yong cô cảm thấy cục thịt béo này vô cùng đáng yêu nháy mắt lại mềm lòng, được rồi bây giờ cứ coi anh là một con mèo vậy.

“Tôi nói cho anh biết, đừng có mà làm loạn nữa bây giờ tôi muốn đưa anh đi shopping.” Cô nói xong liền lấy tay xoa đầu hần rồi quay đầu đi vào thang máy.

Kwon Ji Yong vừa định hỏi chỉ là đi shopping thôi mà cần gì phải mang hần theo, thế nhưng trong thang máy có người nên hần đành phải kìm nén xuống, dùng hết sức chen vào ngực cô.

A đi trong thang máy là nhân viên phụ trách quét dọn tòa nhà này, bà dùng ánh mắt sắc bén của mình nhìn thoáng qua mèo béo được ôm trong ngực Song Hee Eun, nó rất đáng yêu làm cho người yêu thích.

“Tiểu gia hỏa, con mèo của cậu thật mập nha! Vô cùng đáng yêu!”

Nghe thấy a đi gọi mình như vậy Song Hee Eun không khỏi giật mình, xem ra về sau cô phải thích ứng với những cách xưng hô như thế này, như là tiểu gia hỏa....

Song Hee Eun gật nhẹ đầu: “Cảm ơn lời khen của a đi, mèo của cháu có hơi béo.” Vừa nói cô vừa vuốt lông Kwon Ji Yong.

Cũng không biết lông mày của Kwon Ji Yong đã nhăn đến tận chỗ nào rồi, lần đầu tiên trong đời có người dùng từ đáng yêu để hình dung hần, hần đường đường là một người đàn ông mạnh mẽ.

Vì che dấu tai mắt của người khác, Song Hee Eun trực tiếp chặn một cái taxi đến một siêu thị cỡ lớn, thế nhưng lúc chuẩn bị tiến vào thị bị người ngăn lại.

“Chào anh, anh không thể mang con mèo này vào được, cảm ơn vì sự hợp tác.”

Không thể mang vào sao? Vậy được rồi, thế là Song Hee Eun vô tình để lại con mèo béo ở chỗ lỗi vào dành cho thú nuôi, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng vào trong.

Trong lòng Kwon Ji Yong k khỏi nói thầm một câu cái người phụ nữ khoong có lương tâm này.

Còn chưa thoát khỏi cái bóng ma khi mà bị vớt bỏ, một cô bé tầm 4 – 5 tuổi được mẹ dắt tò mò đi đến lại dùng đồ chơi trong tay để chơi với hân, Kwon Ji Yong hoàn toàn mặc kệ người ta muốn làm gì thì làm, cao ngạo nằm im một chỗ không nhúc nhích.

Cuối cùng bé gái kia cảm thấy không vui, chạy đến trước mặt mẹ bé phàn nàn: “Mẹ, con mèo kia chơi không vui!”

Một tiếng sau, Song Hee Eun thẳng lợi trở về trong tay cầm hai cái túi lớn, mừng rỡ đến trước mặt hân nói: “Nhìn này tôi mua được thật nhiều đồ ăn!”

Kwon Ji Yong quay mặt đi mấy cái kia đều là đồ ăn của cô mà.

“Được rồi!” Song Hee Eun bế hân lên một lần nữa: “Bây giờ chúng ta đi mua đồ cho anh ăn nha.”

Kwon Ji Yong trừng mắt, đồ cho hân ăn... không phải bây giờ cô ta muốn dẫn hân đi mua thức ăn cho mèo chứ?

Bọn hân xuống e trước một cửa hàng thú cưng, cửa hàng thú cưng này có chi nhánh toàn quốc, có danh tiếng như vậy có thể tin cậy, Song Hee Eun yên tâm mang theo mèo béo tiến vào.

Nhân viên cửa hàng nhiệt tình tiếp đãi bọn hân, vẫn không quên khen ngợi một câu con mèo này thật đáng yêu, bình thường cho ăn cái gì mà lại mập như vậy, cũng không thể quá mập nha cũng nên có nó đi giảm béo.

Đối mặt với đồng thức ăn cho mèo, Song Hee Eun nhất thời không quyết định được nên mua loại nào đành hỏi con mèo trong ngực: “A, anh chọn đi, anh thích cái nào?”

Nhân viên cửa hàng đứng một bên nhìn không được che miệng cười: “Anh trai này thật hài hước, mèo không thể nói chuyện được để tôi giới thiệu cái này cho anh...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Edit: Lily_Carlos

“Anh trai này, tại tiệm chúng tôi nhãn hiệu đồ ăn cho mèo này là bán chạy nhất, bọn mèo ăn xong đảm bảo lông mượt mà màu lông trở nên đẹp hơn.” Nói đến đây nữ nhân viên cửa hàng nhìn con mèo trong ngực Song Hee Eun nói: “Anh trai này lông của con mèo này có chút bẩn, có cần sử dụng dịch vụ tắm cho thú nuôi của tiệm chúng tôi hay không, hiện giờ nạp tiền để có thể hội viên như vậy sẽ được hưởng giá ưu đãi được giảm 90% nha!”

“Tắm rửa?” Song Hee Eun nói nhỏ một tiếng, vừa dứt lời Kwon Ji Yong trong ngực cô bắt đầu cào loạn lên muốn kháng nghị Song Hee Eun liền đưa tay đè hân lại k cho nhúc nhích một bên lúng túng giải thích với nhân viên cửa hàng: “Từ trước đến giờ đều là tôi tắm cho nó, nó không thích tắm ở bên ngoài.”

”A, cũng không có việc gì, vậy ngoại trừ 1 gói thức ăn cho mèo anh còn cần cái gì nữa không?”

Song Hee Eun ngấm nhìn xung quanh: “Trước cứ thế đi đã sau này cần thêm cái gì tôi sẽ lại tới.”

“Vậy phiền anh ra quầy hàng thanh toán, tôi sẽ gói lại giúp anh.”

Còn may, số tiền mặt còn lại trong ví vẫn đủ để chi trả, Song Hee Eun cảm thấy nói mình giống đàn ông không phải là không có căn cứ, mang mười cân đồ ăn với gói đồ ăn cho mèo trong ngực còn có một con mèo béo nữa chứ, vậy mà cô vác chúng sang bên đường để bắt taxi mà mặt không đỏ lại không hề thở gấp.

Không biết hôm nay vận khí sao nữa lúc Song Hee Eun và Kwon Ji Yong về nhà thì thấy thang máy hỏng.

”Thang máy đang sửa chữa?” Ha, tốt thật!

Song Hee Eun đi đến bên cầu thang bộ, Kwon Ji-Yong thức thời nhảy xuống từ trong ngực cô tự leo lên cầu thang, động tác lại vô cùng nhẹ nhàng.

Mà Song Hee Eun thì là mang theo gần hai mươi cân vật phẩm, bỏ một hồi lên mười tầng lầu, lúc cô bỏ tất cả mọi thứ xuống đất chống hai tay lên trên đùi thở hổn hển, một con mèo béo đứng đấy nói: “Cô đúng là không phải người phụ nữ bình thường.”

”Nói nhảm!” Song Hee Eun lườm hần một cái, đứng dậy ấn mặt mũi mở cửa, cửa vừa mở mèo béo liền nhảy vào: “Ai!” Thật sự là gấp cái gì chứ.

Cuối cùng Song Hee Eun phải tự mình mang tất cả mọi thứ vào trong nhà, lúc nhìn thấy gói đồ ăn cho mèo lại chợt nhớ ra thế mà cô lại quên không mua bát cho mèo ăn.

”Này anh có đói bụng không, nếu muốn bây giờ tôi sẽ cho anh ăn.”

Con mèo béo theo thói quen nằm sấp trên ghế salon đang giương mắt lên nhìn chăm chăm vào Song Hee Eun, phản xạ có điều kiện ánh mắt lại chuyển dời đến cái túi thức ăn cho mèo còn chưa bị bóc ra, bỗng nhiên hần có một cổ xúc động muốn nôn mọi thứ trong dạ dày ra ngoài, hần sẽ phải ăn thứ kia sống qua ngày sao?” Cô. . . Đừng để ý đến tôi, cứ lo cho mình trước đi.”

Nha. . . Như vậy để bản thân mình no bụng đã rồi tính sau. “Được, nếu như không có vấn đề gì tôi đi làm đồ ăn đây.” Song Hee Eun ngồi xổm xuống mở cái túi lấy tất cả vật phẩm trong đó ra sau đó bày vào trong tủ lạnh, bát đĩa vừa mới mua cũng lấy ra rửa một lần, đại khái phải tầm một tiếng sau mới bắt đầu làm cơm trưa ăn.

Thời gian này có chút xấu hổ, đã bốn giờ chiều, dứt khoát gộp cả bữa trưa và bữa tối vào ăn chung, cho nên Song Hee Eun không do dự mà làm phần của hai người.

Chóp mũi của Kwon Ji Yong đang nằm ở trên ghế salon nhắm mắt dưỡng thần giật giật, giống như là ngửi được mùi thơm từ phòng bếp truyền ra, có hải sản, có thịt bò, ngay cả hương vị của rau cải xanh hần đều có thể đoán ra được, sao đột nhiên khứu giác của hần lại tốt như vậy...

Thật đói bụng, xem người phụ nữ kia còn mua cái gì để ăn nữa, sau đó liền nhảy từ trên ghế salon xuống, chạy đến chỗ mấy cái túi còn một đồng đồ mới mua đặt dưới bàn trà.

”Ừm. . . Thật là thơm, Song Hee Eun người có phong phạm của một đầu bếp nha!” Song Hee Eun bụng mấy món mình vừa mới làm từ trong bếp lên trên bàn khoe khoang chút, lại mở nồi cơm điện ra một lần hơi nước nóng hôi hổi bay lên, nhất thời trong không khí có mùi thơm thoang thoang của cơm.

Cuối cùng cũng có thể ăn cơm.

Lúc cô đem cơm đã làm xong ra bàn cơm trong phòng, mèo béo Kwon Ji-Yong vẫn nằm trên ghế salon như cũ nhắm mắt dưỡng thần, điều này làm cho Song Hee Eun không thể không hoài nghi gia hỏa này có phải vẫn ngủ từ khi cô vào trong nhà bếp đến bây giờ, chẳng lẽ khi biến thành mèo thì bất tri bất giác cũng nhiễm luôn cái tính của con mèo?

Song Hee Eun hiếu kỳ đi đến bên cạnh hần, trong nháy mắt Kwon Ji-Yong liền bừng tỉnh, lông trên đầu đều dựng hết cả lên, lúc này cô vô tình về phía thùng rác thì thấy mấy hộp mỳ đều bị vứt vào trong đó: “Mỳ của tôi!” Song Hee Eun chạy tới, đau lòng nhặt tất cả chúng lên: “Anh làm cái gì thế hả tại sao lại vứt tất cả đi thế!”

Kwon Ji-Yong đứng lên, cao cao tại thượng nhìn cô: “Tôi chưa từng ăn như thế này, cho nên những thứ này không được xuất hiện trong nhà của tôi.”

”Nhưng tôi ăn mà, cũng không phải là cho anh ăn. . .” Song Hee Eun không đành lòng nhìn bọn chúng, miệng lẩm bẩm.

”Chỉ cần biết đây là thân thể của tôi, nên phải nghe lời tôi.” Lời nói này của Kwon Ji Yong là không có ý muốn thương lượng, Song Hee Eun không còn cách nào khác đành phải đem quãng mấy hộp mỳ vào thùng rác một lần nữa.

”Được rồi, không ăn thì không ăn, tôi đi ăn bữa tiệc lớn của tôi!” Nói xong tâm tình của Song Hee Eun lại lập tức tốt hơn, hứng thú bưng bưng nhảy chân sáo về phía bàn ăn, đây là hành vi chỉ có nữ sinh mới làm, nhưng thân thể này là của đàn ông, giống như một bà thím già, hoặc là tiểu thụ.

”Tôi ăn!” Song Hee Eun vừa cho một miếng lớn đồ ăn vào trong miệng, dưới chân giống như bị cái gì cào một cái, cúi đầu xem xét, nguyên lai là Kwon Ji-Yong đến đây.

Chỉ thấy hần dùng móng vuốt kéo ống quần của Kwon Ji Yong nói: “Này, cô không chuẩn bị thêm một phần cho tôi sao?”

”A.” Song Hee Eun buông đồ ăn xuống: “Anh đói bụng sao, tôi đi lấy đồ ăn của mèo cho anh ăn.”

Con mèo béo kia không đợi Song Hee Eun đứng lên, bản thân đã nhảy tới trên ghế, lại thuận thế nhảy lên trên bàn cơm, nâng móng vuốt thịt thịt chỉ vào đồ ăn Song Hee Eun mới làm: “Tôi. . . Muốn ăn cái kia.”

Song Hee Eun nghe thấy vậy lập tức ôm đồ ăn vào trong ngực: “Không được!” Rồi hoảng sợ nhìn về phía con mèo kia: “Anh không thể ăn đồ ăn của người, trong này có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn mà mèo không thể ăn được.”

”Tôi mặc kệ, tôi không ăn nổi cái thức ăn cho mèo kia, thật là buồn nôn.” Mèo béo cố chấp nói.

”Không được, anh ăn cũng phải ăn, không ăn cũng phải ăn!” Đây là vì nghĩ cho thân thể của anh, Song Hee Eun to gan suy đoán, vạn nhất mèo này ăn bậy một vài thứ, kết quả ngòm củ tỏi vậy không phải cô sẽ ở bên trong cơ thể này cả đời sao, mặc dù đây là thân thể của siêu cấp thần tượng, thế nhưng

cô vẫn muốn tìm nam nhân để yêu đương rồi kết hôn nha!

Cô rất thẳng, rất rất thẳng.

Song Hee Eun cũng không tính toán uy hiếp lợi dụ con mèo béo kia, mà là ôm lấy đồ ăn hai ba lần giải quyết sạch sẽ, nhìn đồ ăn còn lại, Kwon Ji-Yong hoàn toàn không muốn ăn nữa, một mình cô dọn trở về phòng khách.

Song Hee Eun thu thập xong mọi thứ, tìm một cái bát sạch sẽ chuyên dùng để đồ ăn của mèo, chỉ là bát này có chút sâu, mặt con mèo kia lại phẳng có thể ăn được không đây?

”Này, ăn cái này đi, rất tốt với thân thể của anh đấy.” Song Hee Eun đem đồ ăn cho mèo đẩy đến trước mặt hắn, Kwon Ji-Yong ngạo kiều đem mặt quay sang một bên.

Song Hee Eun cảm thấy bây giờ mình như là đang dỗ trẻ con ăn cơm vậy, nghĩ hết tất cả biện pháp: “Anh nhìn xem, Anh cũng không cho phép tôi ăn mỹ ăn liền, sợ thân thể này bị hỏng, vậy anh cũng phải làm như vậy không phải sao? Chẳng lẽ anh không muốn có thể khỏe mạnh để trở lại cơ thể của mình sao?”

Nói đến đây, Song Hee Eun nghĩ đến thân thể của mình còn nằm ở trong bệnh viện: “Bây giờ tôi còn không biết cái thân thể kia của tôi còn sống hay đã chết, so với tôi anh còn tốt hơn rất nhiều, nào, nhanh ăn đi.” Song Hee Eun kiên nhẫn đẩy bát đồ ăn về phía Kwon Ji-Yong một lần nữa.

Kwon Ji-Yong giờ móng vuốt lên, nhìn cái bát chứa đồ ăn cho mèo kia, kích động: “Được rồi, tôi thử một chút.” Thỏa hiệp vui đầu vào trong bát ăn một miếng nhỏ, hương vị cũng không khó ăn như trong tưởng tượng, thậm chí còn không tệ.

Song Hee Eun ngồi ở một bên cũng không lên tiếng, Kwon Ji-Yong bỗng nhiên cảm thấy có chút không quen, hắn đang ăn ngẩng đầu lên hỏi: “Tôi còn chưa biết cô tên gì?”

Song Hee Eun mím mím môi hít hít mũi, xoay đầu lại nở một nụ cười: “Tôi tên là Song Hee Eun.”

”Tên này rất quen. . .” Kwon Ji-Yong đột nhiên nghĩ đến, trong tin tức buổi sáng tình cờ nghe thấy cái tên này: “Nữ sinh viên Song Hee Eun bị tai nạn xe cộ.” Mặc dù tin này không thể được chú ý như tin tức giải trí, nhưng đây là sự kiện xã hội nên có không ít người quan tâm.

”Thật xin lỗi, tôi không biết chuyện của cô.”

Song Hee Eun đột nhiên cười: “Không phải xin lỗi, anh ăn nhanh đi.” Nói xong Song Hee Eun đột nhiên nghĩ đến cái gì: “Lông của anh. . . đúng là rất bần, có cần tôi giúp anh tắm một cái không?” Có lẽ vì con mèo này trước kia thường lang thang bên ngoài, khó trách cô ngửi thấy mùi đổ trên người mình, có lẽ là vì mình luôn ôm nó đi.

”Ừm. . . Không phải, ý của tôi là tôi tự tắm.”

”Ừm, vậy được rồi, tôi đi tắm trước cái mùi này thật không dễ chịu.” Nói xong, Song Hee Eun đứng dậy, nâng cánh tay lên ngửi thật là hôi quá.

Lúc này Kwon Ji-Yong đã ăn xong đồ ăn cho mèo, ngẩng đầu lên vì khăn trang mà lấp bắp: “Cô. . . Cô nói bây giờ muốn đi tắm sao?” Đây chính là thân thể của tôi nha!

Song Hee Eun nhún vai, xem thường nói: “Đúng nha, làm sao vậy, anh uốn cùng tôi tắm sao?”

”Cái đầu của người phụ nữ như cô đầy những cái gì thế hả. . .”

Trong phòng tắm nước nóng ào ào ào chảy xuống, sương mù bao phủ, Song Hee Eun đứng trước gương, cởi áo khoác, tay không cẩn thận đụng phải trước ngực, mới nhớ tới bây giờ cô là đàn ông, như nghĩ đến cái gì trong nháy mắt mặt cô đỏ đến tận mang tai, nhanh nhanh tắm sạch phần trên.

Song Hee Eun cởi hết tất cả chỉ còn đồ lót, nước thấm xuống dưới nên rất nhanh đồ lót đã bị thấm ướt hoàn toàn, thứ gì nào đó như ỉn như hiện, cô chợt khóa nước lại, mắt dịch chuyển khỏi đó, lại nhìn không được lại đem mắt liếc qua chút, làm sao bây giờ, thật khó nghĩ rốt cuộc có nên tắm tiếp xuống phía dưới không, như vậy không phải là thấy hết thân thể của hắn sao.

Con mèo béo nào đó đang đi tới đi lui trước cửa phòng tắm, cắn chặt răng đau lòng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Edit: Lily_Carlos

Không biết qua bao lâu, cửa phòng tắm bị đẩy mạnh ra phát ra tiếng động lớn, mèo béo đứng ngoài cửa giật nảy mình, chỉ thấy Song Hee Eun dùng cái khăn tắm quấn kín người rồi mới ra ngoài (đàn ông chỉ quấn ở phần dưới, mà phụ nữ thì quấn từ ngực xuống dưới).

Kwon Ji-Yong run rẩy hỏi: “Cô...đã tắm sạch rồi sao?”

Song Hee Eun kìm nén đến mức khuôn mặt trở nên đỏ bừng, gạt nhẹ đầu sau đó nhanh chóng chạy vội về phòng, khép cửa phòng lại.

Kwon Ji-Yong chỉ cảm thấy như có một trận gió thổi qua, trong nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

Người phụ nữ này... Đến cùng là ai nhìn thân thể của ai đây...

Song Hee Eun chạy tới phòng ngủ lúc sáng thức dậy, cũng chính là phòng ngủ chính trong nhà là phòng của Kwon Ji-Yong, cô ngồi ở trên mép giường vuốt ngực miệng không ngừng thở, tim còn đang đập rất nhanh, cũng không phải là cô chưa từng nhìn thấy thân thể của đàn ông, khi còn bé cha mẹ không ở nhà nên một mình cô phải chăm sóc từ đầu đến chân cho em trai, thế nhưng vì sao lại cảm thấy không được bình tĩnh, giống như là vừa mới làm việc gì trái với lương tâm vậy.

Kwon Ji-Yong nhìn thấy người phụ nữ kia chạy vào phòng không hề có ý định trở lại nữa, liền lắc lắc cái đầu đi vào phòng tắm, vừa định mở nước để gội rửa sạch bùn đất trên người mình đi nhưng cái vòi nước lại ở chỗ quá cao hẳn không thể với tới, hẳn đành nhảy lên nắp bồn cầu lại ra sức nhảy thêm một cái nữa rồi mới nhảy lên trên bồn rửa mặt được, hẳn cảm thấy sau này sức bật của hẳn sẽ được tăng lên rất nhiều.

Cũng may chốt mở của cái vòi nước trong nhà hẳn cũng không khó mở lắm, không cần phải dùng tay mới có thể mở, chuyện này đối với một con mèo như hẳn mà nói chuyện này là một vấn đề không nhỏ.

Lúc Kwon Ji Yong dùng vuốt mèo để lên trên chốt mở, một dòng nước bất ngờ chảy mạnh ra, kém chút làm hẳn hoảng sợ đến mức chạy khỏi đó, làm sao cái vòi nước này lại chảy mạnh như vậy lúc hẳn làm người cũng không phát hiện ra được chuyện này.

Phi, hẳn vốn là người, bây giờ chỉ là tạm thời mà thôi.

Song Hee Eun đang ở một mình trong phòng để thích ứng mọi chuyện vừa mới xảy ra, sau này mỗi ngày cô đều phải đối diện với chuyện như vậy, đúng lúc này cô nghe thấy tiếng mèo kêu thăm thiết đến mức tê tâm liệt phế từ bên ngai truyền đến, Song Hee Eun đứng dậy dùng một bước dài để đi đến cánh cửa, sau đó liền vội vàng chạy đến chỗ phát ra âm thanh.

Cô chạy nhanh đến phòng tắm, chỉ thấy con mèo béo đang liều mạng nhảy loạn trong bồn rửa mặt, mà nước thì vẫn cứ chảy ào ào không ngừng, vuốt mèo bị dính nước nên căn bản không leo lên được, may là Song Hee Eun đến kịp nếu không con mèo béo này đã chết đuối rồi.

Song Hee Eun dùng một tay bắt mèo ra ngoài, nước lập tức ngừng chảy. Mang theo con mèo toàn thân ướt nhẹp, Song Hee Eun nhìn hẳn thật không biết nên nói cái gì cho phải, Kwon Ji-Yong quay mặt sang một bên như ý thức mình vừa làm cái trò mèo gì nên cũng không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

”Tôi đã nói sẽ giúp anh tắm rửa, anh lại không chịu nghe.” Song Hee Eun mang theo mèo béo đi ra khỏi phòng tắm, *** mèo, làm nhỏ không ít nước lên trên sàn nhà, nhưng qua một hồi nhảy loạn trong nước trên người hẳn cũng sạch sẽ lên được một chút.

Thật vất vả cô mới tìm được một cái máy sấy, tìm cái ghế ngồi xuống, đặt mèo béo ở trên đùi của mình, bật máy sấy lên dùng tay thử nhiệt độ rồi mới bắt đầu sấy lông cho hẳn.

Kwon Ji-Yong nhắm mắt lại không dám mở ra, bởi vì âm thanh của máy sấy tóc quá lớn, với lại sẽ có giọt nước bắn vào trong mắt, hẳn cảm giác được có bàn tay ấm áp ôn nhu thay hẳn sấy tóc, những giọt nước trên người hẳn đều bị thổi tới trên sàn nhà.

Từ đầu đến móng, Song Hee Eun đều kiên nhẫn làm khô cho hẳn, còn thừa cơ xoa cái móng mèo một cái, xúc cảm cũng không tệ lắm.

Toàn bộ quá trình Kwon Ji Yong đều nhắm mắt lại cảm thụ, kỳ thật người phụ nữ này.... người phụ nữ này cũng có lúc dịu dàng.

”Được rồi!” Chừng mười phút sau, đại khái là đã được làm khô, Kwon Ji-Yong cảm thấy toàn thân cực kỳ thoải mái, có cảm giác thần thanh khí sảng, hẳn nhảy từ trên đùi Song Hee Eun xuống, hoạt động gân cốt một chút.

Song Hee Eun ngáp một cái: “Về sau đừng như vậy nữa, anh muốn làm cái gì đều phải nói với tôi một tiếng.”

Kwon Ji-Yong linh hoạt nhảy lên trên ghế salon, cuộn mình lại, nhắm mắt lại giả bộ như không nghe thấy.

Lúc Song Hee Eun cho rằng hẳn đã ngủ thiếp đi, hẳn bỗng nói một câu: “Cảm ơn.”

Song Hee Eun cười khoát khoát tay, “Biết rồi, biết rồi!”

Kwon Ji-Yong phát phát hiện mình nằm một hồi lâu, vẫn cảm giác được đèn phòng khách chưa được tắt, người phụ nữ kia đang đi tới đi lui trong phòng khách, đã khuya thế này cô ta còn muốn làm cái gì đây? Lúc hẳn mở mắt ra xem xét một cái, chỉ thấy Song Hee Eun một mình cầm chổi lau nhà yên lặng lau dọn phòng khách, đem nước đọng lại trên sàn lau sạch sẽ.

Ngay sau đó, cô đem chổi lau nhà để ở ban công, tiện tay tắt đèn của phòng khách, lúc cô đi vào phòng ngủ đóng cửa lại, Kwon Ji-Yong mới lại mở mắt

ra, kỳ thật hẳn tỉnh cả ngủ, chỉ là khi đối mặt với người phụ nữ ngày đầu quen biết, không biết nên nói cái gì. Vì làm dịu con xấu hổ, hẳn mới không thể không giả buồn ngủ.

Đột nhiên nhớ tới điện thoại vẫn còn ở chỗ hẳn, Kwon Ji-Yong thận trọng đứng dậy, đi đến bên kia ghế salon nằm xuống, dùng đệm thịt của móng vuốt thận trọng nhấp mặt mã để mở khóa, muốn tìm bàn bẻ, lại phát hiện mình chỉ có thể đối mặt danh bạ này mà ngẩn người, ai mình cũng không tìm được, hẳn thể nói cho người khác biết, sự thật là hẳn đã biến thành một con mèo, không có cách, đành phải rời khỏi giao diện, ấn mở ins của mình ra.

Nhìn xem mấy vị đều đăng hình hôm liên hoan lên, trong lòng Kwon Ji-Yong cảm thấy chua xót không thôi, một đời anh danh như hẳn làm sao lại có thể rơi xuống tình trạng như thế này, hẳn không nói thêm gì yên lặng ấn nút like.

Song Hee Eun rõ ràng rất buồn ngủ nhưng nằm ở một cái giường xa lạ, làm sao cũng không thể ngủ được, màn cửa cũng có kéo lên, ánh trăng chiếu vào từ bên ngoài, làm cho căn phòng vô cùng sáng, Song Hee Eun nằm nghiêng người đối mặt với cửa sổ.

Cô có thể nhìn thấy cái bóng của mình hiện trên tấm kính, nhưng cái bóng kia lại không phải là cái bóng của mình, không biết bây giờ cha mẹ đang làm gì, có ăn cơm hay không, có nhớ đến cô hay không, còn có đứa e trai phản nghịch kia nữa, có phải hẳn đang rất vui vẻ vì cô bị tai nạn xe cộ rồi rút cuộc không còn ai quản hẳn.

Cô rất muốn, rất muốn, có một cơ hội để đi qua xem họ một chút.

Song Hee Eun gối đầu lên cánh tay, ngắm nhìn ánh trăng nghĩ đến người thân trong nhà, miễn cưỡng chìm vào giấc ngủ.

Song Hee Eun mơ thấy buổi tối kinh tâm động phách kia, cô bị một chiếc xe đụng phải bay ra ngoài, lúc tỉnh lại từ trong giấc mộng trời đã sáng, ánh nắng chiếu vào căn phòng, toàn thân đều toát mồ hôi, Song Hee Eun mở điều hòa rồi xuống giường, ra đến phòng khách nhìn thấy con mèo kia còn đang ngủ, liền xoay người đi toilet, đối khuôn mặt hiện lên trên tấm gương, cho dù vừa mới tỉnh lại đầu đầy mồ hôi nhưng vẫn đẹp trai như vậy.

Song Hee Eun thật hoài nghi, nếu như cả ngày mình phải đối mặt với khuôn mặt như vậy cô sẽ không nhận được mà yêu chính mình mất.

Lấy bàn chải đánh răng ra, cho kem đánh răng lên trên, đối mặt với tấm gương mà đánh răng, Song Hee Eun nhớ tới sáng sớm hôm qua tỉnh lại mới trở thành gương mặt như thế này, hiện tại đã cảm thấy không lạ lắm gì, hóa ra năng lực thích ứng của cô lại mạnh như vậy.

Vệ sinh cá nhân xong, Song Hee Eun đồ đồ ăn cho mèo ra bát, Kwon Ji-Yong bị động tĩnh nhỏ này đánh thức, đứng dậy trên ghế salon duỗi cái lưng cho đỡ mỏi, lộ ra cái răng nhọn, còn có đầu lưỡi vôi cùng đáng yêu.

Song Hee Eun đẩy đồ ăn cho mèo đến trước mặt hẳn: “Ngao nha!”

Vốn tưởng rằng hẳn sẽ phàn nàn vì cái gì lại muốn ăn đồ ăn cho mèo, vậy mà Song Hee Eun thấy hẳn không nói thêm lời nào ăn hết, ăn hết!

Ngay lập tức hình tượng nam thần trong lòng cô sụp đổ rầm rầm rơi ra đầy đất.

Song Hee Eun cảm thấy mình nhìn không được nữa, tranh thủ thời gian lách người đi đến phòng bếp bắt đầu chuẩn bị bữa sáng cho mình.

Sau khi Kwon Ji-Yong ăn xong “Bữa sáng” của hẳn, đúng lúc này chuông điện thoại lại vang lên, thấy người gọi tới là Young Bae lại do dự không biết có nên nhận hay không.

Điện thoại vang lên một lần lại là một lần, cuối cùng Kwon Ji-Yong vẫn dùng đệm thịt ấn nút trả lời.

“Ji Yong, rời giường chưa?”

“A, tôi. . . Tôi vừa mới dậy.” Không biết vì cái gì mà Kwon Ji-Yong lại cảm thấy khẩn trương một cách khó hiểu.

“Nghe anh Soon Ho nói, cậu nhận kịch bản phim truyền hình hả, không phải là từ trước đến nay cậu không nhận mấy cái như thế này sao?”

“Ừm. . . Tôi. . . Tôi đột nhiên muốn quay cho nên liền nhận.” Kwon Ji-Yong lắp ba lắp bắp trả lời câu hỏi, còn may là con mèo này còn có thể nói chuyện, còn có thể dùng thanh âm của mình, như vậy có thể giảm bớt không ít phiền phức.

Ở bên kia đầu dây điện thoại Young Bae sờ sờ cái cằm của mình, cảm thấy có gì đó không đúng: “Ji Yong, cậu chuyển đến chỗ nào gườ địa chỉ cho tôi đi, tôi đến đó xem cậu.”

“Không cần, không cần phải. . . Ý của tôi là không phải gần đây cậu rất bận sao?”

Dong Young Bae đột nhiên bật cười: “Album đều ra, thời gian này tạm thời rảnh rồi nha, tôi có thể bận rộn cái gì chứ, bận rộn mấy cũng không qua được người bận rộn như cậu, nghe cậu nói có gì đó không đúng, đến cùng cậu là sao vậy Ji Yong.”

“Ừm, gần đây tôi gặp chút chuyện, mấy ngày nay sẽ không ra khỏi cửa.”

“Chuyện gì, Ji Yong, uy, uy!” Lúc Dong Young Bae hỏi lại bên kia đã ngắt máy, hẳn sờ sờ đầu không nghĩ ra, thật là kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Edit: Lily_Carlos

"Này, anh vừa mới gọi điện thoại hả?" Song Hee Eun ngậm một miếng bánh mì vừa nướng xong, bụng một cốc sữa bò đi ra từ trong phòng bếp, lúc này Kwon Ji Yong vừa mới quảng điện thoại xuống.

"A, đúng vậy." Kwon Ji-Yong ngồi xuống trên ghế salon, màn hình điện thoại di động đã tắt lại.

"Hôm nay trời thật đẹp nha!" Song Hee Eun mang dép tự nhiên đi tới trước cửa sổ sát đất, cắn một miếng bánh mì, tay còn lại mở cửa sổ ra, không nghĩ tới bên ngoài này còn có một cái ban công lớn như vậy.

Trên ban công để hai cái ghế, một cái bàn tròn nhỏ, trên cái bàn tròn có một cái bình hoa, trong bình hoa thê mà có cắm hoa giả, cũng khó trách, người đàn ông này sao có thể tinh tế tí mĩ giống phụ nữ được chứ, sao có chuyện mua hoa thật để trưng.

"Thời tiết đang là mùa hè, cô không nóng à?" Nửa ngày, sau lưng lại truyền đến một thanh âm.

Song Hee Eun quay đầu lại nhìn nhìn hần: "Buổi sáng còn tốt, không tính là quá nóng, tôi ở ngoài này thêm một lúc nữa rồi sẽ vào." Nói xong liền lấy kịch bản ra đặt ở trên đùi, uể oải dựa vào ghế, tựa như đọc sách nghiêm túc đắm chìm trong nội dung của kịch bản.

Tóm lại là không thể ở trong phòng cả ngày phải ra ngoài hít thở không khí trong lành mới mẻ.

Kwon Ji-Yong ở một mình trong phòng khách, cảm thấy vô cùng nhàm chán, bây giờ mình phải ở trong cái thân thể này nên không thể là được rất nhiều chuyện.

Song Hee Eun chăm chú đọc kịch bản, Kwon Ji-Yong đi đến bên cạnh cô, nhảy một cái lên trên cái ghế đối diện, nhắm mắt dưỡng thần giả bộ như đang phơi nắng, trong chớp lát Kwon Ji Yong lại lặng lẽ mở một mắt ra, nhìn thấy người phụ nữ kia không hề chú ý đến sự tồn tại của mình, trong lòng cảm thấy có chút thất bại, từ khi hần biến thành mèo thì sức quyến rũ đàn ông của hần coi như cũng mất à.

Song Hee Eun cảm thấy kịch bản này rất hay, các tình tiết trong đó cũn vô cùng hấp dẫn, cô bỗng gấp quyển kịch bản lại, nhìn con mèo nằm trên cái ghế đối diện giả vờ ngủ không khỏi hỏi một câu: "Tôi nhận bộ kịch bản này giúp anh, anh có trách tôi không?" Kỳ thật là cô có tâm tư riêng, cô muốn nhìn thấy nam thần của mình.

Con mèo giật giật mí mắt, nhưng không thèm mở mắt ra nói: "Lúc đầu quả thật là tôi không vui, về sau nghĩ lại dù sao cũng là cô đi quay, cũng không phải tôi, bây giờ tôi chỉ là một con mèo, một con mèo tay không tác sát không làm được cái gì cả." Nói đến đây, hần bỗng mở mắt ra, nghiêm túc nhìn Song Hee Eun.

Tựa như hần muốn nói hần không còn cách nào khác.

"Nếu như anh thật sự không thích, bây giờ tôi có thể gọi điện cho quản lý nói không quay nữa. . ." Dù Song Hee Eun cô muốn được gặp mặt thần tượng của mình, nhưng cô cũng không muốn làm trái lương tâm.

Kwon Ji-Yong liếc mắt nhìn cô một cái nói: "Tôi mà là loại người lật lọng nư vậy sao?"

Dù bây giờ chính miệng hần đáp ứng chuyện này, nhưng sau này hần lại cảm thấy hối hận, vì người phụ nữ này dùng thân thể của hần mà đi trêu chọc đàn ông, thật là không thể tha thứ!

"Được thôi, anh đã nói như vậy." Song Hee Eun đứng dậy, cầm kịch bản trong tay mà trong lòng cảm thấy vô cùng kích động, thê là vài hôm nữa cô có thể gặp nam thần rồi! "Tôi sẽ làm tốt!" Nói xong quay người đi vào trong phòng khách.

"Cô. . . Cô đi đâu thế?" Kwon Ji-Yong không biết làm sao.

"Trời đang nóng lên rồi, anh không thấy nóng hả?"

Mấy ngày nay, ở chung với con mèo này Song Hee Eun cảm thấy cũng không tệ, sắp tới lúc phải đi quay phim, người đại diện gọi điện thoại tới nói, hần chuẩn bị một ít quần áo để tắm giặt, vì các cảnh quay của bộ phim này không lấy bối cảnh ở Seoul, cũng có nghĩa là phải quay ở vùng ngoại thành mấy tháng, Song Hee Eun lập tức cảm thấy luống cuống.

Bây giờ trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, chính là trước khi đi phải đến bệnh viện nhìn một chút.

Tối hôm đó, Song Hee Eun cho mèo ăn xong liền bắt đầu hóa trang, Kwon Ji Yong hiếu kỳ đi đến phòng giữ quần áo, phát hiện cô đã hóa trang vô cùng

kỹ, nếu hấn không biết thì thực sự là hấn không thể nhận ra đây là ai.

”Cô muốn ra ngoài sao?”

Song Hee Eun nhìn gương xem xét vài vòng, xác định sẽ không bị nhận ra nữa mới quay lại trả lời hấn: “Anh ngoan ngoãn ở trong nhà đi, tôi đi một lát rồi về.”

”Này!”

”Àm!”

. . . .

Người phụ nữ này. . .

Kwon Ji-Yong bị nhốt ở trong phòng, Song Hee Eun cũng không quay đầu lại mà đi ra cửa, lúc này hấn nhìn cái cửa đang đóng chặt kia đột nhiên cảm giác mình giống như là một con thú nuôi đang đợi chủ nhân về nhà vậy!

Mặc kệ cô ta! Ngao kiêu xoay người tiếp tục trở lại trên ghế salon, ấn điều khiển mở TV, bây giờ hấn chỉ có ăn ngủ, ngủ rồi lại ăn, cứ tiếp túc như vậy hấn sẽ càng béo.

Dù trong tay Song Hee Eun nhưng cô không dám đi xe của Kwon Ji Yong để ở bãi đỗ xe, nếu như cô lái nó ra ngoài không đến một phút sẽ bị nhận ra. Cô đứng ở ven đường, tiện tay chặn một chiếc taxi rồi nói địa chỉ bệnh viện.

Đến bệnh viện, Song Hee Eun đi đến trước mặt y tá trực ban: “Xin hỏi, Song Hee Eun nằm ở phòng bệnh nào?”

”Anh là. . .”

”À, tôi là bạn của cô ấy.”

Y tá đánh giá từ trên xuống dưới cái người mặc trang phục trông vô cùng kỳ quái này, cuối cùng vẫn đưa số phòng cho cô.

Song Hee Eun biết được số phòng liền đi thẳng đến căn phòng đó, khẽ đẩy nhẹ cửa phòng, cũng không khóa, cô đứng ở bên ngoài có thể nghe được động tĩnh ở bên trong.

Song Hee Eun đứng ở cửa ra vào, qua khe ở xem tình huống ở bên trong, cũng không dám thở mạnh, nhìn qua mẹ cô gầy đi nhiều quá, nhìn bản thân ở trên giường bệnh cũng cảm thấy lạ lẫm.

”Hee Eun à, đã mấy ngày rồi sao con còn chưa chịu tỉnh lại, cả nhà chúng ta đều chờ con tỉnh lại.” Lee Hye In vừa nói lại không kiềm được mà lau nước mắt, Song Hee Eun nhìn thấy cảnh này, trong lòng cảm thấy ê ẩm, tận mắt nhìn thấy mẹ mình khóc, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng cô không thể chạy đến bên cạnh mà nói cho bà biết con gái của bà còn sống, con chính là con gái của người.

Song Hee Eun chỉ dám đứng ở cửa ra vào, cô nắm chặt tay mình lại vừa oán trách vừa hận bản thân.

Song Seung Yeom xuống dưới tầng mua com tối về nhìn thấy một người kỳ quái lén lút ở trước cửa phòng chị gái mình, lập tức bước nhanh đến nắm bả vai của người đó: “Anh là ai!”

Song Hee Eun giật nảy mình, “Cậu. . . Tiểu tử thú, cậu làm tôi sợ muốn chết.”

Song Seung Yeom giật mình: “Rốt cuộc anh là ai, anh lén lén lút lút trước cửa phòng bệnh của chị gái tôi làm gì.”

”Tôi. . . tôi là bạn của chị cậu, tôi tới thăm cô ấy một chút.” Song Hee Eun lắp ba lắp bắp trả lời câu hỏi sợ bị lộ ra chuyện gì.

”Bạn của chị tôi?” Song Seung Yeom đánh giá cô từ trên xuống dưới, mới đầu không chút tin tưởng sau lại làm ra vẻ mặt như hiểu ra: “Cũng khó trách, chỉ có người phụ nữ kỳ quái như chị của tôi mới có bạn như vậy.”

”Ai, cậu nói cái gì đó!” Song Hee Eun phản xạ có điều kiện liền đưa tay tới nắm chặt lỗ tai của Song Seung Yeom, một giây sau lại lập tức buông ra: “Hi hi, ngại quá.” Cô lúng túng thu tay về.

”Bệnh tâm thần.” Song Seung Yeom nhỏ giọng lẩm bảm một câu, khinh thường đi qua.

Song Seung Yeom cảm thấy người này có chút không bình thường, liền không để ý tới hấn, đẩy cửa phòng bệnh ra đem bữa tối vào.

Lee Hye In nhìn về phía cánh cửa, hỏi Song Seung Yeom: “Ai ở bên ngoài vậy?”

Song Seung Yeom khó chịu nói: “Nói là bạn của chị, nhưng mà nhìn lại không giống.”

”Bạn của Hee Eun? Mau vào đi!” Lee Hye In nhiệt vẫy tay với cô.

Song Hee Eun đứng ở cửa ra vào, vừa nâng chân lên định đi thì dừng lại, tay cầm vào tay nắm cửa, cười nói: “Không cần đâu bác cháu chỉ đến xem một chút mà thôi, cháu còn có chuyện phải làm nên cháu đi trước đây ạ! Bác nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe!” Nói xong cô liền chạy trốn chết.

Song Hee Eun chạy một mạch tới tầng một, cô vịn vào cái cột ở trước bệnh viện thờ hồn hèn, cô không tìm được nước mắt nhưng đành phải nén lại.

Chỉ cần bọn họ còn tốt là được rồi, cô chỉ muốn đi xem họ một thấy họ không sao nên cô cũng yên tâm.

Song Seung Yeom đi ra đóng cái cửa đang khép hờ vào, lấy mấy hộp com vừa mới mua mở từng cái ra, Lee Hye In không nhìn được kéo kéo ống tay áo của hắn: “Bạn của Hee Eun tới lâu rồi sao?”

Bởi vì bà nghe thấy tiếng nói ở ngoài cửa.

Song Seung Yeom khoát khoát tay: “Một người quái dị.” Không cần phải để ý đến hắn.

Nói xong, hắn kim lòng không được đưa tay sờ lên lỗ tai của mình, cảm giác vừa rồi không hiểu sao lại giống chị của hắn, hắn lại lắc đầu nghĩ làm sao có thể có chuyện đó chị của hắn còn đang nằm trên giường bệnh, sống chết không rõ ràng.

Kwon Ji-Yong nhàm chán nằm xem TV, một bên lại nghĩ, người phụ nữ này sao chưa về nữa rồi cuộc cô ta đã đi đâu, hắn sốt ruột nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, sáng sớm ngày mai phải đến trường quay quay phim mà giờ cô ta lại còn đi đâu chứ.

Ngay lúc này cửa được mở ra, Song Hee Eun mặt ủ mày chau kéo thân thể trở về.

Mèo béo thấy vậy thả người nhảy lên cái bàn trước mặt cô hỏi: “Làm sao cô về muộn như vậy?”

Song Hee Eun không để mắt đến hắn, trực tiếp vòng qua hắn đi tới trước cái ghế sofa chiếm luôn chỗ ngồi của hắn, nằm nghiêng lên trên đó, hai chân co lại nằm gọn lên trên ghế hai như nhìn vào khoảng không vô định.

Kwon Ji-Yong lại không sợ làm phiền người khác thì sẽ làm sao liền nhảy xuống, cái mông uốn éo uốn éo đi đến trước gót chân cô, hắn ngẩng đầu nhìn cô nói: “Này, sao cô không nói gì.”

Song Hee Eun trừng mắt nhìn hắn: “Có thể mượn anh ôm một chút được không?”

“Ừm?” Kwon Ji-Yong còn chưa kịp hiểu ý của cô, thậm chí còn chưa kịp phản ứng thì thân thể của hắn đã bay lên không.

Song Hee Eun ôm mèo béo vào trong ngực của mình, cô cảm thấy thật ấm áp, lúc veef cô cảm thấy khó chịu muốn chết.

Lúc đầu Kwon Ji Yong còn liều mạng dẩy dụa, nhưng Song Hee Eun vẫn gắt gao ôm lấy hắn không buông tay, hắn bỗng nhiên cảm giác được có một giọt nước rơi vào đầu mũi của hắn, lẻ lười liếm liếm, mặn mặn, giương mắt nhìn, Song Hee Eun đang cố gắng nhắm mắt lại cắn môi, trên mặt mang nước mắt.

Một đêm kia, sau khi trở về Song Hee Eun không nói thêm một lời nào, cứ ôm lấy hắn như vậy trong suốt một đêm.

Kwon Ji-Yong không biết hôm đó rốt cuộc là cô đi đâu, đi làm cái gì, những chuyện tiếp theo hắn cũng không nhớ, vì bất tri bất giác hắn ngủ thiếp đi trong ngực cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8

Edit: Lily_Carlos

“Reng reng reng ... Reng reng reng ...” Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, Song Hee Eun bị dọa đến mức nhảy dựng, con mèo nào đó trực tiếp bị quăng xuống sàn nhà, phát ra thanh âm trầm thấp.

“Cô ... làm cái gì vậy?” Kwon Ji Yong còn chưa kịp phản nản xong lại nghe Song Hee Eun lớn tiếng nói: “Hôm nay à ngày phải tới đoàn phim mà?”

Kwon Ji Yong đuổi móng vuốt mèo ra gãi gãi mặt lại bắt đầu dùng lưỡi liếm móng vuốt, một loạt động tác không khác gì một con mèo. Thấy Song Hee Eun đang nhìn chăm chăm vào mình, Kwon Ji Yong không tự chủ dừng động tác mình đang làm lại nói: “Tôi không rửa mặt đâu đó.”

“...”

Song Hee Eun cúi xuống tìm cái điện thoại đang reo không ngừng trên ghế salon, hóa ra nó bị rơi trong khe ghế. Nhìn màn hình điện thoại thấy người gọi đến là người đại diện, không hiểu sao Song Hee Eun bỗng cảm thấy vô cùng khẩn trương run rẩy mà ấn nút trả lời.

“Kwon Ji Yong à, sao bây giờ cậu mới nghe máy, không phải là cậu chưa rời giường chứ?” Choi Soon Ho nhìn vào đồng hồ rồi nói tiếp: “Đại khái là khoảng mười phút nữa tôi sẽ tới nhà cậu.”

“A, được rồi, cái kia, anh, thôi không nói nữa tôi ... mắc tiểu.” Nói xong Song Hee Eun cúp điện thoại luống cuống chạy tới chạy lui.

Thật vất vả cô mới tìm được một cái vali rỗng để xếp đồ trong phòng để quần áo, cô dùng tốc độ nhanh nhất để tắm rửa thay quần áo lúc làm xong tất cả mọi việc nhìn đồng hồ thì thấy còn tận hai phút nữa người đại diện mới tới nơi. Song Hee Eun đứng ở phòng khách thở phì phò vuốt vuốt ngực, mà hình như cô còn quên cái gì đó.

Lúc này cô nhìn con mèo béo, hần cũng đang nhìn cô như là vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Suýt nữa thì quên mang anh theo.” Song Hee Eun chạy tới ôm con mèo lên nói: “Anh phải đi theo tôi tới đoàn làm phim.”

Kwon Ji Yong gật đầu nói: “Nói nhảm.” Chẳng lẽ cô nhẫn tâm để một con mèo ở nhà một mình sao?

Song Hee Eun muốn để túi đồ ăn cho mèo đã bóc dở vào trong vali nhưng mà mùi của nó quá nồng nên cô đành bỏ cái ý nghĩ này đi, thôi đến đó lại mua vậy.

“Leng keng, leng keng.” Cô vừa chân bị xong mọi thứ thì tiếng chuông cửa vang lên.

“Tới rồi!” Song Hee Eun chạy đi mở cửa.

Chỉ thấy có ba người đứng ở ngoài cửa, là người đại diện cùng hai trợ lý.

“Hai người qua lấy hành lý đi.”

Có người mang hành lý thay cô lên cô được rảnh tay chỉ phải ôm theo con mèo béo này là được rồi.

Choi Soon Ho gỡ kính mắt xuống nhìn con mèo béo trong ngực Song Hee Eun nói: “Ji Yong à, không phải cậu định đem con mèo béo này đến đoàn phim chứ?”

Song Hee Eun gật gù, chẳng lẽ đoàn phim có quy định không cho mang thú nuôi theo à?

“như thế này đi, chút nữa chúng ta dùng lại gần một cửa hàng chăm sóc thú cưng, cậu gửi mèo ở đó cho họ chăm sóc tạm đi, nếu mang theo nó đến đoàn phim thì thật phiền toái những lúc cậu bận quá lại không có thời gian để mà chăm sóc nó.

Nghe được câu này, Kwon Ji Yong lại bắt đầu làm loạn trong ngực Song Hee Eun, tất nhiên Song Hee Eun hiểu được ý của hần nếu cô gửi hần ở đó để cả ngày hần phải đối mặt với mấy con chó mèo thật lại còn luôn bị nhốt trong lồng nữa thế thì hần sẽ điên mất.

Nhân đó Song Hee Eun mới nói: “Anh, anh nhìn đi con mèo của tôi không muốn đến cửa hàng thú cưng chúng ta mang theo nó đi, bình thường nó rất ngoan sẽ không làm cho đoàn phim thêm phiền phức đâu.”

Choi Soon Ho bóp trán suy nghĩ một lúc cuối cùng vẫn thỏa hiệp: “Được rồi, được rồi, đi thôi chúng ta đi xuống nhanh đi.”

Bọn hát ngồi ở trên xe bảo mẫu một đường đi ra khỏi thành phố Seoul, lên trên đường cao tốc. Mặc dù Song Hee Eun biết còn mấy giờ nữa mới có thể đi đến nơi nhưng trong lòng cô mơ hồ đã có chút chờ mong, bình thường chỉ có thể thấy Lee Jong Suk ở trên TV thôi, vậy mà bây giờ có thể được gặp mặt thật là kích động.

Kwon Ji Yong ngoan ngoãn ghé vào đùi Song Hee Eun ngủ, hai người trợ lý nhỏ giọng nói chuyện nên trong xe coi như yên tĩnh.

“Ji Yong à.”

“Ừm, có chuyện gì sao anh?” Song Hee Eun phản ứng chậm nửa nhịp, dù sao Kwon Ji Yong thật đang nằm ngủ trên đùi cô.

“Cậu nuôi con mèo béo này từ khi nào thế sao tôi lại không biết?”

Mèo béo ... xem ra Song Hee Eun phải lấy một cái tên cho nó, nếu không nó cứ bị gọi là mèo béo mà bây giờ cô lại là chủ nhân của nó như vậy cũng rất lúng túng.

“Một người bạn của tôi vừa ra nước ngoài nên hần mới để mèo ở đây cho tôi chăm sóc tạm.” Lời giải thích như vậy nghe có vẻ hợp lý đúng không, Song Hee Eun không hay nói dối nên cũng cảm thấy vô cùng khẩn trương lòng bàn tay của cô đã ướt đầm mồ hôi: “Còn nữa về sau anh đừng gọi nó là mèo béo, nó tên là D Ragon.”

“D Ragon? Ha ha... cái tên này thật giống cậu, xem ra con mèo này cũng rất có duyên với cậu.”

Cứ như vậy trong lúc con mèo béo đang ngủ say thì người phụ nữ nào đó đã tùy tiện đặt cho hần một cái tên.

Địa điểm quay phim ở Incheon, nơi quay đã được chuẩn bị xong lúc này tổ đạo cụ đang bố trí để ngày mai có thể quay cảnh đầu tiên.

Nhân viên công tác tại hiện trường không ai không bận rộn, lúc Song Hee Eun đến phía trước đã có một xe bảo mẫu đỗ ở đó, công ty quảng cáo cũng là nhà đầu tư đang nói chuyện cùng tổ đạo diễn tất cả đều chân thật như vậy.

Song Hee Eun cô lại đến chỗ này để quay phim.

Hai ngày trước cô có trêu đùa hỏi hần, nếu đang quay có người mắng hần diễn kém thì phải làm sao, Kwon Ji Yong không hề quan tâm đến chuyện này: “Không có chuyện gì, dù sao tôi cũng là ca sĩ.” Hần vô cùng tự tin mà nói thêm một câu: “Người hâm mộ tôi đều rất dịu dàng sẽ không ghét bỏ tôi.”

“Cái người đang ôm mèo bên kia là GD sao?”

“Nhìn rất giống...”

“A, là GD, GD!” Một nhóm các cô gái trẻ tuổi làm việc ở đoàn làm phim chạy đến bên cạnh trong nháy mắt làm cho Song Hee Eun vừa bước xuống xe bị giật mình, nếu như cô bị cong mà xuất hiện cạnh tượng đặc sắc như vậy cô sẽ vô cùng vô cùng hạnh phúc, nhưng mà cô thẳng lúc nào cũng thẳng.

Song Hee Eun bỏ kính râm xuống, khẽ mỉm cười chào mọi người: “Buổi trưa vui vẻ mọi người.”

“GD chào tôi kia!”

“GD đến đoàn phim của chúng ta.”

“Tôi muốn chụp ảnh chung với GD.”

...Xung quanh lại trở nên hỗn loạn một lần nữa, các cô gái trẻ cầm vũ khí trong tay là chiếc điện thoại muốn chụp ảnh chung, muốn xin chữ ký, rõ ràng tổ quay phim đang vô cùng bình thường lại trở thành chỗ họp mặt fan hâm mộ.

Cuối cùng đạo diễn nóng này hét lên một tiếng tất cả mới dừng lại.

Song Hee Eun nuốt một ngụm nước miếng, người này còn quát to hơn cả cô nhất định rất hung dữ.

Kết quả sau khi nhóm thiếu nữ vây quanh cô tản ra đạo diễn lại ân cần kéo tay Song Hee Eun hòa ái thăm hỏi: “Ji Yong tới rồi hả, trên đường tới đây chắc cậu vất vả lắm.”

Cô chợt hiểu ra trong ngành giải trí có cái quy củ bất thành văn như thế, người nào nổi tiếng cũng sẽ có sự đãi ngộ như vậy.

“A, cháu không sao.” Song Hee Eun trả lời, thật ra đường cũng không xa lắm.

“Đây là... Ji Yong sao cậu lại đem mèo đến đoàn làm phim vậy.” Ánh mắt đạo diễn bị con mèo trong ngực Song Hee Eun hấp dẫn: “Con mèo này thật béo, trông rất đáng yêu.”

Quả nhiên khi Kwon Ji Yong biến thành mèo vẫn là tiêu điểm như cũ.

“Để nó ở nhà cháu không yên tâm.” Song Hee Eun cười nói với đạo diễn.

Thân thể Kwon Ji Yong trong ngực cô đột nhiên cứng đờ, vì sao khi nghe người phụ nữ này nói như vậy tim của hần lại đập nhanh một nhịp.

“Vậy mấy diễn viên khác còn chưa tới sao?” Song Hee Eun nhìn xung quanh một vòng cũng không thấy người kia liền hỏi.

Đạo diễn cảm kích bản quạt quạt, trên mặt đã nhả thành một đồng: “Thời tiết quá nóng nên mọi người cũng không muốn đợi ở bên ngoài, Jong Suk đã đến khách sạn để nghỉ ngơi còn IU thì chưa đến.”

“Khách sạn... Cách chỗ này có xa không?”

“Không xa.” Đạo diễn chỉ tay về một phía nói: “Cách chỗ này không đến 100 m, ngày mai có cảnh quay ở đây nên ở khách sạn đó cũng tiện.”

“Vậy được rồi, Ji Yong à, chúng ta đã gặp người ở đoàn phim rồi nên đi về khách sạn nghỉ ngơi trước đi, chút nữa Tae Yang cũng sẽ qua.” Choi Soon Ho nói.

Song Hee Eun gật đầu nói: “Được.”

“GD đi à.”

“Chào mọi người, ngày mai lại gặp.”

Nhóm fan đứng ở một bên vừa chụp ảnh vừa hoa si cắn ngón tay.

Không nghĩ tới khi các cô gái post những bức ảnh này bên trên mạng, nhân vật gây nhiều tranh cãi nhất lại là con mèo béo nằm trong ngực Song Hee Eun.

“Long ca nuôi con mèo mập như vậy lúc nào thế.”

“Con mèo thật đáng yêu!”

“Con mèo này quá mập, chắc mỗi ngày nó ăn rất nhiều đây!”

“Thật muốn làm con mèo trong ngực nam thần!”

“Mau lông con mèo nhà mình gần giống nè.” Một fan đưa hình mèo nhà mình lên.

“...”

Thế là con mèo này nổi tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Edit: Lily_Carlos

Đoàn người Song Hee Eun tạm thời trở lại khách sạn nghỉ ngơi, thời tiết mùa hè vô cùng khôc liệt nên được nằm trong phòng bật điều hòa mát lạnh như được giải thoát, mặt đất bên ngoài bị phơi nắng đến mức trở nên trắng bệch, bên ngoài tiếng ve sầu kêu râm rang, vì là buổi trưa nên có ít xe cộ đi ngoài đường chắc là đang hóng mát ở chỗ nào đó.

Sau khi mang vali đựng đồ vào trong phòng khách sạn của Song Hee Eun hai người trợ lý liền đi ra ngoài, người đại diện cũng chỉ bàn giao những điều cần chú ý sau đó cũng rời khỏi, đại khái từ bây giờ đến gần tối cô được tự do hoạt động, buổi tối đoàn phim sẽ có một buổi liên hoan lúc đó tất cả mọi người đều sẽ phải đến để làm quen với nhau.

Lập tức trong phòng chỉ còn mình cô với một con mèo.

Song Hee Eun nằm ở trên giường cảm thấy vô cùng nhàm chán, điện thoại thì bị Kwon Ji Yong lấy mất cô cũng không thể nói gì dù sao đồ cũng là của người ta cơ mà.

Bây giờ bất cứ ai đi vào phòng mà nhìn thấy cảnh một con mèo béo nằm sấp nghịch điện thoại cũng không dám tin vào mắt mình.

“Bây giờ mấy fan nhỏ này thật là...” Kwon Ji Yong nhìn những bình luận có liên quan tới hần ở trên mạng: “Còn muốn làm một con mèo, bây giờ tôi đang sống không bằng chết đây này.”

“Ừm, D Ragon, anh có đói bụng không?” Song Hee Eun bỗng nhảy dựng lên, cô nhớ ra bây giờ đã quá trưa rồi mà cô còn chưa cho hần ăn, vừa rồi nhàm chán nằm trên giường bất giác liếm môi một cái mới nhớ tới việc cô vừa được tận hưởng bữa cơm trưa toàn mỹ thực ở nhà hành dưới tầng một cùng với người đại diện.

Kwon Ji Yong dừng lại, dùng ánh mắt lạnh lẽo trừng cô nửa ngày sau mới nói: “Cô vừa gọi tôi là gì?”

“D Ra... D Ragon nha.” Song Hee Eun nhìn hần nuốt một ngụm nước miếng chột dạ nói.

“Cô đặt tên cho tôi?” Khóe miệng Kwon Ji Yong giật một cái.

“Đừng vậy.” Song Hee Eun không sợ hãi mà nhìn thẳng vào anh mắt của hần: “Bởi vì...cũng không biết gọi anh là gì, mà hôm nay anh Soon Ho hỏi tên của anh tôi thuận miệng nói là D Ragon ... anh Soon Ho còn nói tên này rất hợp với anh.”

“... Được rồi.” Kwon Ji Yong nói xong lại quay qua nghịch điện thoại.

Hần như vậy là thỏa hiệp việc dùng cái tên này rồi.

“Không đúng.” Song Hee Eun đột nhiên hô to một tiếng: “Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, tôi vừa mới hỏi anh cái gì hả...anh có đói bụng không đây?”

Lần này Kwon Ji Yong còn không thèm ngẩng đầu lên mắt không chớp nhìn vào màn hình điện thoại di động: “Không đói cô không biết là mèo chỉ cần ăn hai bữa một ngày là được rồi à.” Hắn bây giờ không cảm thấy đói một chút nào.

“À, hóa ra là như vậy, cái kia... được rồi.”

Trong phòng lại rơi vào trầm mặc, Song Hee Eun lao xuống giường chỉnh lại quần áo đầu tóc sau đó đeo kính vào nói với Kwon Ji Yong: “Tôi ra ngoài một chút.”

Nghe thấy tiếng mở cửa, Kwon Ji Yong mới ngẩng đầu lên nhìn một cái lại không thèm để ý cúi đầu xuống một lần nữa.

Song Hee Eun mang theo tiền và chìa khóa đi ra cửa, lúc đến cô có chú ý thấy chéch đối diện khách sạn có một cái siêu thị cỡ lớn, bình thường những chỗ như thế sẽ có quầy chuyên bán đồ cho thú cưng như vậy không cần mất công đi tìm cửa hàng thú cưng nữa.

Trời quá nóng, Song Hee Eun đi đến một tiệm tạp hóa nhỏ ven đường: “Bà chủ cho tôi một cây kem.” Nói xong Song Hee Eun lấy tiền trong ví ra trả, mặc dù lấy tiền của người khác tiêu có chút không được tự nhiên nhưng mà con mèo kia cũng không ăn được cái này nếu không cô cũng mua một phần về cho hắn nếm thử.

Người bán hàng là một bác gái tầm 50 tuổi, phong cách ăn mặc cũng rất hợp thời, bà ấy mặc một cái váy hoa lộng lẫy, Song Hee Eun cúi đầu nhìn lại mình áo sơ mi, quần dài nhìn sao cũng thấy là một người đàn ông bình thường.

Mặc dù bình thường trong mắt bạn bè ở trường, hình tượng đàn ông của cô đã thâm căn cố đế trong mắt bạn bè, nhưng mà cô cũng có thể mặc váy mà, bây giờ như thế này là triệt để bóp nát một chút dịu dàng trong lòng cô rồi.

“Tiểu tử, cậu thật đẹp trai.” bác gái lấy kem ra đưa cho Song Hee Eun.

Song Hee Eun cười cảm lấy nói cảm ơn, trong lòng lại hoài nghi đeo kính râm như vậy mà bác gái này cũng có thể nhìn ra hả...

Vừa vặn đèn đỏ, Song Hee Eun vừa ăn kem vừa đi qua đường, vừa đến siêu thị thì cái kem cũng đã bị tiêu diệt hết, Song Hee Eun móc cái khăn tay từ trong túi quần ra lau tay lau miệng, xong xuôi hết mới đi vào trong siêu thị.

Vừa vừa cửa, cô liền bị một làn hơi lạnh đập vào mặt.

Cảm giác mát lạnh vô cùng thoải mái.

Trong nháy mắt cái nóng bức vừa phải chịu ở bên ngoài tan biến hầu như không còn.

Tầng một là khu đồ điện, tầng hai là khu thực phẩm, tầng ba là khu bán quần áo, Song Hee Eun xem hết hướng dẫn mới đi tới thang máy tới tầng hai, từ trước đến giờ con gái luôn bị thu hút bởi đồ ăn vặt, Song Hee Eun đứng trước lối đi đến quầy đồ ăn vặt nhìn thấy món mà mình thích mà không nhắc nổi chân lên, hoàn toàn quên mục đích mình tới đây làm cái gì.

“Mặc kệ.” Hắn có điện thoại để chơi, cô không có một cái gì dù sao cũng phải cho cô ăn chút đồ ăn vặt để giết thời gian chứ.

Song Hee Eun tìm được cái lý do có thể tự an ủi mình, liền bắt đầu đi đến khu đồ ăn vặt chọn lựa những thứ mình thích.

Nước được ép từ trái cây được trồng trên đất Hàn Quốc đặc biệt ngon, nước trái cây vô cùng thanh thuần, nguyên chất, không có bất cứ loại chất bảo quản nào, lúc Song Hee Eun đi học thường mua một bình để ở trong cặp sách mang theo, vừa có tác dụng mỹ dung dưỡng nhan lại bổ xung nhiều vitamin.

Ở chỗ nào ta, đi tìm xem.

À, đã thấy.

Song Hee Eun lấy nước trái cây xuống, lúc xoay người lại không cẩn thận đụng phải một người, vì cô ôm trong ngực rất nhiều đồ ăn vặt cho nên không tiện hành động, sau cái va chạm tất cả những thứ cô ôm trong ngực đều rơi xuống đất, lại một rồi.

Song Hee Eun tranh thủ cúi xuống nhặt đồ lên, bỗng nhiên có một thanh âm truyền tới: “Sao lại ôm đồ như vậy, anh à tôi đi lấy một cái xe đẩy đến đây giúp anh.”

Lúc Song Hee Eun ngẩng đầu lên, đã không thấy người kia đâu nhưng mà giọng nói này rất quen thuộc, rất quen thuộc.

Một lát sau, người đàn ông kia đẩy một cái xe đẩy hàng tới, ngồi xổm xuống giúp Song Hee Eun nhặt hết những đồ vật bị rơi trên mặt đất.

Động tác của Song Hee Eun chợt dừng lại, cố ý nhìn chằm chằm vào mặt người đàn ông vừa đến, càng nhìn càng cảm thấy có gì đó không đúng dứt khoát kéo kính mắt xuống để nhìn rõ hơn.

Người đàn ông đang ngồi xổm giúp cô nhặt đồ tựa như cũng chú ý đến động tác trắng trợn nhìn chằm chằm vào người khác của cô, cũng ngẩng đầu lên.

“Anh là... Kwon...” Lại không nghĩ tới việc đối phương nhận ra mình trước.

“Xuyt... Cậu là Lee...”

“Xuyt...”

Song Hee Eun không nghĩ tới lần đầu gặp nam thần của mình trong hoàn cảnh như thế này, lấy cách thức như vậy, nhìn bên ngoài cô vô cùng bình tĩnh nhưng kỳ thật trong lòng đã loạn hết cả lên.

Lúc này đồ đã được nhặt hết vào trong xe đẩy, Lee Jong Suk cười nói: “Không ngờ lại gặp anh ở đây.”

Song Hee Eun lúng túng gãi đầu: “Đúng vậy, thật không ngờ nha.”

“Anh muốn về khách sạn hả? Vừa vặn thuận đường, cùng đi chứ.”

“Ừm... Tôi còn muốn mua vài thứ nữa, nếu như cậu không bận gì có thể đi cùng tôi.” Song Hee Eun chủ động đưa ra lời mời, không nghĩ tới Lee Jong Suk lại đồng ý, chắc vì cả hai đều là đàn ông mà những ngày tiếp theo còn phải hợp tác để quay phim, nếu như hôm nay hần gặp phải một nữ nghệ sĩ chỉ sợ cũng không đồng ý như vậy.

Song Hee Eun cảm thấy mình biến thành như vậy có chút may mắn.

Đi bên cạnh hần, Song Hee Eun thẹn thùng như một nàng dâu mới cưới hoàn toàn không có một chút mạnh mẽ nào của ngày bình thường, tiểu tử thú vị Song Seung Yeom kia còn lo lắng hôn nhân đại sự của cô, chị gái của hần đẹp như vậy còn sợ không ai lấy à.

Nhưng mà nếu cả đời này cô không thể đổi lại được, chẳng phải là cô sẽ phải tìm phụ nữ để kết hôn, nếu như tìm đàn ông đảm bảo con mèo kia muốn đi liều mạng với cô.

Thượng đế à, hy vọng trò đùa như thế này phải có chừng mực, sớm để hai người họ có thể trở lại thân xác của mình.

“Này, anh.” Đang đi bỗng nhiên Lee Jong Suk gọi cô lại: “Đã gần đến quầy tính tiền, rốt cuộc là anh đang muốn mua cái gì đây?”

“À...thật xin lỗi, tôi vừa nghĩ đến chuyện khác.”

Quầy chuyên bán đồ cho sủng vật là một khu độc lập, bên trong rực rỡ muôn màu trưng bày các loại thức đồ dùng cho thú cưng, chó, mèo, thỏ, hamster, rùa đen, cá vàng cần cái gì là có cái đó.

“Hóa ra anh muốn mua đồ cho thú cưng à, trước khi ra khỏi cửa tôi có nghe trợ lý nói hôm nay anh Ji Yong mang theo một con mèo Garfield đến đoàn phim.” Lee Jong Suk cười nói.

Song Hee Eun đang chăm chú chọn đồ nên phản ứng chậm mất nửa nhịp: “Ha ha đúng vậy.”

Người hướng dẫn mua hàng đi về phía bọn họ, đó là một cô gái trẻ, lúc nhìn thấy hai người bọn họ đứng chung một chỗ như đang ngắm cảnh, cô gái cười cười đi tới hỏi: “Hai anh có cần tư vấn cái gì không?”

“Tôi cần đồ ăn của mèo, còn bát ăn cho mèo nữa.”

Mấy người hướng dẫn mua hàng khác đang tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm, bắt đầu thảo luận về hai người họ.

“Ài, bên kia có hai đại soái ca!”

“Thật là đẹp trai!”

“Các cô có thấy tin tức trên mạng không, GD muốn tới chỗ chúng ta quay phim nghe nói anh ấy còn mang theo một con mèo.

“...”

Song Hee Eun đang ở bên trong mua đồ ăn cho mèo, nghe thấy chuyện các cô ấy đang nói liền hít một ngụm khí lạnh, may mà các cô ấy không nhận ra hai người bọn họ nếu không muốn rời khỏi chỗ này cũng khó.

Mua đồ xong đi ra khỏi siêu thị, Lee Jong Suk chủ động muốn giúp Song Hee Eun xách đồ, làm sao Song Hee Eun có thể chấp nhận chuyện đó, lần đầu tiên gặp mặt người ta cũng giúp nhiều chuyện như vậy rồi nên cô liền từ chối, bây giờ cô là đàn ông!

Nên cô cũng không mệt!

Mặc dù cô cũng không thể nào hiểu được, vì sao trước mặt nam thần cô lại muốn thể hiện mặt mạnh mẽ của mình ra, chẳng lẽ cô còn muốn lấy thân xác đàn ông này để đi quyến rũ hần?

“Anh Ji Yong, buổi tối gặp lại, bái bai.” Lee Jong Suk lễ phép nói lời chào tạm biệt với Song Hee Eun.

Song Hee Eun một mình đứng trong thang máy cười đến mức toàn thân run rẩy.

Kwon Ji Yong nghịch điện thoại lâu như vậy cũng mệt mỏi, liền duỗi lưng một cái giãn gân cốt toàn thân, đột nhiên cảm thấy trong phòng như thiếu một cái gì, người phụ nữ kia tốt thật đó đi ra ngoài mà giờ còn chưa về.

“Tôi về rồi!” Song Hee Eun mang theo đồ trở về, mặt mày hớn hờ tựa như tâm tình thật tốt.

Nhưng Kwon Ji Yong không vui, vì sao khi trông thấy người phụ nữ này liền nhìn không được muốn đi bới móc tật xấu của cô ta, nhưng lúc không nhìn thấy người tại cảm thấy không quen.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Sau khi trở về phòng trong khách sạn, Song Hee Eun cất đồ đã mua, nhảy lên trên giường lớn mềm mại thỏa mãn nhắm mắt lại, một lát sau lại cười khanh khách, giống như đang tư xuân vậy.

Kwon Ji-Yong rùng mình, có cảm giác lạnh lẽo đến mức suýt rụng tóc gáy, quay đầu lại, chỉ thấy người phụ nữ kia dùng thân thể của mình lăn qua lộn lại trên giường lại còn cười ngây ngô nữa chứ, may mà trong phòng chỉ có hai người họ, nếu không thì mặt mũi của hắn đã mất sạch.

“Này, cô đang tư xuân hả?”

Song Hee Eun nằm ngửa ở trên giường, nghịch ngón tay: “Anh đoán xem tôi vừa gặp được người nào?” Song Hee Eun ra vẻ thần bí, một giây sau lại tự trả lời câu hỏi của mình: “Là nam thần của tôi nha, Lee Jong Suk!”

“Hừ. . .” Kwon Ji-Yong rên một tiếng, trên mặt mèo dễ thương kia đầy vẻ khinh thường.

Thời gian buổi chiều qua thật nhanh, Song Hee Eun có một giấc ngủ trưa ngon lành, đến sáu giờ chiều người đại diện đến gõ cửa phòng cô.

Song Hee Eun chạy đi mở cửa, lại vui vẻ chạy vào toilet: “Anh. . . chờ một chút, tôi sửa sang lại một chút.”

Choi Soon Ho đi vào trong phòng ngồi lên trên ghế salon, lúc ma trảo của hắn đang vuron về phía Kwon Ji Yong vô tội với ý định dày vò một lúc, Kwon Ji Yong liền nhảy ra khỏi chỗ đó, sau đó gờ cái chân nhỏ ngạo kiêu lên, uốn éo cái mông đi về phía Song Hee Eun đang đứng.

Choi Soon Ho sờ đầu cười: “Con mèo này cũng rất thông minh.” Giống như là hiểu tiếng người vậy.

Song Hee Eun rửa mặt sửa sang lại mái tóc, bôi gel vuốt tóc, dùng nước rửa tay rửa sạch tay, cô đưa tay lên mũi ngửi thấy không còn vấn đề gì nữa mới hài lòng bỏ tay xuống, đứng trước gương soi đi soi lại đứng là đẹp trai ngây người mà.

“Cô có làm cái gì đi nữa thì đó cũng là thân thể của tôi.” Kwon Ji-Yong đứng ở cửa ra vào, khinh thường nói.

“Bây giờ tôi cũng không so đo với anh, bởi vì một lúc nữa tôi có thể thấy nam thần của tôi rồi.” Song Hee Eun đắc ý nói.

“Ji Yong à, đã chuẩn bị xong chưa vậy!” Choi Soon Ho thấy hơi lâu thúc dục.

“Em xong rồi.” Song Hee Eun đến trước mặt Choi Soon Ho chuẩn bị xuất phát.

Choi Soon Ho hơi nghi ngờ hỏi: “Cậu vừa mới nói chuyện với người nào thế?” Nói xong còn quay đầu nhìn về phía toilet.

“À. . . Không có ai, làm gì có ai chứ.”

“Cạch.” Nghe thấy tiếng đóng cửa, Kwon Ji-Yong bắt đắ dĩ đứng ở bên trong, hắn biết hắn lại bị nhốt ở trong nhà rồi.

Tiệc liên hoan được tổ chức trong một quán rượu gần đó, hôm nay chỗ này đều đã được đoàn phim bao trọn, những người không phải người của đoàn phim thì không được vào bên trong.

Song Hee Eun theo người đại diện vào bên trong, điệu nhạc sống động làm cho người ta không nhìn được muốn nhún nhảy theo truyền vào tai cô.

Song Hee Eun nhìn thấy Lee Jong Suk ở cách đó không xa, còn ngồi cùng một chỗ với nữ diễn viên xinh đẹp, đến gần một chút thì phát hiện ra nữ diễn

viên xinh đẹp đó là IU, cũng là một diễn viên chính trong bộ phim này.

”Ha ha, Ji Yong.”

”Ji Yong tới rồi!”

”Ji Yong nhanh đến bên này ngồi!”

”Ji Yong oppa!” Ngay cả IU cũng nhiệt tình chào hỏi cô.

Lập tức có rất nhiều người muốn tới bắt chuyện với cô, nhìn thấy chỗ nào tụ tập nhiều ánh mắt của mọi người nhất thì đó là chỗ cô đang đứng.

”Đến đây, mọi người cùng uống rượu nào.”

Song Hee Eun ngồi ở giữa IU và Lee Jong Suk, chỗ này IU đặc biệt giữ lại cho cô.

”Oppa, em rất thích những bài hát của anh.” IU cầm ly rượu lên nói diu diu nói với Song Hee Eun, mặc dù Song Hee Eun cũng coi như là một fan qua đường của cô gái này, cũng rất thích gương mặt của cô ấy, nhưng à cô thẳng, vô cùng thẳng nên khi nghe được giọng nói ngọt như vậy. . . Cô có chút không tiếp nhận được.

Cô còn chưa kịp nói thêm cái gì, IU lại nói: “Hôm nay ở đây vui vẻ như vậy không bằng chúng ta cùng song ca một bài đi.”

Mọi người ở đây đều vô cùng kích động có thể được nghe giọng hát của GD một cách trực tiếp như thế này là vô cùng may mắn, là một sự kiện đáng giá cỡ nào đây.

”Cái đó. . . Khụ khụ, thật ngại quá hôm nay cổ họng tôi có chút không thoải mái.” Thật sự không có cách nào, Song Hee Eun không thể hát được không nói đến chuyện có lộ tẩy hay không nhưng nếu cô hát thì Kwon Ji Yong sẽ mất hết mặt mũi, lúc về cô mà không bị con mèo kia cào chết mới là lạ.

”Cổ họng không thoải mái? Vậy thì không nên uống rượu.” Lee Jong Suk nói.

Song Hee Eun quay đầu nhìn hấn: “Cậu. . . Nói rất đúng.” Quá thân mật. Sau đó Song Hee Eun buông cốc rượu trong tay xuống đổi thành nước trái cây.

Trò chuyện với nhau một lúc tất cả mọi người cùng đi ra sân nhảy, chỉ còn Lee Jong Suk và Song Hee Eun còn ngồi tại chỗ, Song Hee Eun cảm thấy mọi người đang cho hai người họ có cơ hội để đơn độc ở cùng nhau.

Mặc dù trong lòng Song Hee Eun đã vô cùng kích động, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ bình tĩnh: “Cậu. . . Sao cậu không ra nhảy cùng bọn họ?”

Lee Jong Suk dựa vào ghế salon, lắc lắc ly rượu trong tay, cái bộ dạng lười biếng kia thật là đẹp trai ngay người mà: “Ngồi một chỗ như thế này rất tốt, lại nói không phải là anh cũng không đi sao?”

Tôi không đi vì anh đang ngồi đây, tôi muốn ở cùng một chỗ với anh.

Song Hee Eun si ngốc nhìn hấn, kém chút thì chảy nước miếng.

”Áo sơ mi của cậu thật đẹp, cậu mua ở đâu đó.” Có chút không kịp chuẩn bị, ma trảo của Song Hee Eun đã cầm lấy cổ áo sơ mi của Lee Jong Suk rồi.

Lee Jong Suk có chút không được tự nhiên, giống như bị hù dọa, không biết phải làm như thế nào, hấn cảm thấy vô cùng căng thẳng: “Cái này, đây là trợ lý đi mua giúp tôi cũng không biết.”

”Trợ lý của cậu đối xử với cậu thật là tốt.”

”Ha ha ha, đây là tôi đưa tiền cho trợ lý đi mua mà.” Lee Jong Suk đột nhiên cười lớn: “Không nghĩ là anh Ji Yong. . . . Lại đơn thuần như vậy.” Kỳ thật trong lòng hấn nghĩ người này thật ngốc.

Song Hee Eun bị nam thần nói như vậy, mặt liền đỏ bừng lên, cô then thùng quay mặt đi chống hai tay lên má mà cười ngây ngô.

”Ha ha, anh Ji Yong, anh đang đỏ mặt à.”

Bị hấn vừa nói như vậy, Song Hee Eun bị dọa vội vàng hỏi: “Mặt tôi có đỏ lên hả.” Không phải tiêu tâm tư của cô bị nhìn ra chứ.

”Đùa anh thôi.” Lee Jong Suk nói.

”Jong Suk à, cậu. . .” Song Hee Eun đánh nhẹ hấn một cái, Lee Jong Suk giả vờ sợ hãi né tránh.

Tuy rằng Song Hee Eun cố làm cho mình giống đàn ông nhưng dù sao cô vẫn là phụ nữ đôi lúc lại làm ra một vài động tác chỗ có phụ nữ mới làm.

”Được rồi được rồi, không đùa nữa, tóm lại hôm nay có may mắn được đóng chung một bộ phim với anh Ji Yong thật là vinh hạnh, nghe nói là anh Ji Yong chưa từng đóng phim?”

”A, đúng, đúng thế.” Vì có Song Hee Eun nên Kwon Ji Yong mới mở tiền lệ lúc đầu hẳn còn phản đối rất kịch liệt nhưng mà cô cũng có thể hiểu được tại sao hẳn lại có những phản ứng đó, nhưng mà tính tình của người này cũng quá tốt vậy mà có thể yên tâm giao thân thể mình cho một người xa lạ để người đó đi trải nghiệm cái lĩnh vực mà hẳn chưa hề tiếp xúc qua như là phim truyền hình, cũng không hề nổi giận với cô, ai, không biết bây giờ hẳn sao rồi, có đối bụng hay hông, ở trong phòng một mình chắc rất chán đây.

”Cái đó, tôi cảm thấy không được thoải mái tôi xin phép về trước, xin lỗi vì không ở lại cùng mọi người được.” Song Hee Eun đứng lên chuẩn bị rời đi.

Lee Jong Suk đứng lên tiễn cô: “Vậy thì anh cứ về trước đi, cổ họng không thoải mái thì anh uống nhiều nước nóng một chút, ngày mai lại gặp nha!”

Song Hee Eun gọi điện đơn gian thông báo cho người đại diện rồi đi ra khỏi quán bar, không biết vì sao lương tâm của cô đột nhiên trĩu nặng, để cô nhanh về khách sạn xem con mèo kia một chút cô luôn cảm thấy nhét hẳn một mình tr khách sạn là việc làm vô cùng thất đức.

”Tôi đã về!” Song Hee Eun thở hắt học chạy về sau đó đóng cửa lại.

Kwon Ji-Yong đi từng bước nhỏ đến phía trước, nói với cô bằng giọng điệu lạnh như băng: “Sao không ở đó chơi nhiều một chút?”

”Tôi cái này không. . . Tôi muốn về với anh sớm một chút nha.” Song Hee Eun ngồi xổm xuống, tóm lấy cả người Kwon Ji Yong sau đó ôm vào trong ngực hỏi: “Anh có đối bụng không?”

”Ai. . . Ai cần cô ở cùng chứ.” Kwon Ji-Yong bắt đầu cà lăm, thật là rõ ràng vừa nãy hẳn rất tức giận nhưng mà sau khi nghe một câu nhỉnh nọt của cô ta hẳn không thể giận nổi nữa, càng ngày hẳn càng nhân nhượng với người phụ nữ này.

”Anh là một con mèo khẩu thị tâm phi.” Song Hee Eun ôm lấy hẳn, vừa vuốt lông cho hẳn vừa đi qua chuẩn bị thức ăn cho mèo.

”Cô. . . Mau bỏ tôi xuống.” Với cái độ cao này, Kwon Ji-Yong có chút sợ, nên cũng không dám nhảy xuống.

”Tôi biết tôi không nên không nói câu nào mà đã bỏ anh ở lại đây một mình, à không đúng, một con mèo như anh ở khách sạn, không phải tôi đã về rồi sao anh để tôi ôm một chút.” Song Hee Eun không quan tâm đến sự giãy dụa của Kwon Ji Yong, mặt dày mày dạn ôm hẳn.

Kwon Ji-Yong biết được dù hẳn giãy dụa như thế nào cũng không có kết quả, nên cũng đành nhận mệnh cũng không thêm giãy dụa nữa.

Đột nhiên, hẳn nói một câu làm cho Song Hee Eun đang đồ thức ăn cho mèo ra phải giật mình.

”Cô ôm tôi như thế này vì nghĩ tôi đang à một con mèo, nhưng nếu tôi khôi phục lại thành người cô còn dám ôm như vậy nữa không?”

Tay Song Hee Eun đột nhiên cứng lại, một lúc lâu sau tiếng cười đầy ma tính của cô lại vang lên trong phòng: “Tôi nói D Ragon à, nếu anh là người làm sao tôi dám ôm anh chứ, nếu tôi mà đi ôm anh mấy lần hăm mộ kia của anh không đánh chết tôi mới là lạ, vậy nên thừa dịp anh còn là một con mèo thì ôm anh nhiều một chút để dính được chút may mắn, sau này khi tôi trở lại được thân thể của mình tôi còn có thể khoe với em trai rằng tôi đã được ôm Kwon Ji Yong một cái!”

”Nhàm chán.” Kwon Ji-Yong nhìn cái dạng này của cô cũng muốn hồi phục lại tinh thần.

”Nhàm chán thì nhàm chán, tôi chính là một người nhàm chán như vậy đấy, anh nhìn xem tôi học mấy năm đại học rồi mà chưa từng nói đến chuyện yêu đương đâu đó, bọn con trai thấy tôi đều tránh xa đều nói tôi là nam đội lột nữ.” Song Hee Eun nhún nhún vai, bất đắc dĩ nói.

”Khó trách. . . có lúc tôi cảm thấy cô thật giống đàn ông.” Con mèo nào đó không sợ chết mà nói.

Rốt cục, Song Hee Eun bị câu nói này của Kwon Ji Yong chọc tức, liền thả hẳn xuống đất: “Ăn của anh đi!” Cô nói xong liền xoay người đi khỏi đó, ngồi trên ghế salon mà thở phì phò.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Edit: Lily_Carlos

Song Hee Eun tắm xong, ôm kịch bản trên giường nghiêm túc đọc, cảnh quay đầu tiên ngày mai có cô, nhất định phải nhớ hết được lời kịch, không thể làm trò mèo trước mặt nam thần nha.

Từ lúc xảy ra tai nạn xe cộ sau đó lại biến thành một người đàn ông, đến bây giờ lại có thể quay phim cùng nam thần, cuối cùng đây là may mắn hay bất hạnh đây.

”Cái đó, D Ragon, anh đã ngủ chưa?” Song Hee Eun mặc áo choàng tắm đi dép lê trong tay ôm kịch bản đi đến cái salon lớn mà Kwon Ji Yong hay ngủ trên đó.

Kwon Ji-Yong nhú mày: “Còn chưa ngủ, thế nào?” Kỳ thật lúc cô sắp đi vào phòng hắn còn đang nghịch điện thoại, thấy cô đi vào phòng hắn mới làm như là đang ngủ.

”Ài không đúng, cô xác định sau này sẽ gọi tôi như vậy?” Kwon Ji-Yong luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Song Hee Eun nhún nhún vai, “Không gọi thế thì tôi nên gọi anh là gì? oppa? Ji Yong oppa? Ji Yong? . . .”

”Được rồi, được rồi, vẫn là D Ragon đi, nghe bình thường một chút.”

”Không đúng, vì sao tôi gọi anh là oppa anh lại cảm thấy không bình thường, tôi cũng là phụ nữ mà!” Vì sao Song Hee Eun cô đi đến đâu mấy người đàn ông kia cũng không đối xử với cô như đối với phụ nữ, chẳng lẽ cô có vấn đề gì thật à.

”Cô tìm tôi có chuyện gì, nói đi.”

”À, là như thế này, tôi muốn tìm một người cùng học thuộc lời thoại, lần đầu tiên tôi được tiếp xúc với những thứ như thế này nên có chút khẩn trương.” Song Hee Eun mang kịch bản đến trước mặt hắn.

Kwon Ji-Yong không tìm được lý do để từ chối, liền đồng ý.

Đèn ở phòng khách vẫn luôn sáng, đến hai giờ tinh thần của Song Hee Eun vẫn sáng láng nhưng bị Kwon Ji Yong đuổi về phòng: “Được rồi, cô lập tức đi ngủ đi.” Đây là khuôn mặt của tôi nếu như để lại quãng thâm sẽ rất khó coi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Song Hee Eun liền rời khỏi giường, cô làm vệ sinh cá nhân thay đồ xong liền chuẩn bị đi ra ngoài, lúc này Kwon Ji-Yong mới tỉnh ngủ, mắt nhắm mắt mở nói: “Cô vẫn chưa dùng hết sức hả?”

Song Hee Eun cố ý làm vài động tác để cho cơ thể thoải mái hơn: “Đúng vậy nha, tôi còn rất khỏe đó.”

Sau khi nói như vậy cô liền bị Kwon Ji Yong trêu chọc: “Như thế cũng tốt, dù sau này cô già rồi mà vẫn chưa có ai tới rước thì cô vẫn sống tốt như cũ.”

”Anh. . . tôi không nghĩ tới một ngôi sao lớn có thể nói những câu như vậy!” Song Hee Eun chỉ con mèo béo nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Kwon Ji-Yong cũng dùng đôi mắt tròn xoe kia mà trêu lại cô: “Tôi cũng chưa hề nghĩ đến một ngôi sao lớn như tôi lại rơi vào cảnh túng quẫn như thế này, hơn nữa lại rơi vào tay một người phụ nữ có tính cách giống đàn ông như cô!”

”Anh. . .” Song Hee Eun tức giận đến mức không nói nên lời: “Được, tôi không thêm chấp nhặt với anh, bây giờ tôi còn phải đi quay phim lúc về sẽ tính sổ với anh sau.”

Song Hee Eun tới chỗ quay phim rất sớm, nhân viên đoàn làm phim còn đang bận rộn chuẩn bị cho cảnh quay ngày hôm nay, ngay cả đạo diễn cũng chỉ vừa mới đến, nhân viên công tác thấy cô đến liền mời cô sang chỗ nghỉ đã chuẩn bị trước ở đó có cafe, trà còn có cả một ít đồ ăn sáng, chỗ này chắc là chỗ nghỉ của diễn viên khác nữa nhưng mà người đó còn chưa tới, ngoài ra còn có mấy thiết bị quay phim còn chưa được lắp đặt xong.

Song Hee Eun nghĩ đến đó liền nghe lời đi đến đó ngồi chờ, vừa vặn cô vừa ra khỏi khách sạn chưa ăn gì.

Choi Soon Ho gọi điện thoại cho Song Hee Eun, bảo cô rời giường chuẩn bị đến đoàn phim, thế nhưng Song Hee Eun làm gì có điện thoại, điện thoại ở chỗ Kwon Ji Yong nên người nghe cũng là hắn.

”Ji Yong à, cậu rời giường chưa, chúng ta đi xuống ăn sáng còn đi đến đoàn phim.”

Chỉ thấy Kwon Ji Yong trả lời không chút do dự: “Cái đó, tôi đã đến chỗ quay phim rồi anh không phải chờ tôi đâu.”

”Ha ha ha sao tự nhiên tiểu tử cậu lại chăm chỉ như vậy chứ, được rồi anh xuống ăn sáng một mình vậy, chút nữa gặp ở đoàn phim.”

”Vâng.”

Tất cả đều tốt không cần giúp cái gì.

”Ha ha, anh Ji Yong, anh tới thật sớm.” Song Hee Eun bị người ta vỗ một cái vào vai, cô bị dọa giật nảy mình suýt nữa thì đổ hết cả cafe lên chân, mỗi lần có người gọi cô là Ji Yong trong lòng cô tự nhiên sinh ra cả giác chột dạ.

Cô quay lại thấy người đó là nam thần Lee Jong Suk, Song Hee Eun vui vẻ ra mặt: “Đúng vậy, hôm nay tôi dậy sớm nên qua đây luôn.”

Lee Jong Suk kéo một cái ghế rồi ngồi xuống bên cạnh cô: “Hôm qua anh ngủ có ngon không?” Hắn chín một câu đơn giản.

Song Hee Eun nhẹ gật đầu: “Cũng không tệ lắm, cậu thì sao?”

”Tôi cũng không tệ lắm.”

”Về phương diện quay phim này thì cậu là tiền bối của tôi nên tôi muốn học tập cậu một chút.”

”Không dám nhận, không dám nhận, anh nói quá lời rồi tôi mới là hậu bối của anh.”

”Ji Yong oppa, Jong Suk oppa, hai người đang nói chuyện gì thế?” IU nhẹ nhàng đi tới.

Bất giác hai mắt Song Hee Eun tỏa sáng, trong mắt đàn ông chỉ sợ những cô gái hoàn mỹ như IU mới thực sự là người phụ nữ có lực hấp dẫn.

Nghĩ tới đây, cô lắc lắc đầu một cái, Song Hee Eun mi nghĩ cái gì thế hà dù trước mặt đàn ông cô không khác gì họ nhưng cũng không thể từ bỏ bản thân như vậy chứ, mi là thắng, mi là thắng.

”Chào buổi sáng IU!”

”Ji Yong oppa, anh thật đẹp trai.” IU cười đến ngọt ngào.

Nghe được câu này, Song Hee Eun chỉ cảm thấy vô cùng chấn động, kém chút thì sặc, cảm giác lạnh hết cả sống lưng lại ập tới.

Lee Hye In mẹ của Song Hee Eun đã hết thời gian được nghỉ phép ở trường học, bà không thể không về trường dạy học, Song Seung Yeom cũng đang ở thời điểm quan trọng nên cũng không thể chậm trễ mà chạy tới chạy lui ở bệnh viện được, cha của Song Hee Eun thì càng không phải nói, công ty có rất nhiều việc ngay cả khi xảy ra chuyện của Song Hee Eun ông cũng chỉ được nghỉ một ngày rồi phải quay lại tiếp tục làm việc.

Cho nên người nhà Song Hee Eun mới mời một hộ sĩ đến chăm sóc cô từ sáng sớm đến tối, bác sĩ nói bây giờ cô là người thực vật, trên đời này cũng có rất nhiều người thực vật cứ ngủ say như vậy may mắn lắm thì vài năm nữa sẽ tỉnh lại, nhưng cũng phải chuẩn bị tâm lý bởi có thể cô mãi mãi không tỉnh lại.

Khi Song Seung Yeom trở lại trường học một lần nữa, hắn trở nên yên lặng hơn phẳng phất như biến thành người khác vậy, bình thường sau khi tan học hắn đều đi chơi cùng bạn tốt nhưng bây giờ thì lại ngồi yên lặng tại chỗ làm bài tập.

Các bạn học đều nói hắn thay đổi cái tà quy chính, nhưng mọi người đều biết chuyện chị gái hắn bị tai nạn xe cộ bây giờ vẫn còn là người thực vật nên không ai nói gì trước mặt hắn, bởi vì bất kể là ai hắn cũng sẽ trở mặt.

Đối với Song Seung Yeom, sự tồn tại của chị gái có một ý nghĩa phi phàm, dù bình thường khi ở nhà hắn luôn cười đùa trêu chọc chị gái hắn, nhưng chị gái ở trong sinh mệnh của hắn là người vô cùng trọng yếu.

Dù mẹ nói một tuần chỉ cho hắn vào bệnh viện thăm chị hai lần, nhưng đôi lúc sau giờ tan học hắn lén đi đường vòng tới bệnh viện, cuối cùng vì về nhà quá muộn, bị mẹ mắng một trận.

”Ui da, đây không phải là Song Seung Yeom người lợi hại nhất lớp chúng ta hay sao? Giờ còn muốn làm học sinh tốt hả.” Người lớp bên cạnh hay tìm hắn gây sự đến nói, nếu như là Song Seung Yeom trước kia sẽ bỏ hết mọi việc trong tay đến đánh nhau một trận, nhưng bây giờ hắn lờ bọn họ đi yên lặng đọc sách.

”Anh, hắn không để ý đến chúng ta.”

”Con mẹ nó chứ thật không tin vào mắt mình mà.” Nam sinh kia nói xong liền đá một cước vào bàn học của Song Seung Yeom: “Thế nào, chị gái mày thành người thực vật nên giờ biết nghe lời rồi ha, đúng là em trai ngoan mà, xùy xùy!”

Song Seung Yeom ngẩng đầu lên, hung tợn nhìn chằm chằm vào nhóm người bọn họ: “Tao cảnh cáo chúng mày đừng lấy chuyện của chị gái tao ra để nói.”

Mấy nam sinh kia thấy Song Seung Yeom rút cuộc cũng để ý đến bọn họ càng thêm vui vẻ.

”Bình thường tao đều không quen nhìn cái dáng ve kia của chị gái mày, mỗi lần đến trường tìm mày đều muốn dạy bảo bọn tao, a ha ha, một người phụ nữ có tính cách đàn ông như cô ta đời này đừng mong gả ra ngoài được, là đàn ông ai mà thích cái kiểu như thế chứ!”

”Mày nói đủ chưa?” Song Seung Yeom lật bàn đứng dậy xách cổ áo nam sinh kia lên.

Nam sinh bị xách cổ áo liếc mắt nhìn hắn: “Đánh đi, có bản lĩnh thì đánh đi, đánh chỗ này này.” Nam sinh kia vừa nói vừa chỉ vào mặt mình.

Lòng ngực của Song Seung Yeom phập phồng, hô hấp trở nên dồn dập.

”Người thực vật, phụ nữ mà như đàn ông, người thực vật. . . .”

Nam sinh kia còn chưa nói dứt lời đã bị Song Seung Yeom đấm mạnh vào mặt.

Người trong lớp vội vàng chạy đến can ngăn, có người chạy đi tìm giáo viên.

Song Seung Yeom hung hăng đánh cho mấy người kia một trận, đương nhiên mặt của hắn cũng bị ăn vài cú đấm, dù sao cũng là lấy ít địch nhiều.

Cuối cùng giáo viên cũng đến, dẹp yên chuyện này, mấy học sinh đánh nhau bị mời lên văn phòng.

Mấy vị lãnh đạo quyết định đình chỉ đám học sinh đánh nhau này, Song Seung Yeom bị trường học đuổi về nhà, một tuần sau mới có thể tới trường học một lần nữa.

Cho nên khi hắn mang mặt mũi xưng vù về nhà, Lee Hye In nhìn thấy liền giật nảy mình kinh ngạc che miệng hỏi: “Seung Yeom à, con làm sao thế, lại đánh nhau? Về nhà sớm như vậy là bị trường học đuổi về sao?”

Song Seung Yeom không nói gì trực tiếp cúi đầu đi vào nhà.

Lee Hye In lập tức đóng cửa lại đuổi theo, lúc hắn sắp về đến phòng đóng cửa thì kéo tay của hắn lại: “Nói, con đánh nhau với người khác phải không?”

“Mẹ. . .” Song Seung Yeom bất đắc dĩ nói: “Là bọn hắn nói chuyện xúc phạm đến chị, con. . .”

Lee Hye In nhăn tâm cho hắn một bạt tai, khóc thút thút nói: “Bình thường mẹ không nhận tâm đánh mắng con, nhưng bây giờ chị gái con xảy ra chuyện như vậy sao con không để mẹ bớt lo một chút, đừng gây thêm phiền toái chứ? Mẹ của con cũng là giáo viên, con có biết chuyện con của giáo viên suốt ngày đi đánh nhau ẩu đả với người khác mà truyền ra ngoài thì khó nghe cỡ nào sao?”

“Mẹ, người không biết mấy tên kia nói khó nghe cỡ nào đâu.” Mặt Song Seung Yeom lạnh xuống nghiêng răng nghiêng lợi nói, hắn vẫn cảm thấy lúc đó nên đánh nhiều thêm một chút.

“Seung Yeom à, chị gái con mà nhìn thấy con như bây giờ sẽ khổ sở tức giận cỡ nào sao, khó khăn lắm mẹ mới thấy giáo viên khen con dạo này chăm chỉ ngoan ngoãn một chút, bây giờ con lại làm ra chuyện như thế, bị trường đình chỉ học, mẹ biết giấu mặt đi đâu đây hả? Con cảm thấy nếu chị con biết, sẽ vui sao?”

“Chị ấy cứ tỉnh lại đi rồi hẳn nói có hài lòng hay không.” Song Seung Yeom rống to. “Nằm ở nơi đó giống như là đã chết vậy, chị ấy căn bản không biết chúng ta khó chịu như thế nào, chị ấy căn bản không biết chúng ta quan tâm chị ấy nhiều bao nhiêu!” Song Seung Yeom bỗng nhiên giống như phát điên cuồng loạn gào lên.

“. . .” Lee Hye In thấy con mình như vậy cũng cảm thấy vô cùng khó chịu: “Hee Eun của mẹ. . .”

Mẹ con hai người ôm cùng một chỗ khóc rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

May mắn là Song Hee Eun đã bí mật nghiêm túc xem kịch bản và học thuộc nó, quá trình quay phim trừ một chút kĩ xảo diễn xuất còn cần đạo diễn dạy còn lại cô đều cố gắng để hoàn thành một cách tốt nhất.

Đại khái mười hai giờ trưa cô quay xong màn diễn đầu tiên của mình, dưới trời nắng chang chang, trên đầu mỗi nhân viên trong đoàn làm phim đều chảy đầy mồ hôi, mấy nữ nhân viên tranh thủ không có việc gì chạy ra ngồi quạt nhưng mà vẫn không hết nóng.

Song Hee Eun tìm cái ghế ngồi xuống muốn nghỉ một chút, đột nhiên một bóng dáng nhẹ nhàng chạy đến chỗ cô, tiếp theo đó một khuôn mặt xinh đẹp mỉm cười với cô: “Ji Yong oppa, em mang quạt cho anh này.” IU cầm một cái quạt điện nhỏ đưa cho cô.

Tay Song Hee Eun đang muốn nhận lấy lại rút về, xấu hổ cười cười: “Anh không nóng em cứ dùng đi: “Nếu bây giờ cô là con gái có lấy cũng chẳng sao, nhưng bây giờ cô lại là đàn ông, một người đàn ông nếu cầm cái quạt nhỏ như vậy rất mất hình tượng.

IU chu mỏ nũng nịu: “Anh xem trên trán anh toàn mồ hôi, còn nói không nóng.” Sau đó cô nằng nặt cúi đầu xuống, cuống quýt tìm khăn giấy trong túi xách của mình, IU lấy ra hai tấm, cúi người xuống tự nhiên mà giúp Song Hee Eun lau mồ hôi trên trán, Song Hee Eun lúng túng nhắm mắt lại, xin nhờ đừng có mà quên rũ chị như thế chị đây thẳng nha.

Mùi thơm của khăn giấy cứ quanh quẩn bên chóp mũi cô, giống như mùi hương trên người IU vậy.

Song Hee Eun đột nhiên bắt lấy tay của IU, IU giật nảy mình khuôn mặt tinh xảo liền ngậy đại: “Cảm ơn em IU, tôi tự làm là được.”

IU gật nhẹ đầu, thẹn thùng thu tay về.

Song Hee Eun nhìn cô ấy một cái, phát hiện giống như có chút không thích hợp, em gái này. . . Như bây giờ, không phải là thẹn thùng chứ? Cô bị dọa sợ, tranh thủ uống nước ổn định lại tâm trạng của mình.

Cô rướn cổ lên tìm bóng dáng của Lee Jong Suk, thấy hắn đang được thợ trang điểm trang điểm lại.

”Cái đó. . . Ji Yong oppa, bây giờ đến giờ ăn trưa rồi hay là chúng ta cùng đi ăn đi.” IU đỏ mặt mời cô.

”Ừm. . . Cái đó. . .” Song Hee Eun đang nghĩ xem Kwon Ji Yong sẽ làm gì trong tình huống này, nếu như là hắn có đồng ý hay không, IU xinh đẹp như vậy nhất định hắn sẽ không từ chối: “Được thôi, cung kính không bằng tuân mệnh vậy.”

IU vô cùng vui vẻ, đứng dậy đến bên cạnh Song Hee Eun: “Em đi lấy đi động xem gần đây có nhà hàng nào ăn ngon không.”

Buổi sáng từ khi Song Hee Eun ra cửa, cả người Kwon Ji Yong ách phải nói là mèo mới đúng, đều đứng ngồi không yên, cái người này chưa hề có kinh nghiệm quay phim, thậm chí cô ta còn không phải là người trong giới cho cô ta đi quay phim thích hợp sao, càng ngày hắn càng hoài nghi quyết định lúc trước của mình.

Người phụ nữ này!

Phản diện hôm nay của cô ta hẳn là đã sớm kết thúc, sao bây giờ còn chưa trở lại nữa không phải cô ta còn dây dưa với mấy người đàn ông khác nữa chứ.

Lúc này Kwon Ji Yong giống như vợ đang chờ chồng đi làm về vậy.

”Cảm ơn.” IU cười ngọt ngào với người phục vụ, chọn món ăn qua đi, chỉ cần chờ đợi liên tục.

Song Hee Eun ngồi tại đối diện với cửa cô ấy, trong căn phòng nhỏ bí mật, mặc dù không gian không lớn, nhưng trang trí lịch sự, tinh xảo, nhưng là cô cảm thấy không được tự nhiên, hai tay đặt ở dưới bàn, bất an ra qua ra lại.

”Ji Yong oppa, em đã nghe album mới nhất của các anh nghe thật hay nha!”

”Cảm ơn.” Ngoại trừ trả lời như vậy, Song Hee Eun không biết nên nói những cái gì.

Rõ ràng cùng là phụ nữ nhưng vì sao sau khi cô biến thành đàn ông lại không nói được lời nào thế này: “IU em thật là xinh đẹp ha ha ha. . .”

IU thẹn thùng sờ sờ mặt, cúi đầu cười.

Song Hee Eun âm thầm véo mình một cái, Song Hee Eun người đang nói cái quỷ gì vậy, không có gì nói cũng không thể nói mò như vậy chứ, mặc dù từ góc độ của một người phụ nữ mà nói người cảm thấy người ta rất xinh đẹp nhưng với thân phận của người bây giờ phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình.

”Cái đó. . . Ji Yong oppa, anh thích em như thế này sao?”

”Khúc. . . .” Song Hee Eun bị sắc nước bọt, lời đã nói ra không thể thu lại được đành thuận theo vậy: “Thích. . . Tất nhiên là thích rồi, đã là đàn ông ai mà không thích chứ.”

Ba giờ chiều, rốt cục Kwon Ji-Yong ngồi không yên, hắn cầm điện thoại lên định gọi cho người phụ nữ kia, mới đột nhiên nhận ra, cô ấy không có điện thoại, mà cái vóc dáng hiện giờ của hắn cũng không mở được cửa, ngoại trừ việc chờ đợi cũng không còn cách nào khác.

”Ji Yong oppa, cùng nhau ăn cơm và nói chuyện phiếm với anh thật vui vẻ, về sau em còn có thể đi ăn với anh thế này nữa không?” Tóc của IU thỉnh thoảng bị gió thổi tung lên một chút, nhưng nhìn vẫn thấy rất đẹp.

”Đương nhiên có thể, chúng ta là bạn mà, bây giờ về phòng còn có thể ngủ một giấc.” Thời gian buổi chiều còn có thể học thuộc kịch bản, Song Hee Eun học biên kịch chuyên nghiệp, mặc dù không hợp làm diễn viên nhưng sau này vẫn công tác ở lĩnh vực này, bây giờ rèn luyện kỹ năng diễn xuất, nói không chừng sau khi cô trở về thân thể của mình, cũng có thể đi quay phim nữa đó, ha ha ha.

Song Hee Eun đưa IU đến cửa phòng của cô ấy, lúc này mới quay người đi vào thang máy về phòng của mình, thế nhưng một màn này bị phóng viên chụp, tất cả hoạt động của hai người ngày hôm nay đều bị chụp không sót một chỗ nào.

Song Hee Eun còn không biết những điều xảy ra tiếp theo.

Lúc này cô vừa khe khẽ hát vừa đi về phòng, vừa mới mở cửa con mèo kia đã nhảy đến chân cô chất vấn: “Nói, làm sao bây giờ cô mới về.”

Song Hee Eun xem thường cười nói: “Còn có thể làm cái gì, quay phim xong tất nhiên là muốn đi ăn cơm nha, làm sao anh lại mong tôi về thế đói bụng rồi hả?”

Kwon Ji-Yong chạy quanh cô một vòng, ánh mắt có điều nghi hoặc hỏi: “Trên người cô có mùi nước hoa.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13

“Cái đó. . . buổi trưa tôi đi ăn cơm cùng IU.” Song Hee Eun cảm thấy không nên giấu diếm hẳn, liền cắn răng nói ra.

Kwon Ji-Yong dừng chân lại, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn cô: “Cô đi cùng cô ấy làm cái gì?”

“Ăn cơm nha. . . IU mời một cách nhiệt tình như thế tôi không tiện từ chối. . .”

Kwon Ji-Yong cảm thấy thật sự hết cách với người phụ nữ này: “Ồ đó chỉ có hai người các cô sao?”

Song Hee Eun gật nhẹ đầu, giống như đứa bé làm sai chuyện vậy không dám ngẩng đầu lên trước một con mèo, có phải cô vừa gây ra rắc rối gì không. .

Kwon Ji-Yong thờ dãi quay người nhảy lên trên ghế salon, cuộn thân thể lại: “Hai ngày này tôi đều chú ý đến tin tức trên mạng, chuyện tôi đến bên này quay phim mọi người đều đã biết, cô cảm thấy phóng viên sẽ tha cho các cô sao?”

Song Hee Eun che miệng kinh hô: “Ý của anh là hình của hai cũng tôi có thể sẽ bị chụp lại đăng lên mạng?”

Kwon Ji-Yong nhú mày hẳn đã nói đến rõ ràng như vậy: “Không có cách nào, ai bảo chúng tôi nổi tiếng như vậy, đi đến chỗ nào cũng có người nhìn chăm chăm vào.” Hẳn bắt đắ dĩ nói, không biết câu nói này đến tột cùng là đang khen ngợi bản thân hay là trào phúng nữa.

Đến trưa tâm tình của Song Hee Eun vẫn không tốt lên được, nếu cô gây ra họa gì đó cô sẽ không thể tha thứ cho chính mình.

“Thật xin lỗi. . . tôi gây rắc rối cho anh.”

Kwon Ji-Yong nằm sấp ở trên ghế salon quơ quơ móng vuốt béo mập của hẳn, xem thường nói: “Được rồi, như vậy bọn họ cũng không viết được cái gì nhiều, bây giờ là thời gian quay phim mọi người sẽ chỉ cảm thấy hai chúng ta đang giúp đoàn phim xào nhiệt độ (tuyên truyền) mà thôi, cô có thể chủ động nói cho tôi biết chuyện này, lại chủ độn nhận sai, Kwon Ji-Yong tôi cũng không so đo với cô, tôi cũng không phải là người nhỏ nhen như vậy.”

Song Hee Eun nghe hẳn nói như vậy cảm động không thôi, cô chạy nhanh đến bên ghế salon giang hai tay ra ôm lấy con mèo béo đang nằm trên đó.

“Anh thật tốt!” Yên tâm, lần sau tôi sẽ không bao giờ tái phạm nữa.

Kwon Ji-Yong hoàn toàn bị choáng váng, thật lâu, mới dùng móng vuốt cào cào vào áo cô: “Cô muốn mưu sát tôi hả!”

Lúc này Song Hee Eun mới cười hi hi buông hẳn ra, đưa tay sờ sờ đầu của hẳn, “Anh muốn ăn cái gì tôi làm cho anh ăn.”

Kwon Ji-Yong dùng ánh mắt không tin tưởng nhìn cô: “Tôi muốn ăn cái gì, không phải cô đều không cho tôi ăn sao?”

“Những cái kia là đồ ăn của người đương nhiên không thể ăn, nhưng mèo cũng có đồ ăn vật mà, tôi có thể làm cá.”

“Được rồi, tôi ghét nhất là cá.” Kwon Ji-Yong nói xong ngoa kiêu nhắm mắt lại: “Tôi đi ngủ một lát cô đừng có làm phiền tôi.”

Song Hee Eun về tới trong phòng ngủ, càng nghĩ, chẳng lẽ hẳn không thích ăn cá thật sao?

“Đúng rồi, các người xem tin trên mạng chưa, xảy ra chuyện lớn.” Người đang bỏ trang cho Lee Jong Suk nói với một thợ làm tóc.

Cả ngày hôm nay Lee Jong Suk đều có phần diễn, hai diễn viên chính khác đều đã về nghỉ ngơi, hẳn còn phải đợi ở trong đoàn phim, chỗ này là chỗ bỏ trang cho các diễn viên, trời hôm nay rất nóng nên lớp trang điểm rất nhanh bị nhạt đi nên thường xuyên phải trang điểm thêm.

“Xảy ra chuyện gì?”

Lee Jong Suk nhắm mắt lại nghe hai người này nói.

“Tin tức mới nhất trên mạng đó, nói là IU và GD đang yêu nhau, ảnh thân mật của hai người bị chụp lại tung lên mạng, thời gian là trưa hôm nay.”

“A, không thể nào, không nhìn ra nha.”

Lee Jong Suk mở mắt ra giọng điệu có chút không vui: “Các cô đã làm xong rồi sao?”

“Lập tức, lập tức. . .” Hai người liền yên lặng không nói thêm lời nào.

Kwon Ji Yong vừa mới chộp mắt một lúc thì điện thoại bên cạnh hắn lại đổ chuông, hắn liền tiện tay ấn nghe: “Alo, anh Soon Ho có chuyện gì không ạ?”

”Ji Yong à, câu xem tin tức mới nhất trên mạng chưa câu và IU là thế nào vậy, chuyện là như thế nào sao lại có hình của hai người ở trên mạng?”

”À, trưa nay em ăn cơm cùng với cô ấy.” Kwon Ji-Yong liếm liếm móng vuốt, xem thường nói.

”Hai người các cậu có phải thật không? bây giờ bộ phận PR của công ty đang chuẩn bị giúp cậu xử lý chuyện này. Chỉ cần cậu nói đây không phải là thật thì lập tức cho người đi làm sáng tỏ.”

”Giả, là giả.” Kwon Ji-Yong không chút do dự nói: “Bất quá. . . Cũng không cần phải vội làm sáng tỏ, có khả năng đây là một màn kịch tự biên tự diễn.” Hắn cẩn thận nhìn lại tin tức một lần mới nói, tất cả mọi việc đều chia về phía hắn, mà bên kia lại không có chút dính dáng, dựa theo lệ cũ những năm trước công ty đổ đang tự tạo tin tức để xào nhiệt độ.

Nghe hắn nói kiểu này, Choi Soon Ho mở phần tin tức ra nhìn một lần nữa, nhìn thêm một lần hắn gọi điện báo cho công ty để thông báo việc này.

Kwon Ji-Yong ngồi ở trên ghế salon đột nhiên cười một cách giả dối tựa như nghĩ thông cái gì.

”Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì, người đại diện vừa gọi đến phải không? Anh ấy có nói giải quyết chuyện này ra sao không!” Song Hee Eun mặc một cái quần cộc chạy từ trong phòng ra, đầu tóc bù xù như tổ quạ.

Kwon Ji-Yong ghét bỏ tự động lùi xa cô một chút: “Hình tượng của tôi đều bị người phụ nữ như cô làm hỏng hết.”

Song Hee Eun ngồi ở trên ghế salon, nhìn xem hắn nói: “Được rồi tôi biết lần này tôi sai, lần sau tôi sẽ không phạm phải nữa anh nói cho tôi biết có được hay không, từ nay về sau dù có đi đâu tôi cũng mang anh theo như vậy anh có thể yên tâm đi, trước khi trở về thân thể của mình tôi đều nghe theo chỉ thị của anh.”

Người phụ nữ ngốc, coi như hôm nay cô không đồng ý lời mời của IU một ngày nào đó vẫn sẽ bị tuôn ra tin tức như thế này, bọn hắn đã sớm lên kế hoạch sớm muộn gì cũng có những tin tức thế này.

”À, đúng rồi, sau bữa tối đưa tôi ra ngoài.” Kwon Ji-Yong nói.

”Không có vấn đề. . . Nhưng là muốn đi đâu, muốn đi làm gì. . .”

”Mua cho cô một chiếc điện thoại. . . lúc không liên lạc được với cô tôi rất lo lắng. . . à không đúng tôi đây là đang lo lắng cho thân thể của tôi.”

”Kỳ thật tôi không dùng điện thoại cũng được, điện thoại để ở chỗ anh cũng tốt, dù sao tôi không phải chính chủ nếu cầm điện thoại có khi lại bị lộ.”

”Tôi nói cô cần là cô cần. . .”

”Vậy thì đi.” Kỳ quái tính khi thường ngày của Song Hee Eun đi đâu mất rồi, sao hôm nay lại nghe lời hắn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Song Hee Eun đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, đeo một cái khẩu trang, sau đó liền ôm Kwon Ji Yong ra cửa, điện thoại đi động của hắn cô để ở trong túi, bởi vì có chuyện ở trên mạng nên cô không ít phóng viên nằm vùng trong khách sạn, cũng có khả năng bởi vì con mèo trong ngực cô quá gây chú ý, Song Hee Eun một giây liền bị người nhận ra, cô liền bất chấp tất cả mà chạy, trước kia khi còn đi học cô ở trong đội tuyển điền kinh của trường.

Kwon Ji-Yong nằm trong ngực Song Hee Eun có cảm giác như sắp bay ra ngoài vậy, cái miệng nhỏ bé bị gió tạt vào làm cho cả đoạn đường này hắn không thể khép lại được: “Cô. . . . Chậm. . . . Chút. . . .”

Song Hee Eun chạy qua một đầu ngõ nhỏ rồi lại qua một đầu ngõ nhỏ, cuối cùng đắc ý tựa ở bờ tường gần đó thở: “Rốt cục cũng thoát khỏi đám người kia.”

”Ai, anh không sao chứ?”

Ánh mắt của Kwon Ji Yong đã mờ dần, toàn thân cứng ngắc, dọa sợ Song Hee Eun, cô bắt đầu nâng hắn lên lay lay: “Anh không sao chứ, anh chết rồi hả hay là trúng gió rồi!”

Một giây sau, Kwon Ji-Yong đột nhiên dùng con mắt trừng cô: “Cô mới trúng gió.”

”Hắc hắc, anh không sao nha.” Song Hee Eun gãi gãi gáy của mình, buông một tay ra khỏi người Kwon Ji Yong là cho con mèo béo này suýt bị rơi xuống đất, Song Hee Eun cảm thấy một cái tay khác sắp không chịu được trọng lượng của hắn nên lại ôm hắn vào lòng.

Cô bắt đầu tìm cửa hàng điện thoại trên đường, Kwon Ji-Yong đều yên lặng không lên tiếng, giống như còn tức giận Song Hee Eun về chuyện vừa rồi, Song Hee Eun rất bất đắc dĩ, từ trước đến giờ cô đều thô lỗ như vậy ngay cả em trai của cô cũng nói cô giống đàn ông mà.

Thật vất vả mới tìm được một cửa hàng điện thoại cỡ vừa, Song Hee Eun có chút bị hoa mắt, mua đồ đắt tiền cũng phí dù sao cũng là tiêu tiền cho người ta . . . Những nhãn hiệu đó lại còn rất khó dùng.

Do dự mãi, vẫn quyết định mua một cái điện thoại rẻ tiền, nói không chừng rất nhanh có thể trở lại thân thể của mình rồi, đến lúc đó cái điện thoại này lại không dùng đến nữa bỏ một cái điện thoại như vậy rất lãng phí.

”Chào anh, tôi muốn lấy cái này!” Song Hee Eun chỉ một cái điện thoại phổ thông ở trên quầy nói với người bán hàng.

”Đôi.” Kwon Ji-Yong đột nhiên lên tiếng, người phục vụ đứng ở đối diện cũng giật mình, run rẩy nhìn cô nói: “Anh trai. . . Anh vừa mới nói chuyện sao? Hay là con mèo của anh nói. . . .”

Song Hee Eun toát mồ hôi lạnh nói: “Là tôi, là tôi nói, không có gì không có gì.”

Vừa dứt lời, Kwon Ji-Yong lại dùng sức cào vào người Song Hee Eun một cái mười phần hữu lực, Song Hee Eun cảm giác chính mình cũng sắp bị cào trầy da, người này thế mà có thể hạ thủ được dù sao đây cũng là thân thể hắn.

Kwon Ji-Yong không có cách, dứt khoát nhảy từ trong ngực Song Hee Eun xuống, đứng trên quầy điện thoại quan sát, cuối cùng hắn dừng lại ở cuối quầy hàng, Song Hee Eun chạy theo nói: “Không nên chạy loạn.”

Ai ngờ Kwon Ji-Yong thế mà thừa dịp người khác không có chú ý, dùng móng vuốt chỉ một cái điện thoại ở phía dưới, Song Hee Eun theo chỉ thị của hắn cúi đầu nhìn sang, đó là chiếc iPhone7. . .

”Không được.” Song Hee Eun mặc dù nói như vậy, nhưng là Kwon Ji-Yong khẳng định phải đứng ở chỗ này, không di chuyển.

Người bán hàng trông thấy Song Hee Eun đứng đó đem ánh mắt chuyển dời đến giá cả của chiếc điện thoại, liền vui vẻ chỉ cần bán được nó anh sẽ được chia rất nhiều hoa hồng.

Kwon Ji-Yong cố chấp vô cùng, thân thể mập mạp ngồi ở chỗ đó không động đậy, Song Hee Eun cười cười xấu hổ, dùng sức bế nó lên, cười cười với người bán hàng ngược ngạo nói: “Thật là xấu hổ, mèo của tôi muốn đi vệ sinh tôi phải mang nó ra ngoài, chút nữa tôi sẽ quay lại!”

Nói xong, Song Hee Eun ôm Kwon Ji-Yong xông ra đến bên ngoài: “Anh muốn mua điện thoại đắt như thế làm gì chứ?”

Không nghĩ tới tên này còn tức giận: “Chiều hôm nay cô vừa mới nói cái gì?”

”Tôi nói cái gì. . .” Song Hee Eun vô tội nói.

”Cô nói, về sau đều nghe lời tôi. . .” Kwon Ji-Yong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

”Thế nhưng không cần thiết mua điện thoại đắt như thế cho tôi, nói không chừng mai tôi có thể trở về!”

”Nhưng cô đang ở thân thể của tôi, tôi không muốn người ta nhìn thấy GD dùng một chiếc điện thoại của hãng không có danh tiếng.” Kwon Ji-Yong ngạo kiều bĩu môi nói.

”Được rồi, đi, đi vào mua thôi.”

Không lay chuyển được hắn, cuối cùng Song Hee Eun vẫn mua cái điện thoại iPhone7 kia, cô mang cái điện thoại mới cứng vẫn con trong hộp và một con mèo về khách sạn.

Đột nhiên trên bầu trời, phong vân đột biến, điện tránh Lôi Minh, mặc dù nói như vậy có chút khoa trương, nhưng thật là cơ hồ trong vòng một phút, bầu trời liền thay đổi, thế là Song Hee Eun dự liệu được cái gì, bắt đầu lại một lần nữa chạy như điên, dọc theo tới con đường kia, mưa mùa hè tới quá nhanh không cho người ta chuẩn bị, Song Hee Eun biết bây giờ đi mưa ô đã không còn kịp rồi liền cố chạy thật nhanh về khách sạn.

Nước mưa từng hạt từng hạt rơi xuống, làm mất người đều không mở ra được, Kwon Ji-Yong không ngừng hắt xì, hai cái móng vuốt mập mạp đưa lên gãi mặt, Song Hee Eun thấy thế tranh thủ thời gian chạy đến dưới mái hiên, cởi từng nút cúc áo rồi bao Kwon Ji Yong vào trong áo của mình, Kwon Ji-Yong dán chặt lấy ngực Song Hee Eun, mặc dù đây là ngực đàn ông hắn vẫn cảm thấy một tia khác thường, bên trong thân thể này lại có một linh hồn khác.

Vì không muốn cho con mèo trong ngực bị ướt quá nhiều, cả đoạn đường Song Hee Eun đều dùng tay ngăn cản, còn may cô không đi quá xa tốc độ của cô cũng rất nhanh, vì mưa to các phóng viên ở cửa khách sạn đều trốn trong xe, mưa rất to nên không ai chú ý đến Song Hee Eun đội mưa chạy về.

”Cô bị đàn hã! Cô không thể chờ mưa tạnh rồi mới trở lại sao?” Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, Kwon Ji-Yong nhìn không được nổi nóng lên.

Song Hee Eun hất xì mấy cái mới trả lời hắn: “Trận mưa này nhất thời cũng không thể tạnh được, không phải là đã về đến nơi rồi sao.”

”Thế nhưng cô bị ướt hết rồi, bị cảm làm sao bây giờ!” Kwon Ji-Yong nói xong dừng một chút lại tăng thêm một câu: “Đây chính là thân thể của tôi, nếu bị sao tôi không bỏ qua cho cô đâu.”

Song Hee Eun hất hơi một cái, che mũi khó chịu nói: “Anh không bị cảm là được rồi, Anh không biết chó mèo mà bị cảm sẽ vô cùng phiền phức, tôi chỉ cần uống mấy viên thuốc là khỏi rồi.”

”Người phụ nữ ngu xuẩn!” Kwon Ji-Yong muốn nói cái gì đó, nhưng lại không biết nói cái gì.

Song Hee Eun nghe hắn nói thế bật cười: “Thật ly kỳ, thế mà anh lại gọi tôi là phụ nữ.”

“...”

Sau khi trở lại khách sạn, chuyện đầu tiên người phụ nữ này làm vậy mà không phải lo cho chính mình, chỉ là đơn giản cởi quần áo ướt ra, mang Kwon Ji-Yong đi thổi cho khô, đương nhiên là dùng máy sấy, lông toàn thân của hắn đều bị thổi dựng lên, Kwon Ji-Yong cũng không biết làm tại sao, phá lệ không quen thanh âm của cái máy sấy này, không lẽ đây là phản ứng tự nhiên của loài mèo sao.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Mỗi ngày Song Hee Eun chỉ có học thuộc kịch bản, quay phim, nghịch mèo, bây giờ cô học khôn hơn một chút bất luận đi đến đâu cô đều mang hắn theo, làm theo những gì hắn nói, mặc dù như vậy rất mệt mỏi, nhưng cũng tránh được không ít phiền phức, cô muốn nói làm cái nghề này vô cùng mệt mỏi cả đời này cô cũng chẳng dám đặt chân vào giới này nữa.

Thoát một cái đã ba tháng, thời gian trôi thật nhanh hôm nay là ngày đoàn phim liên hoan tổng kết, còn có một tầng ý nghĩa là ăn mừng bộ phim đã được quay xong, mặc dù bên ngoài đang đồn thổi chuyện GD và IU yêu nhau nhưng những người trong đoàn phim đều biết rất rõ hai người chỉ ở cạnh nhau lúc đóng phim, trừ lúc đó ra thì không có giao lưu nào khác, ngược lại IU rất thân thiết với một diễn viên khác trong đoàn là Lee Jong Suk, đây là bismaatj trong đoàn phim không thể nói ra ngoài.

Vào ngày cuối tuần đẹp trời, Song Hee Eun mang theo mèo ngồi trên xe người đại diện trở về Seoul, lần này đi rất lâu, không biết ba ba mẹ và Seung Yeom thế nào, còn có thân thể không có một chút sức sống của mình ở bệnh viện nữa.

Người đại diện dừng xe ở bãi đỗ xe của chung cư, sau khi giúp cô mang hành lý lên phòng liền rời khỏi, trước khi đi còn nhắc nhở cô trong khoảng thời gian này nghỉ ngơi cho thật tốt, vì sắp đến đại hội âm nhạc lúc đó sẽ rất bận, mỗi năm ở Hàn Quốc chỉ có một dịp như thế, bình thường đều cử hành tại cuối năm, sẽ mời những người nổi tiếng trong giới âm nhạc và các ca sĩ nhóm nhạc tham gia.

Sau khi đưa người đại diện ra cửa, Song Hee Eun trở về nhà đóng cửa lại, cô đi đến mở cửa sổ sát đất cạnh ban công ra, để ánh nắng chói lọi xuyên vào phòng lúc này ánh nắng không còn làm cơ người ta không chịu được như ba tháng trước, giờ đây những tia nắng trở nên ấm áp, cô thay áo jacket ra sau đó một mình ngồi ở ban công phơi nắng.

Bỗng nhiên thấy một bóng dáng ngẩn ngẩn đi tới gần, chỉ thấy Kwon Ji Yong nhảy lên cái ghế nhỏ ở phía đối diện cô, đoàn chính ngồi ở phía trên.

”Này, D Ragon!” Song Hee Eun nhắm mắt lại gọi hắn, một tay tùy ý để trên trán.

”Làm sao vậy, nói.”

”Tôi muốn đến bệnh viện xem thân thể của tôi ra sao rồi, Anh có thể đi theo giúp tôi không?” Có thể nhìn thấy cha mẹ, còn có Seung Yeom, bây giờ Song Hee Eun vô cùng nhớ bọn họ.

”Có thể.” Không nghĩ tới Kwon Ji Yong đồng ý nhanh như vậy, kỳ thật hắn không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là cảm thấy lần cô ấy đi ra ngoài lúc về lại khóc lâu như vậy, hẳn là đi đến bệnh viện đi, lần nào có hắn đi cùn mong là cô ấy sẽ không thương tâm như vậy nữa.

Nhất định đều là ý trời.

Lúc nào có thể trở về thì nhất định cô có thể trở về.

Thân thể của Song Hee Eun vẫn yên tĩnh nằm trên giường bệnh, ngày nghỉ mỗi tuần cả nhà đều ở đây chăm sóc, trò chuyện với cô, bởi vì bác sĩ nói, nói chuyện nhiều với bệnh nhân sẽ kích thích đến cô ấy như vậy khả năng cô ấy tỉnh lại sẽ cao hơn, Lee Hye In cũng cảm thấy là như thế, chỉ cần trái tim của con gái mình vẫn còn đập, bệnh viện không tuyên bố tử vong thì con gái bà vẫn có chút hy vọng sống.

Bà tin tưởng Song Hee Eun sẽ không nhẫn tâm vứt bỏ bọn họ như vậy.

Thật kỳ lạ, hai tuần gần đây bà phát hiện sắc mặt con gái tốt hơn một chút, khuôn mặt không còn trắng bệch như vậy nữa hai má còn có sắc hồng, mặc dù Song Seung Yeom khẩu thị tâm phi cười nhạo nói là có lẽ phơi nắng lâu quá nên mặt mới có chút nhan sắc như vậy, nhưng trong lòng hẳn vẫn hy vọng đó là vì chị gái hẳn đang dần chuyển biến tốt lên.

Dù từ nhỏ đến lớn chị ấy đều bắt nạt hẳn, nhưng mấy tháng nay không còn ai tranh điều khiển TV với hẳn, không có người nói như tụng kinh bên tai mà thúc dục hẳn đi ăn cơm đi, hẳn làm rơi đồ xuống nền nhà không còn ai đánh hẳn như vậy hẳn thật sự cảm thấy không quen.

Cha mẹ em trai Song Hee Eun đều đang ngồi yên lặng trong phòng bệnh, trò chuyện với người đang nằm trên giường, lúc này lại có tiếng gõ cửa bọn họ tưởng là y tá liền mời vào, ai ngờ đứng ở cửa là một người đàn ông thân hình to lớn lại vô cùng đẹp trai, một tay hẳn cầm một bó hoa tươi một tay xách giỏ hoa quả, chỉ thấy hẳn mở miệng ra nói: “Cháu chào bác trai bác gái.” Ấn tượng đầu tiên của mọi người dành cho người này là hào hoa phong nhã.

Rất hiển nhiên, người nhà Song Hee Eun đều ngây ngẩn, bọn họ nhận ra người đàn ông này không phải là bạn của con/chị gái mình “Thật ngại quá có phải anh đi nhầm phòng rồi không?”

Người đàn ông kinh ngạc quay lại nhìn thoáng qua số phòng trên cửa: “3302, là phòng của Song Hee Eun, không sai mà.”

“Anh biết chị của tôi?” Song Seung Yeom đứng dậy.

Người đàn ông kia cười nói: “Em là Seung Yeom đúng không, hóa ra em đã lớn như vậy rồi, anh là Jun Seok! Kim Jun Seok!”

“Jun Seok. . . Anh là anh Jun Seok!” Song Seung Yeom kinh ngạc chỉ vào hẳn nói lại không dám tin vào mắt mình.

Lee Hye In bên cạnh nghe thấy cũng không thể tin: “Cháu là Jun Seok à, vậy cháu mau vào đi.” Bà nói xong đứng dậy chào đón tiện thể đi ra đóng cửa lại.

“Đúng vậy, bác trai bác gái, hôm qua cháu mới trở về từ Mỹ lại nghe thấy chuyện của Hee Eun liền vội tới thăm” Kim Jun Seok mang đồ để lên bàn.

“Cha cháu có khỏe không?” Thật lâu sau đó cha của Song Hee Eun mới hỏi một câu.

Kim Jun Seok gật nhẹ một cái: “Cha cháu rất khỏe, ông ấy cũng gửi lời hỏi thăm đến bác và gia đình.”

Lee Hye In mang cho Kim Jun Seok một cái ghế dựa đến, để hẳn ngồi xuống, kéo tay hẳn nói: “Mấy năm không gặp, đứa nhỏ này đều đã lớn như vậy, thay đổi trở nên vô cùng đẹp trai rồi.”

“Lúc chị em tính lại nhất định không biết anh là ai.” Song Seung Yeom ở một bên cười nói.

“Ha ha ha. . . Chỉ sợ Hee Eun chỉ nhớ được bộ dạng mập mạp của anh lúc nhỏ thôi.” Kim Jun Seok nói, đem mắt nhìn qua chỗ khác, nhìn về phía cô gái nằm trên giường, không biết em còn nhớ lời thề năm đó của chúng ta không.

Đại khái mười năm trước, nhà Kim Jun Seok vẫn là hàng xóm nhà Song Hee Eun, bọn họ chơi thân với nhau từ nhỏ khi đó Song Seung Yeom vẫn là 11. Đứa nhỏ chỉ biết đi theo chị như một cái đuôi nhỏ, thế nhưng là một năm kia cha mẹ Kim Jun Seok ly hôn, hẳn liền theo cha đi Mỹ cứ như vậy cách biệt mười năm.

Trước khi chia tay Song Hee Eun lưu luyến không rời, cũng hứa với hẳn khi hẳn trở về nhất định sẽ đến sân bay đón hẳn, còn nói với người hẳn gặp được đầu tiên sau khi về nước sẽ là cô ấy!

Thế nhưng, hẳn không nhìn thấy. . . Vô tình hẳn nghe được chuyện Song Hee Eun bị tai nạn xe từ một người bạn của hẳn, nghe được tin dữ này suốt một đêm hẳn không ngủ, hẳn từ chối tất cả lời mời tổ chức tiệc liên hoan mừng hẳn về nước mà chạy tới nơi này.

“Bây giờ Jun Seok đang làm việc gì thế?”

“Luật sư, cháu mới thi được giấy chứng nhận ở bên Mỹ, bây giờ chuẩn bị về nước đến tìm việc làm”

“Đứa nhỏ này thật không tệ nha.” Lee Hye In cảm khái nói: “Hee Eun nhỏ hơn cháu hai tuổi, nếu như nó không bị gì có khi giờ này đang chăm chỉ học ở trường đi. . .” Bà nói một hồi sau đó lại khó khăn liềm chế tâm tình của mình lại.

Song Seung Yeom nhanh chóng rút khăn giấy đưa cho mẹ: “Mẹ, ở đây có người ngoài nên không cần như vậy. . .”

“Seung Yeom, không có việc gì, không cần khách khí như vậy, không cần coi anh là người ngoài. . . Kỳ thật trong lòng anh Hee Eun là một tồn tại đặc thù.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Hôm nay Song Hee Eun dậy rất sớm, ánh nắng chiếu vào căn phòng thời tiết hôm nay rất tốt nên tâm tình của cô cũng tốt hơn, buổi sáng cô đem chăn trong phòng ra ban công phơi, ga giường cũng ném vào máy giặt, lấy một bộ quần áo từ trong tủ ra đi tắm rửa một lần, sau khi làm xong tất cả mọi chuyện cũng đã đến 8 giờ.

Lúc này, Kwon Ji-Yong mới đứng lên từ ghế salon, hẩn ngáp một cái vắn eo bẻ cổ lộ ra bốn cái răng nhọn trông vô cùng đáng yêu, nhìn thấy Song Hee Eun bận trước bận sau, không khỏi hỏi nói: “Sao hôm nay cô dậy sớm như vậy. . .”

Song Hee Eun dừng việc trong tay lại nói: “Anh quên rồi sao, hôm nay chúng ta sẽ đến bệnh viện, anh đã đồng ý rồi mà.”

Tiếp theo, cô đi đến bên cạnh hẩn xoa đầu hẩn một cái nói: “Được rồi, tôi đi chuẩn bị bữa sáng cho anh.”

Song Hee Eun đã đi ra ngoài nhưng Kwon Ji-Yong ngốc ở đó như cũ, hơi ẩm vừa rồi vẫn chưa tản ra, chớp mũi vẫn có thể ngửi thấy mùi nước rửa tay từ tay của cô ấy phảng phất đâu đây, Kwon Ji-Yong lắc đầu hẩn đang suy nghĩ cái gì vậy, sau đó hẩn lập tức nhảy từ trên ghế salon xuống, đi đến chỗ bát com của hẩn.

Song Hee Eun đồ đồ ăn cho mèo vào bát cho hẩn, kéo cái ghế ra ngồi ở một bên: “Chờ anh ăn xong, chúng ta sẽ lên đường tôi phải đi thay một bộ quần áo khác.”

Kwon Ji-Yong đề nghị lái xe của mình đi, hẩn không muốn cần một cái taxi ven đường, thế nhưng Song Hee Eun nhắc nhở hẩn: “Bây giờ chúng ta phải đến bệnh viện thăm một người phụ nữ, các phóng viên đều biết cái biển số xe của anh, nhớ lại nhào lên chuyện xấu thì sao. . . Nhất định anh không muốn nhìn thấy chuyện như vậy chứ.”

Quả nhiên, hẩn không có dị nghị gì nữa, ngoan ngoãn để Song Hee Eun ôm vào trong ngực, trên đường đi Song Hee Eun đều không nói gì, thân thể Kwon Ji Yong tiếp xúc rất gần với Song Hee Eun thậm chí hẩn có thể cảm giác được cả người cô ấy đang run đến lợi hại, cô ấy bị làm sao vậy.

Cô vẫn ăn mặc kín đáo đeo khẩu trang kính râm, nhưng vẫn không che dấu được khi chất trên người cô, nhưng thật ra là thân thể của Kwon Ji-Yong, Song Hee Eun đặc biệt không quen chuyện mình bị những người cùng giới nhìn chăm chăm như vậy, ánh mắt các cô ấy đều giống như là sói đói tựa hồ một giây sau tất cả sẽ nhào lên người cô vậy.

“Chúng ta đi lên trên đi.” Song Hee Eun ôm Kwon Ji-Yong không chút do dự đi cầu thang bộ, rất nhiều cô gái đang đứng chờ ở cửa thang máy, cô còn nghe được các cô ấy đang nói những cái gì, các cô ấy đang thảo luận đây là con nhà ai, nhìn bề ngoài trông thật là đẹp trai.

Song Hee Eun đã từng tới một lần, cho nên cô biết phòng bệnh của mình ở chỗ nào, cái giờ này chắc là cha mẹ và Song Seung Yeom đều không ở đây.

Quả nhiên, lúc Song Hee Eun đến gõ cửa phòng bệnh thì có một thanh âm xa lại trả lời: “Tới.” Người mở cửa là một bác gái tầm 40 tuổi mặc một chiếc áo trắng, người đó nhìn thấy cô liền hỏi: “Cháu là. . .”

“Cho hỏi đây là phòng bệnh của Song Hee Eun đúng không? Cháu là bạn của cô ấy, cháu đến thăm cô ấy.”

“Được rồi, vậy mời vào.” Người phụ nữ cho bọn họ đi vào liền đóng cửa lại, đây là lần đầu tiên Song Hee Eun đứng gần thân thể mình như vậy, nếu như có thể, cô rất muốn nhảy vào cơ thể của mình sau đó tỉnh lại.

“Là như vậy, tôi là hộ sĩ là người chăm sóc cô Song, hôm nay là thứ hai, người nhà của cô ấy đều không ở đây, họ đều đi học hoặc đi làm hết, đến tối thì em trai cô ấy rất hay đến đây.”

Hóa ra là hộ sĩ, Song Hee Eun còn biết thêm một điều hóa ra tiểu tử thối Song Seung Yeom tuy mọi ngày đều giờ trò quậy phá nhưng hẩn vẫn rất quan tâm cô.

Kwon Ji-Yong nhảy từ trong ngực Song Hee Eun ra ngoài, sau đó trực tiếp nhảy lên giường, hộ sĩ sốt ruột muốn mang con mèo này xuống, Song Hee Eun ngăn bà ấy lại ngược ngạo nói: “Không có việc gì, không có việc gì, mèo của ta rất nghe lời, sẽ không loạn động.”

Kwon Ji-Yong đứng ở trên giường nhìn thân thể Song Hee Eun, hóa ra người phụ nữ này trông như vậy nhìn cũng rất giống phụ nữ đó chứ.

Chỉ là nhìn một chút hẩn lại ngoan ngoãn nhảy xuống ngồi bên chân Song Hee Eun.

“Cái có, bác còn có việc không thể tiếp cháu được.” Nói xong vị hộ sĩ kia mở cửa đi ra ngoài, hiện tại trong phòng hai người chỉ còn lại có Song Hee Eun cùng Kwon Ji-Yong, hẩn nghẹn lâu như vậy có thể lại nói chuyện rồi.

“Cô đi qua thử một chút xem có thể trở lại thân thể của cô hay không?”

Mặc dù Song Hee Eun cảm thấy ý nghĩ này của Kwon Ji Yong rất không thật nhưng chân vẫn không không ché được đi đến bên giường ngồi xuống cảm

lấy bàn tay của chính mình, chậm rãi nhắm mắt lại, Kwon Ji-Yong vừa kích động, vừa khản trương, hẳn cảm thấy mình sắp được trở về thân thể của mình.

Vài giây sau Song Hee Eun mở mắt ra bất đắc dĩ nói: “Không có cảm giác.”

”Cô. . . Có nên áp sát một chút nữa không?”

Song Hee Eun giật giật thân thể, đem mặt tới gần, mặt dán lên mặt, Kwon Ji-Yong kích động nói: “Đúng, chính là như vậy.”

Song Hee Eun cầm tay chính mình, dán mặt lên mặt mình, nhắm mắt lại, thế nhưng là căn bản không có cảm giác, cô cảm thấy đề nghị này thật là ngây thơ nhất định sẽ không thử lại một lần nữa.

Kwon Ji-Yong cũng rất cố chấp, thuyết phục cô, khó khăn lắm bọn hắn mới có thể đi đến bệnh viện này làm sao chưa có kết quả gì mà đã vội trở về chứ.

Đúng lúc này, hắn suy nghĩ thật lâu, khẽ cắn môi hạ quyết tâm nói: “Cô. . . Tự hôn mình một cái thử một chút.”

Song Hee Eun giật mình chỉ vào hắn nói: “Đây chính là thân thể của anh đó.” Cái đó không phải là tương đương với việc anh hôn tôi. . .

Kwon Ji-Yong quay mặt đi, không muốn để cô nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ bừng của mình: “Cô thử một chút đi, nói không chừng có thể đổi lại được.”

Nếu anh đã nói như vậy thì tôi đi.

Song Hee Eun nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi cúi đầu, tới gần môi của thân thể chính mình trên giường bệnh. . .

”A. . .” Đi nhà cầu xong hộ sĩ chạy về, đứng tại cửa ra vào kêu một tiếng, Song Hee Eun lập tức ngồi thẳng người, cô có tật giật mình nên âm thầm lau mồ hôi.

”Trước. . . Cháu vừa mới. . . .” hộ sĩ chỉ cô nói không nên lời.

”A, tôi, tôi thấy trên mặt Song Hee Eun có vết bẩn nên giúp cô ấy lau một chút, ừm như vậy, tôi cũng có việc phải đi rồi, tạm biệt.” Song Hee Eun đứng thẳng dậy ôm lấy con mèo cúi đầu nói với hộ sĩ: “Thật sự cảm ơn bà vì đã chăm sóc cho cô ấy.”

Song Hee Eun ôm Kwon Ji Yong chạy vội xuống lầu, không nghe hắn nói, cũng không cho hắn có cơ hội nói chuyện, từ nhỏ đến bây giờ Song Hee Eun cô chưa từng làm chuyện như vậy, chưa từng hôn con trai, không nói đến là đi hôn một cô gái lại còn là chính mình nữa chứ.

Trong lòng Kwon Ji Yong không có chút dao động nào, chỉ là khi dựa vào ngực Song Hee Eun không thể hiểu được, người phụ nữ này lại làm sao vậy nhịp tim của cô ấy sao lại nhanh đến thế. . . Đây chính là thân thể của hắn, hắn còn không cảm thấy cái gì cô ấy thẹn thùng cái gì chứ. . .

Rốt cục chạy về đến nhà, thật lâu, Kwon Ji Yong kìm nén không lên tiếng thật lâu bỗng nhiên nói một câu: “Này, tôi nói người phụ nữ lớn tuổi như cô làm sao mà chưa có nụ hôn đâu vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Edit:Lily_Carlos

”Kỳ thật tôi còn cảm thấy IU vẫn còn rất thích anh!” Song Hee Eun ngồi xếp bằng ở trên ghế salon, nhét một miếng khoai tây chiên vào miệng tùy ý nói.

Kwon Ji-Yong ngồi ở một bên, liếc cô một cái: “Làm sao cô có thể biết cái gì là thích, cái gì là không thích chứ?” Trước mặt hắn có để một đĩa đồ ăn cho mèo.

Hai người nằm chán ngồi cùng một chỗ xem phim, bọn hắn đang tranh luận về khúc mắc tình cảm của nam nữ chính trong phim.

Song Hee Eun lại ăn một miếng khoai tây chiên giòn giòn rồi mới nói: “Ừm thích một người là. . .Chỉ đơn giản là muốn ở cùng một chỗ với người đó thôi không phải sao?” Song Hee Eun nói xong lại nhìn Kwon Ji Yong.

Kwon Ji-Yong cũng vừa quay đầu lại ánh mắt hai người vừa lúc chạm nhau, không biết thế nào trong không khí sinh ra một loại phản ứng hóa học không rõ một người một mèo đồng thời quay mặt đi, Kwon Ji-Yong bắt đầu nói năng lộn xộn: “Người ngu ngốc chưa từng yêu ai như cô thì làm sao có thể hiểu được thế nào là yêu chứ?”

Song Hee Eun bắt mắt, dùng sức bỏ gói khoai tây chiên trong tay xuống nói: “Tôi mới không ngốc, tôi. . . Tôi từng thích một người!” Cô ngồi ngay ngắn lại nói: “Chúng tôi là thanh mai trúc mã, hần là hàng xóm nhà tôi mỗi ngày chúng tôi đều chơi đùa cùng nhau, ở cùng một chỗ, đáng tiếc năm đó hần rời Hàn Quốc tới Mỹ, từ đó đến giờ vẫn chưa trở về.”

“Đó là tình bạn không phải là tình yêu, cô tỉnh táo lại chút đi.” Kwon Ji-Yong vô tình dội nước lạnh lên đầu cô.

Song Hee Eun đột nhiên yên tĩnh trở lại, ôm chặt hai đầu gối, thật lâu mới nói ra một câu: “Không biết hiện giờ hần ra sao rồi. . .”

“... Nếu cô thực sự thích người đó thì theo đuổi người ta đi, đừng có mà làm ra cái biểu tình như vậy, nếu hần thực sự kết hôn sinh con rồi cô sẽ tìm ai để khóc đây.” Kwon Ji-Yong ở một bên nhẹ nhàng nói.

Song Hee Eun suy nghĩ một lúc lại cười nhạt nói: “Được rồi, đã nhiều năm như vậy có khi người ta quên mất tôi rồi cũng nên.”

“Đồ hèn nhát.” Sau khi Kwon Ji Yong ném ra một câu như vậy hần liền cao ngạo nhảy từ trên ghế salon xuống, hần đi tới vòi nước dùng lược liếm lên đó nước từ trong vòi chảy vào miệng của hần.

Trên TV bắt đầu chuyển sang chương trình quảng cáo, Song Hee Eun cầm điều khiển từ xa trên tay đổi kênh, vô tình cô nhìn thấy tên của nam thần trên đó, còn có cả tên của IU, Lee Jong Suk và IU công khai tình cảm.

Lúc nhìn đến đây mọi thứ trong đầu Song Hee Eun liền hỗn loạn, trên TV có hình còn có cả tin tức công khai tình cảm của bọn họ, cô hốt hoảng gọi Kwon Ji Yong: “D Ragon, mau tới, mau tới, xảy ra chuyện lớn!”

Kwon Ji-Yong không nhịn được nói: “Làm sao vậy!” Đợi đến khi hần chậm rãi đi tới một lần nữa trở lại bên ghế salon, hần tập chung nhìn màn hình TV trong lòng mặc niệm một câu thể mà là hai người bọn họ.

Song Hee Eun cắn ngón tay của mình, mắt không chớp nhìn chăm chăm màn hình TV, sợ sẽ bỏ lỡ tin tức quan trọng nào, vậy là nam thần của cô có người yêu rồi sao, sao bỗng nhiên lại có cảm giác như đang thất tình thế này. . .

“Chỉ là công khai tình cảm thôi mà, có gì ghê gớm đâu, cô gọi tôi tới như vậy tôi cứ nghĩ xảy ra chuyện gì lớn lắm chứ.” Kwon Ji-Yong xem thường nói, cái chuyện công khai tình cảm này có ai chưa từng làm chứ.

“Không phải chuyện lớn sao?” Song Hee Eun đau lòng nói: “Lee Jong Suk là nam thần của tôi nha, nhiều năm như vậy tôi không tìm bạn trai là vì cái gì chứ, không phải là để hần ở trong lòng sao? Bây giờ tôi đang thất tình, là thất tình đó.”

Nghe cô nói như vậy, Kwon Ji-Yong bật cười: “Rõ ràng là cô không tìm được bạn trai, ở đó mà kiếm cớ.”

“Tôi mặc kệ, dù sao hôm nay tôi thất tình.” Song Hee Eun hờn dỗi ôm lấy gối ôm, đặt cái cằm lên trên làm bộ như đời không còn gì lý thú nữa.

“Vậy nếu cô thất tình, cô còn có biện pháp nào khác sao?”

Câu nói này của Kwon Ji Yong chạm vào trong lòng Song Hee Eun, cô quay đầu lại nhìn hần, chôn mặt xuống cũng không nói thêm cái gì.

Cô là một Fan hâm mộ, ngoại trừ chúc phúc cho thần tượng của mình thì cái gì cô cũng không làm được, thật ra cô rất hoài niệm quãng thời gian quay phim cùng hần, cô thật sự rất vui vẻ có lẽ nó sẽ là một hồi ức tốt đẹp trong lòng cô, có thể ông trời đã sớm biết hần sẽ công khai tình cảm như vậy nên mới cho cô một cơ hội đi quay phim với hần coi như có chút đền bù đi, Song Hee Eun nghĩ như vậy coi như cũng được an ủi phần nào.

“Anh nói đúng, tôi chỉ là một Fan hâm mộ nhỏ nhoi khi thấy thần tượng của mình được hạnh phúc cũng nên vui vẻ mới phải, hướng hồ đối tượng là IU, tôi cũng rất thích cô ấy tôi sẽ chúc phúc cho họ.” Song Hee Eun thần nhiên nói.

Mặc dù Song Hee Eun nói như vậy nhưng trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, không nhịn được vào tài khoản instagram xem động tĩnh trên mạng của họ.

Hôm nay vào lúc 00h24 phút sáng trên trang cá nhân của Lee Jong Suk có đăng một trạng thái.

Nội dung là như vậy: “Anh suy nghĩ rất lâu rồi, cuối cùng quyết định nắm lấy bàn tay em!” Phía dưới có một bức ảnh hai người tay trong tay, dù không nhìn thấy mặt hai nhân vật chính trong đó nhưng Lee Jong Suk tag IU vào, như vậy không phải là đang công khai tình cảm sao.

Song Hee Eun ấn mở phần bình luận.

Chỉ thấy trong đó ngoại trừ chúc phúc còn có lời khóc than của Fan.

Trong đó có một Fans viết: “Thích anh nhiều năm như vậy dù sớm biết sẽ có một ngày như thế này, chỉ là không nghĩ tới ngày này sẽ đến sớm như vậy, trái tim thật đau giống như thất tình vậy, người đàn ông mình thích nhiều năm như vậy hiện tại đã thuộc về một người khác. Mặc dù chúng em chỉ là Fan hâm mộ, trong lòng cũng tha thứ và thật lòng chúc phúc, nhưng chúng em cũng là những người bình thường cũng biết ghen, cũng biết đau khổ, cũng sẽ thất tình. . . Nói nhiều như vậy, chỉ muốn nói cho anh biết chúng em vẫn rất yêu anh, chúng em sẽ mãi là chỗ dựa vững chắc của anh! Em yêu anh, chúc anh hạnh phúc!”

Song Hee Eun nhìn đến đây cảm giác hốc mắt có chút ướt át, người này nói ra tâm trạng của đa số fan hâm mộ, cô không nhịn được ấn thích bình luận trên.

Lập tức, Song Hee Eun cũng bình luận ở phía dưới: “Em cũng là một fan hâm mộ em thích anh từ khi anh mới ra mắt, thoáng cái đã nhiều năm như vậy nhìn anh trưởng thành từng chút một, từ người vô cùng ngây ngô thành một người thành thực, cho tới tận bây giờ em đều cảm thấy vui vẻ khi anh làm được những điều đó. Có một fan ở trên nói rất đúng, cũng em là fan hâm mộ, chúng em biết sẽ có một ngày anh tìm được một nửa của mình, chúng em toàn tâm toàn ý chúc phúc cho anh, mà không phải giống fan hâm mộ không có chút lý trí nào. IU một cô gái tồi, hai người rất xứng đôi, chúc hai người hạnh phúc!”

Song Hee Eun gỡ xong đoạn bình luận này, cô do dự ba giây liền ấn gửi đi, chỉ chốc lát cô nhận được tán thưởng của những fan hâm mộ đồng quan điểm, nhưng cũng nhận được số ít người pm chửi rủa, Song Hee Eun cũng không muốn những cái kia làm ảnh hưởng tâm tình của mình liền tắt instagram đi.

Giờ giải lao các cô gái trong lớp Song Seung Yeom cũng đang thảo luận vấn đề này, có mấy người cũng là fan hâm mộ Lee Jong Suk, nhao nhao khóc lóc kể lể, thần tượng nhà mình công khai tình cảm như thế nào, Song Seung Yeom không cần thận nghe được nhớ tới người nào đó nhà mình cũng thích mình tình tên là Lee Jong Suk này nha.

Con gái đều cảm tính như vậy, dễ thành cái dạng này.

Song Seung Yeom nghĩ tới nghĩ lui vẫn gập sách vở lại, lấy điện thoại di động ra, mở instagram của mình thấy tin tức hot nhất hiện giờ là dòng trạng thái kia của Lee Jong Suk.

Song Seung Yeom thuận tiện ấn vào, trong lòng khỏi nghĩ nếu chị ấy mà biết tin này có khi lại nhảy từ trên giường bệnh xuống đi, phốc. . . thế mà hấn lại làm cho chính mình bật cười.

Hấn lại ấn mở phần bình luận ở phía dưới, không nghĩ tới cái bình luận kia của Song Hee Eun lại hiện ở bên trên, Song Seung Yeom trừng mắt nhìn tài khoản quen thuộc, đây là tài khoản của chị mình mà!

Cậu lập tức ấn về giao diện chính, gọi điện thoại trở về: “Alo, mẹ.”

“Làm sao vậy con trai, không phải con đang đi học sao?” Lee Hye In khó hiểu hỏi.

“Mẹ, người đang ở trường sao, người gọi điện cho hộ sĩ hỏi một chút có phải chị của con tình lại rồi không!”

“Con nói cái gì, Hee Eun tình?” Lee Hye In có chút không thể tin vào tai của mình: “Được rồi, mẹ lập tức hỏi một chút.”

Song Seung Yeom lo lắng ngồi trên ghế, hưng phấn không thôi, nếu là người kia thật sự là chị hấn thật cảm ơn cái người này ông tên là Lee Jong Suk này.

Qua chỉ chốc lát, Lee Hye In nhắn một tin cho Song Seung Yeom: “Con trai à, mẹ có hỏi qua hộ sĩ, bà ấy nói Hee Eun còn đang nằm trên giường bệnh. . con đó, đừng có suy nghĩ quá nhiều, cố gắng học tập thật tốt nghe không.”

Một chút nhiệt tình vừa mới dâng lên của Song Seung Yeom lại bị dập tắt.

Làm sao có thể, chẳng lẽ là hấn suy nghĩ nhiều thật sao, Song Seung Yeom không tin mở lại instagram một lần nữa, tìm được cái bình luận kia ấn mở trang cá nhân của tài khoản đó, cái tên ngây thơ như vậy nhất định là chị của hấn nha, hấn còn từng cười nhạo nói là trên đời này sẽ không có người thứ hai lấy cái tên ngây thơ như vậy.

Mà cái tài khoản này cũng có follow tài khoản của hấn, hấn có thể chắc chắn đây là tài khoản của chị hấn, nhưng mà bây giờ chị hấn vẫn còn chưa tỉnh lại, vậy thì ai lại dùng tài khoản của chị ấy chứ. . .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Edit: Lily_Carlos

Song Hee Eun ngồi ở ghế salon ôm đầu gối ngăn người, cả người vẫn đang đắm chìm trong tin tức nam thần công khai tình cảm, đúng lúc này điện thoại di động để ở bên chân kêu lên báo có tin nhắn, chắc lại là mấy cái pm phản đối nhầm chán kia đi, Song Hee Eun định mặc kệ.

Sau khi suy nghĩ lại cô lại cảm thấy có gì đó không đúng mấy người pm phản đối kia đều không phải bạn tốt của cô nên đáng ra không có thông báo mới phải, nếu như là bạn tốt thì mới có nhắc nhở từ hệ thống, Song Hee Eun cầm lấy điện thoại mở ins ra, tin nhắn kia là em trai Song Seung Yeom của cô gửi tới, hấn lạnh lùng nhắn tới một câu: “Ai vậy, sao lại dùng ins của chị gái tôi?”

Song Hee Eun sợ đến mức đánh rơi cả điện thoại trong đầu cô lại không ngừng nghĩ đến rất nhiều chuyện, Kwon Ji Yong đứng ở bên cạnh thấy cô làm mấy động tác kỳ quái liền hỏi “Làm sao vậy?”

Song Hee Eun đưa điện thoại cho hắn nói: “Tôi vừa mới. . . vừa này tôi kích động quá nên đã sử dụng tài khoản ins của mình để bình luận, em trai tôi nhìn thấy cái bình luận đó nên nhắn tin đến hỏi tôi là ai!”

Trong nháy mắt Song Hee Eun thấy khuôn mặt mèo của Kwon Ji Yong giống như thay đổi một chút, cảm xúc trên mặt Kwon Ji Yong thay đổi vài lần hắn mới bình tĩnh lại nói: “Đừng để ý đến hắn là được.”

“Nhưng mà bây giờ có thể tìm kiếm địa chỉ thông qua internet mà, hắn có thể tìm được đến chỗ này, lúc tiểu tử thúi kia mà điên lên thì cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu!”

Kwon Ji-Yong nghe xong liếc cô một cái: “Cô yên tâm đi, chỗ này của tôi dùng mạng nội bộ sẽ không tìm thấy được vị trí cụ thể, nhiều nhất hắn chỉ có thể tìm thấy cái tiểu khu này.”

Nghe Kwon Ji-Yong nói như vậy Song Hee Eun mới có thể yên tâm, cô nhanh chóng lên ins xóa bỏ cái bình luận kia, đồng thời đăng xuất tài khoản ins, như vậy hắn là không sao nữa rồi.

Sau khi kết thúc tiết học, Song Seung Yeom lấy điện thoại di động ra, phát hiện cũng không có người trả lời hắn, hắn mở ins ra xem lại cái bình luận kia một lần nữa nhưng hệ thống lại thông báo bình luận này đã bị xóa, trong lúc này hắn có chút hoài nghi là những điều vừa xảy ra là do hắn nằm mơ, trong mơ chị hắn tỉnh lại rồi? Thế nhưng hắn lại có cảm giác điều này là thật, hắn không quá tin tưởng gửi thêm vài tin nhắn nữa.

“Seung Yeom oppa.” Một thanh âm đáng yêu ở bên cạnh truyền tới.

Song Seung Yeom ngẩng đầu lên, hóa ra là lớp trưởng Park Seon Yeong: “A, lớp trưởng, cậu tìm tôi có việc gì sao?”

Park Seon Yeong đứng ở trước mặt hắn, khẩn trương nắm ngón tay mình: “Cái đó sắp đến lễ giáng sinh rồi, ngày đó cậu có thời gian không?”

Song Seung Yeom đang quay cái bút trong tay, còn chưa kịp trả lời các nam sinh bên cạnh đã bắt đầu ồn ào.

“Nha a, lớp trưởng chủ động xuất kích rồi!”

“Thế mà Song Seung Yeom của chúng ta có rất nhiều người theo đuổi!”

“...”

Park Seon Yeong nín nín môi, lập tức đưa số điện thoại qua: “Cái đó, cậu có thể gọi điện cho tớ.” Tiếp đó liền quay người về chỗ ngồi của mình, cầm quyển sách lên giả vờ như đang chăm chú đọc.

Khóe môi Song Seung Yeom nhếch lên, ngồi tại chỗ cười mà không nói.

Nam sinh ngồi bên cạnh vỗ vỗ vai hắn nói: “Thế nào, lớp trưởng là mỹ nữ xinh nhất nhì trong trường đó, đừng có bỏ lỡ cơ hội!”

“Mập mập, cậu đừng có mà mù quáng hòa theo nha!” Song Seung Yeom nói xong, chững chạc đằng hoàng mang sách giáo khoa tiết sau ra bày ở trên bàn.

Mấy nam sinh lại tụ vào một chỗ xì xào bàn tán nói: “Học tập nghiêm túc như vậy thật không giống cậu.”

“Đang đăng đăng!” Điện thoại của Song Hee Eun phát ra âm thanh kì quái dọa cô hoảng sợ, cô nhanh chóng lấy điện thoại ra hóa ra là một tin nhắn quảng cáo, là cửa hàng thú cưng cô từng thấy ở trên mạng gửi tới.

“Chủ nhân tôn kính, sắp đến lễ giáng sinh rồi, ngài có muốn tặng cho chó mèo yêu quý của bạn một kính hi hay không, bây giờ đặt hàng còn có thể nhận được nhiều ưu đãi giảm giá 80%!”

Song Hee Eun phì một tiếng bật cười: “Tôi nói này D Ragon, anh có cần tôi chuẩn bị một món quà giáng sinh cho anh hay không?”

Kwon Ji-Yong nghe thấy cảm thấy vô cùng mới mẻ: “Quà giáng sinh gì?”

Song Hee Eun cười vui vẻ đưa cái tin nhắn vừa được gửi đến cho hắn xem nói: “Bây giờ mua đồ ăn cho mèo còn được hưởng ưu đãi giảm giá 80% nha!”

Kwon Ji-Yong liếc cô một cái, bình tĩnh nói: “A, vậy có cần chuẩn bị một phần thức ăn cho chó cho cô không.”

Thức ăn cho chó. . . Vì cái gì chứ, cô cũng không phải chó, tại sao muốn ăn thức ăn cho chó. . . . Song Hee Eun suy nghĩ thật lâu đều không rõ, bỗng nhiên nghĩ ra, độc thân cầu. . .

“D Ragon! Anh xong rồi!” Sau đó là đại chiến giữa người và mèo, Song Hee Eun đuổi theo Kwon Ji-Yong làm cho cả căn phòng trở nên tán loạn.

Kwon Ji-Yong chạy nhưng lại không quên bổ thêm một đao: “Người phụ nữ có cái tính cách thô lỗ như cô độc thân là đúng rồi!”

Vài ngày sau, lễ Giáng Sinh đúng hạn mà tới, sáng sớm ngày hôm đó Song Hee Eun ôm Kwon Ji Yong đi mua đồ dùng hằng ngày, các loại thức ăn, sở dĩ đi sớm như vậy vì hai người đã thương lượng rồi cả ngày hôm nay sẽ không ra khỏi nhà, như vậy sẽ không bị các cặp đôi đi đây ngoài đường ngược, đồng thời còn định làm một bữa tiệc lớn tự khao chính mình.

Phố lớn ngõ nhỏ được trang trí tràn đầy màu sắc của ngày lễ Noel, cây thông Noel, ông già Noel, con rỗi, quà Noel, bên ngoài các cửa hàng cũng có nhân viên đóng giả làm ông già Noel chào mời khách, đi ra ngoài sớm như vậy nhưng vẫn cảm thấy lạnh cả người, Song Hee Eun kéo chặt cô áo thuận tiện ôm chặt con mèo, cảm giác vô cùng ấm áp như là đang ôm túi sưởi ấm vậy.

Sáng sớm là lúc nhiều người đến chợ bán thức ăn nhất: “Bà chủ, gói lại những cái này giúp cháu với.”

“Được rồi!” Lúc bác gái đang gói rau quả(rau+hoa quả) vào giúp Song Hee Eun thì chồng bà đi ra gọi bà: “Bà nó ơi, tôi làm xong bữa sáng rồi đó bà vào ăn đi để tôi làm cho.”

Nhìn thấy người đàn ông đối xử với vợ ông ấy như vậy ngực hai người như bị người đâm cho một cái vậy, Song Hee Eun âm thầm đầm đấm ngực, cảm giác giắc giắc như có gì đó đâm vào tim vậy!

“Cháu đi thông thả!”

Song Hee Eun mang theo đồ ăn bước nhanh ra ngoài.

Xem ra hôm nay vẫn không nên đi ra ngoài!

Bất quá, Song Hee Eun không thích lễ tình nhân nhất, tò tính, nắm tay, lúc về đến nhà thì ngay cả cha mẹ cũng ngược cô, khi đó cô và Song Seung Yeom lại ngồi chung một chỗ với nhau, chung cảnh ngộ mà.

Sau một hồi liệu mạng mua sắm rồi lại leo thang bộ lên tầng, đồ ăn chất đầy tủ lạnh vậy đại khái có thể ăn trong một tuần lễ, Song Hee Eun cất đồ đi vỗ vỗ tay rồi ngồi xuống ghế salon, thật sự là mệt chết mất, về phần tại sao hôm nay cô không đi thang máy, không phải vì thang máy hỏng mà là trong thang máy có mấy đôi tình nhân, từng đôi từng đôi, ngay cả mấy người đứng chờ ở bên ngoài đều là có đôi có cặp, tay cầm tay, cô không xem nổi mấy cái cảnh như vậy, thôi tốt nhất là tự đi leo thang bộ.

Kỳ thật có đôi khi, Song Hee Eun cũng không để chuyện mình đang độc thân ở trong lòng, nhưng mà suy cho cùng cái thế giới này kỳ thị người độc thân, lúc nào mọi người cũng phóng đại chuyện này lên, cũng không biết sao cô có thể vượt qua hơn 20 năm như vậy nữa.

“Anh đi xem TV đi, hôm nay tôi sẽ cho anh ăn ngon!” Hôm nay Song Hee Eun mua rất nhiều đồ mèo có thể ăn được, Kwon Ji Yong cũng tự mình chọn một phần.

Kwon Ji-Yong theo thói quen dùng móng vuốt mở TV, lười biếng nằm ở phía trên.

Song Hee Eun vừa khẽ hát, vừa giết cá, lập tức cảm thấy cái lễ Giáng Sinh này cũng không tệ lắm, chỉ ít còn có vị siêu cấp thần tượng bị biến thành mèo ở cùng cô, trong lòng liền được an ủi một chút, bất quá, cô tới đây cũng nửa năm rồi mà cũng không thấy người phụ nữ nào gọi điện thoại cho hần, được rồi nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ người ta yêu đương thì có liên quan gì tới mình đâu chứ.

“Hai người ai theo đuổi ai vậy?” Người chủ trì cầm microphone hỏi, dưới đài là một loạt máy quay.

IU thẹn thùng cười: “Cũng không phải nói ai truy ai, hần là đều có tình cảm với đối phương. . .”

Lee Jong Suk đứng một bên ôm vai cô ấy, cầm microphone bổ sung: “Là tôi theo đuổi cô ấy, là tôi chủ động.”

“A, thật sao?” Người chủ trì kinh hô, “Hoá ra Lee Jong Suk có khí khái, dám thẳng thắn thừa nhận như vậy.”

Hôm nay là hai người bọn họ có tham gia một chương trình, chủ đề là âm thanh Giáng Sinh, sẽ mời cặp tình nhân trong giới tham gia.

Bởi vì tiếng TV rất lớn, Song Hee Eun nghe thấy toàn bộ cô cảm thấy không nghe được nữa, liền mang theo dao chạy ra.

Kwon Ji-Yong bị dọa, lập tức đổi kênh: “Cô làm gì. . . Không đến mức như vậy đi, tôi chỉ tò mò đây là tiết mục gì, sao lại không mời tôi. . .”

Cái dạng này của Song Hee Eun cũng thật kinh khủng, hai tay đều có vết máu, một tay còn cầm dao, người không biết còn tưởng rằng, cô đang muốn giết mèo đây. Nửa ngày sau, Song Hee Eun mới bình tĩnh lại nói: “Không có việc gì, tôi chỉ ra nhắc anh đổi kênh.”

Sau khi Song Hee Eun đi, Kwon Ji-Yong yên lặng dùng móng vuốt đệm thịt vuốt ve trái tim nhỏ của mình, người phụ nữ này thật đáng sợ.

“Gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu!” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến vài tiếng chó sủa, lông toàn thân Kwon Ji Yong theo bản năng đều dựng đứng lên, toàn thân núp ở một góc trên ghế salon, đúng lúc này, ngoài cửa lại truyền đến thanh âm nói chuyện có vẻ còn có vài người nữa.

“Ji Yong là ở chỗ này sao?”

“Sẽ không sai, tôi lấy địa chỉ từ chỗ anh Soon Ho mà.”

”Gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu!”

”Jasmine, yên lặng chút!”

”Nếu chắc chắn thì ấn chuông đi, giờ này chắc hẳn đang ở trong nhà mà!”

Dong Young Bae dẫn đầu đi lên phía trước, đề lên chuông cửa.

Kwon Ji-Yong bỗng nhiên có dự cảm không tốt, Song Hee Eun nhanh chóng lau tay sau đó mới chạy ra mở cửa, trước khi mở cửa cô nhìn qua mắt mèo trên cửa xem bên ngoài là ai, chỉ thấy ngoài cửa trở nên chật trội, sao lại có nhiều người đến như vậy mấy thành viên Bigbang đều đến cả.

”Gâu gâu gâu!”

Vì sao lại có cả một con chó ở đây nữa chứ!

Song Hee Eun đang xem có nên mở cửa hay không, quay đầu nhìn mèo Kwon Ji Yong thấy hắn đã sợ đến mức co dúm lại một chỗ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Edit: Lily_Carlos

”A ha, Ji Yong à, lâu rồi không gặp, cậu khỏe chứ!” Vừa mở cửa liền nghe thấy âm thanh chào hỏi của Kang Dae Sung, chỉ thấy hắn theo thói quen vỗ vai Song Hee Eun.

Song Hee Eun sững sốt một giây sau mới nhanh chóng mời họ vào nhà, Dong Young Bae đùa giỡn nói: “Sao mở cửa chậm như vậy, có phải trong phòng này giấu người nào không?” Nói xong không quên liếc nhìn một vòng.

Song Hee Eun khoát khoát tay cười nói: “Làm sao có thể, bây giờ tôi là một người đàn ông độc thân.”

”Đúng rồi, Ji Yong, nghe nói cậu nuôi một con mèo Garfield gọi D Ragon, ừm, cái tên này nghe thật hay, sao không thấy nó đâu vậy?”

Song Hee Eun quay đầu quan sát, cái tên gia hỏa Kwon Ji Yong lại đi đâu rồi hắn vừa mới ở đây mà.

Choi Seung Hyun đem con chó dưới chân bế lên: “Cậu nhìn xem hôm nay tôi còn đem cho con mèo của cậu một người bạn để chơi cùng nè, mau gọi nó ra đây đi.”

Song Hee Eun tập trung nhìn vào, hóa ra là một con chó nhật lông xù nhỏ, cái mặt của nó trông rất giống mặt của con mèo béo.

”Các cậu ngồi xuống trước đi, bây giờ tôi đi tìm nó.”

Bốn người cùng nhau ngồi xuống, bắt đầu tùy ý trò chuyện, bộ dáng mườiphần buông lỏng thoải mái nói chuyện phiếm cười đùa.

”D Ragon!” Song Hee Eun khom người tìm bóng dáng của nó khắp nơi, cuối cùng tìm thấy bóng dáng của mèo béo ở trong phòng để quần áo, Song Hee Eun xách nó lên: “Sao anh lại trốn ở chỗ này, đi ra ngoài kia cùng tôi người trong nhóm của anh tới kia.”

Kwon Ji-Yong lắc đầu liên tục: “Không, không đi ra.”

Song Hee Eun không hiểu, cảm thấy hắn lại bắt đầu gây sự vô lý, lẽ Giảng Sinh người trong nhóm của hắn không đi hẹn hò mà còn đến thăm hắn, vậy mà hắn còn trốn tránh không đi ra gặp bọn họ, như thế là không tốt: “Đây chính là thành viên trong nhóm nhạc của anh, tôi không ứng phó được!”

Nói xong Song Hee Eun cường chế tính đem con mèo kia ôm đi ra.

Lúc Kwon Ji Yong vừa mới xuất hiện ở phòng khách, con chó nhật ngữi thấy mùi của hắn bắt đầu sủa loạn lên như là nhìn thấy kẻ thù vậy, tư thế của nó như muốn xông lên đánh nhau.

Young Bae ngồi cạnh nó vuốt vuốt bộ lông của nó cười nói: “Có thể là nó quá vui vẻ đó.”

Song Hee Eun ôm Kwon Ji-Yong ngồi ở cái ghế salon đối diện bọn hắn, cả người Kwon Ji Yong đều dính sát lên người Song Hee Eun, con chó ngồi ở ghế salon đối diện cứ nhìn chằm chằm vào hắn, cái dạng đó cứ như là đang tìm thời cơ thích để nhào sang bên này vậy, cả người Kwon Ji Yong đều run

run.

Không biết thế nào, từ khi làm mèo bỗng nhiên hấn lại sợ một số thứ.

”Ha ha, D Ragon, mi tên là D Ragon đúng không!” Kang Dae Sung ngồi trước mặt Song Hee Eun dùng ngón tay trêu đùa Kwon Ji Yong.

Song Hee Eun đang phải vắt và nín cười, không biết bóng ma trong lòng Kwon Ji Yong hiện tại lớn bao nhiêu, nhất định hấn không thể tưởng tượng được có một ngày hấn biến thành một con mèo lại còn bị bạn thân đùa giỡn như vậy đi.

”Ài, Ji Yong à, làm sao lại có cảm giác con mèo này của cậu. . .” Kang Dae Sung sờ sờ cảm muốn nói lại thôi.

”A, mèo của tôi thế nào?” Song Hee Eun bị câu nói này kéo ra khỏi suy nghĩ của mình.

”Có chút cao lãnh (cao ngạo+ lãnh khốc).”

Phốc.

Cũng không phải là hấn cao lãnh, mà bây giờ hấn đang rất khó chịu không muốn tiếp nhận sự thật.

Kwon Ji-Yong cố gắng chen cả người vào trong lòng Song Hee Eun, không muốn đối mặt với Kang Dae Sung, quay người đầu tura vào bụng cô, quay mông về phía Kang Dae Sung: “Cậu nhìn xem, tôi nói nó cao lãnh, nó còn biết quay mông về phía tôi!” Kang Dae Sung vừa buồn cười vừa tức giận chỉ vào con mèo béo.

Choi Seung Hyun cùng Young Bae đột nhiên bật cười, Choi Seung Hyun đứng lên, tự tin ngồi xổm xuống: “Tôi cũng không tin, tôi đẹp trai như vậy, nó còn không để ý tới tôi.” Nói xong còn tự tin nhìn Kang Dae Sung cười một cái.

”Ha ha, con mèo, con mèo đáng yêu.”

“...”

Trong nháy mắt Choi Seung Hyun cảm thấy mình như bị dội một xô nước lạnh vào đầu, ừ ừ cúi đầu nhận lấy thất bại về ghế salon ngồi.

Lúc này, Dong Young Bae cũng đứng dậy đi tới, đầu tiên dịu dàng vuốt lông mèo, nói tiếp: “D Ragon, ta là Young Bae bạn thân của chủ nhân Ji Yong của mi nha, ta rất thích mi, có thể cho ta ôm một cái được không.”

Dong Young Bae tràn ngập mong đợi nhìn cái mông mèo, Song Hee Eun cũng đang mong đợi không biết lần này Kwon Ji-Yong sẽ phản ứng như thế nào, không nghĩ tới thế mà hấn có động tĩnh, chậm rãi xoay người lại, nâng mông vuốt lên thuận thế đi đến bên đùi Young Bae, Young Bae trực tiếp đứng dậy ôm nó vào trong lòng, khẽ kêu lên một tiếng, trong lòng nói, con mèo này cũng không phải nặng bình thường phải ngang ngửa với con chó kia.

Mấy thành viên khác cũng không thể tin vào mắt của mình thế mà Young Bae có thể ôm được con mèo, cũng vỗ tay lớn tiếng nói: “Vẫn là Young Bae cậu lợi hại.”

Choi Seung Hyun bổ thêm một đao: “Đương nhiên rồi, cũng không nhìn Young Bae của chúng ta là ai, là mẹ đó, là mẹ của nhóm Bigbang chúng ta.”

Song Hee Eun ngồi ở chỗ đó mặc dù không nói thêm lời nào, nhưng nghe bọn hấn nói chuyện kiểu chặt chém lẫn nhau cũng rất thú vị.

”Ài, Seung Hyun, nếu đã mang Jasmine đến đây thì cứ để nó xuống chơi với D Ragon đi.” Lee Seung Hyun vẫn ngồi như yên cười một cái nói: “Xem ra Jasmine không thích mèo lắm, anh nhìn xem từ lúc tới đến giờ nó cứ sủa ầm lên.”

”Hiện tại không không có kêu nha, bây giờ nó rất nghe lời mà.” Dae Sung vừa nói vừa sờ lên lưng Jasmine: “Cậu nói cũng đúng, Jasmine, Jasmine của chúng ta cũng rất ngoan nha.”

Jasmine lè lưỡi, mở to mắt làm thành bộ dáng ngây thơ chân thành, thật làm người ta yêu thích.

”Nó tên là Jasmine sao, tôi có thể ôm nó một cái chứ?” Cuối cùng Song Hee Eun cũng chen vào một câu.

”Tất nhiên là được, cái này có cái gì không được, tôi nói này Ji Yong à, sao sau khi cậu đi đóng phim về lại có vẻ không quen ở chung với mấy người chúng tôi vậy.”

”Không có, mới không có.” Song Hee Eun cười nói, nhận lấy con chó từ trong tay Lee Seung Hyun, cái mặt béo đơ đơ, cái mũi nhỏ nhỏ thật là vô cùng đáng yêu, thế nhưng con chó này lúc ở ghế salon trông vô cùng ngoan ngoãn, nhưng khi được Song Hee Eun ôm vào ngực thì cũng không ngoan ngoãn như vậy, thân thể đối tới đối lui, cái mũi nhỏ ngửi tới ngửi lui, thỉnh thoảng lại còn liếm tay cô làm cho cô có chút không kịp phản ứng.

”Tôi nói này, Ji Yong à, không phải là Jasmine thích cậu rồi đó chứ, không thì sao nó cứ liếm tay cậu suốt thôi!” Dae Sung trêu ghẹo.

”Dae Sung lại nói đùa rồi, lúc các cậu đến tôi đang ở trong phòng bếp làm đồ ăn, có lẽ vì có mùi thịt nên hấp dẫn nó, phòng bếp!” Song Hee Eun ôm chó đứng dậy “Nồi canh của tôi, nài nói chuyện với các cậu làm tôi quên mất.” Cô đưa chó cho Kang Dae Sung ở gần cô nhất rồi nói: “Các cậu cứ nói chuyện trước đi, muốn uống gì thì vào tủ lạnh mà lấy, tôi phải vào bếp một chút!”

Nhìn Song Hee Eun vội vàng vàng, Choi Seung Hyun không khỏi tò mò nói: “Từ khi nào thì Ji Yong bắt đầu xuống bếp nấu cơm?”

Kang Dae Sung lắc đầu: “Không biết, trong chuyện này nhất định có gì đó mờ ám, có thể là hần có bạn gái bí mật!”

Kwon Ji Yong ngoan ngoãn nằm trên chân Dong Young Bae lảng lảng quan sát hết mọi việc cười mà không nói, cái gì mà bạn gái bí mật, Kang Dae Sung trí tưởng tượng của cậu thật phong phú.

Thừa dịp Song Hee Eun đi phòng bếp nấu cơm, mấy người bắt đầu nhao nhao thảo luận về đời sống tình cảm của Kwon Ji Yong, nhưng bọn hần không nghĩ tới chính là, trong bọn hần còn có một con mèo “Gian tặc”, Kwon Ji Yong thấy được toàn bộ trong lòng bắt đầu tính toán, chờ ngày nào đó hần trở về được sẽ tìm mấy tên này tính sổ.

” Bao lâu rồi Ji Yong chưa có bạn gái?”

” Không sai biệt lắm gần một năm đi.”

” Kỳ quái, chẳng lẽ hần bị người làm cho thương tâm, không thì sao đến bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì.”

” Ai, hay là tối này chúng ta kéo Ji Yong đến bar chơi đùa đi, hôm nay là Giáng Sinh chắc sẽ rất náo nhiệt.”

Nghe đến đó, việc đầu tiên Kwon Ji Yong nghĩ tới trong đầu Song Hee Eun là một người phụ nữ, là tiểu bạch chưa đi quán ăn đêm bao giờ, hần không đồng ý, ai biết cô ấy sẽ dùng thân thể của mình làm cái gì chứ.

” Young Bae, cậu đi không?”

” Tôi không đi bar đâu, bạn gái tôi sẽ không vui.”

” A. . . ” Mấy người nhao nhao bắt đầu trêu đùa hần.

Song Hee Eun một mình bận rộn trong phòng bếp, chỉ nghe thấy mọi người đang nói chuyện với nhau vui vẻ, có nhiều bạn thật tốt, ngược lại Song Hee Eun cô có rất ít bạn.

Lúc đi học, các nữ sinh cảm thấy cô quá thô lỗ, không giống các nữ sinh khác, ăn mặc trang điểm như thế nào cũng không biết, vì vậy không có ai chơi cùng cô, các nam sinh thì lại càng không, dù sao thời đó nam nữ chơi với nhau sẽ bị hiểu lầm nói xấu, hoặc là nam sinh là gay, hoặc là nói hai người là một đôi.

Song Hee Eun còn nhớ rõ, lúc nhỏ cô có một người bạn, hần tên là Kim Jun Seok là một nhóc béo, khi đó, cô chỉ có một người bạn là hần, bởi vì chỉ có hần không chê mình còn cùng chơi đùa với cô, bất quá khi đó hần cũng nói chỉ có Song Hee Eun là chịu chơi cùng hần, bởi vì bạn học đều chê hần quá béo lại còn luôn bắt nạt hần, thời đó hai người bọn họ cùng chung chí hướng lại còn là hàng xóm nên quan hệ rất tốt.

Nhớ khi đó, cha mẹ tiểu mập mạp Jun Seok náo ly hôn, hần đột nhiên hỏi Song Hee Eun lớn lên có muốn gả cho hần hay không, Song Hee Eun nghĩ nghĩ nhẹ gật đầu, bởi vì cô cảm thấy kiểu nữ sinh như cô chỉ có tiểu mập mạp chịu được.

Hiện tại nhớ tới cảm thấy lúc đó mình thật ngây thơ, từ khi tiểu mập mạp Jun Seok ra nước ngoài cũng không thấy trở lại, nhiều năm như vậy cũng không có liên lạc.

Hần có gầy đi hay không, có quen bạn mới hay không, có từng yêu đương hay không, có. . . Nhớ cô hay không, hay đã quên mất cô từ lâu rồi.

Song Hee Eun thái cả rớt, con mắt có chút cay cay, lúc này thật không nên nhớ về những hồi ức đó!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Edit:Lily_Carlos

Bận rộn một trận, Song Hee Eun làm xong một bàn lớn những món ăn hàng ngày của Hàn Quốc, đều là những món cô học trộm từ mẹ, thỉnh thoảng cha mẹ có việc bận không thể về nhà thì cô là người lo bữa ăn cho cả hai chị em, nhớ lần đầu tiên cô xuống bếp tiểu tử thú kia bị cô lấy ra làm vật thí nghiệm, cái biểu tình nhăn nhó của hần lúc đó thật khó mà hình dung được, về sau hần đều đem thức ăn trên bàn ăn hết, Song Hee Eun cũng hiểu được đồ ăn hôm đó cô làm đến chính cô cũng không thể nuốt nổi.

” Mọi người có thể ăn cơm rồi!” Song Hee Eun dọn bàn ghế bát đĩa ra xong liền gọi mọi người, các thành viên nhao nhao chạy tới khi nhìn thấy những

món ăn trên bàn cũng kinh ngạc không thôi, nhanh chóng kéo ghế ngồi xuống: “Ji Yong à, lúc nào thì cậu đi học những cái này vậy!”

Song Hee Eun cười ha ha nói: “Thế nào, tôi lợi hại đúng không.” Sau khi bọn họ đã ngồi xuống, cô cũng ngồi xuống một cái ghế, cầm mấy chai rượu trắng lên hỏi mọi người có cần một chút không, ngoại trừ Young Bae nói không vì tòi nay còn muốn ở cùng bạn gái, còn những người khác đều uống một ít.

Hương khí bốn phía, Kwon Ji-Yong đi tới đi lui dưới chân Song Hee Eun, hẳn không nhớ rõ đã bao lâu rồi mình chưa được ăn đồ ăn bình thường, hẳn gần như sắp quên hương vị thức ăn của con người rồi, đi tới đi lui thấy không có hy vọng gì, Kwon Ji-Yong đành phải ung dung đi đến phòng khách, đúng lúc này trên đỉnh đầu truyền đến một thanh âm không quá thân mật: “Ồ. . .” Âm thanh, hẳn ngẩng đầu nhìn lên thì ra là con chó nhỏ kia, nó đang trừng mắt tròn căng mắt to nhìn chăm chăm vào hắn, Kwon Ji-Yong tự động không để mắt đến nó, cao ngạo đi qua nó.

Con chó nhỏ cứ nhìn chăm chăm từng cử chỉ của hắn, thẳng đến khi thấy Kwon Ji-Yong nhảy lên cái ghế salon đối diện nó, lười biếng đuổi ra lưng mồi nằm sấp ở bên trên.

“Ồ. . . .Ồ. . .”

Kwon Ji-Yong trừng mắt lên, nhẹ nhàng nhìn con chó đối diện một cái rồi lại nhắm mắt lại.

“Ồ. . . Oăng, oăng, oăng! ! !”

Song Hee Eun và mọi người đang dùng cơm thì dừng lại, Seung Hyun nói một câu: “Có phải tiếng của Jasmine không?”

Đúng lúc này, phòng khách còn truyền đến một tiếng: “Meo. . . Meo. . .”

Song Hee Eun đề đầu xuống đứng lên nói: “Không xong.”

Lúc mọi người chạy từ phòng bếp đến phòng khách thì thấy một con mèo và một con chó đang đánh nhau thành một đoàn dưới đất, Song Hee Eun không khỏi xấu hổ, tôi nói này anh trai, anh đại nhân đại lượng sao lại đi so đo với một con chó như vậy chứ.

Còn tưởng rằng hắn sẽ bị con chó này bắt nạt, Kwon Ji Yong phát huy hết công dụng của cái móng vuốt của hắn cào cho con chó đến là thảm.

Con chó nhỏ kia bị Kwon Ji Yong cào cho bây giờ không dám thờ mạnh, bây giờ nó chỉ dám nằm trên mặt đất đáng thương kêu ô ô.

Song Hee Eun đi lên phía trước, kêu một tiếng: “D Ragon!”

Kwon Ji-Yong lúc này mới buông tha con chó kia, Jasmine được Seung Hyun bế lên, trông mặt nó vô cùng đáng thương như là muốn nói tôi chỉ muốn chơi cùng cậu thôi mà, sao cậu lại hung dữ với người ta như vậy, cái bộ đáng điểm đáng yêu kia tựa như sắp khóc vậy.

Song Hee Eun xách Kwon Ji Yong từ dưới đất lên, đặt hắn ở trên salon sau đó hỏi Seung Hyun xem con chó thế nào rồi, Seung Hyun vội vàng an ủi con chó kia, cũng nói: “Không có gì, nó không có bị thương.” Mặc dù không nhìn thấy miệng vết thương quá lớn nhưng vẫn thấy rõ ràng mấy vết móng vuốt.

Song Hee Eun thật không biết phải làm gì với hắn mới tốt, nhưng là lại không thể tức giận với hắn, bởi vì cũng có khả năng bản thân hắn liền không thích, hoặc là con chó kia có uy hiếp đối với hắn, hắn là tự vệ, tóm lại, nhất định có nguyên nhân của chính hắn.

Giữa bữa cơm, mọi người nói đến chuyện đại hội âm nhạc cuối năm, Song Hee Eun một mặt kinh ngạc, nhưng tiếp đó, lập tức ra vẻ trấn định, chỉ là yên lặng cắn đũa suy nghĩ.

“Qua lễ Giáng Sinh, phải bắt đầu luyện tập chăm chỉ, Ji Yong à, cậu thấy sao?”

“A, đúng, tôi cảm thấy không sao, mọi người cần phải chăm chỉ tập luyện.”

Thế nhưng cô hát rất bình thường, chuyện này phải làm sao bây giờ nghe bọn họ nói chuyện này rất đơn giản, không phải chuyện gì khó, bởi vì đều là ca khúc quen thuộc của mọi người, chỉ cần đơn giản tập luyện là được rồi, nhưng đối với Song Hee Eun mà nói những thứ này đều mới nên cô cũng không biết phải làm sao.

Cơm nước xong xuôi, mấy người hẹn đến quán bar chơi, Song Hee Eun lấy lý do là ở nhà có một con mèo để không đi, nhưng cô hứa đợi đại hội âm nhạc kết thúc bọn họ sẽ đi chơi một chút.

Hiện tại phòng trong chỉ còn lại hai người Kwon Ji-Yong cùng Song Hee Eun, cô chạy đến trước mặt Kwon Ji Yong bế hắn lên, cẩn thận xem hắn có bị thương hay không, Kwon Ji Yong cảm thấy mình bị nhìn như vậy có chút ngại ngùng nên quay mặt đi.

“Anh. . . Vừa rồi không bị thương chỗ nào đi? Vừa rồi có nhiều người như thế nên. . . tôi cũng không tiện hỏi thăm anh.”

Kwon Ji-Yong thấp mặt rầu rĩ nói: “Tôi. . . Không có việc gì, cô có thể để tôi xuống không?”

Song Hee Eun ngẩng đầu, phát phát hiện mình đang xem cái bộ vị đặc thù liền thả hắn xuống nói: “Cái đó, tôi không có ý.”

Bầu không khí xấu hổ bao quanh họ một lúc lâu, Song Hee Eun mới nói đến vấn đề đại hội âm nhạc: “Lúc bọn tôi nói chuyện anh cũng nghe thấy đúng

không.”

Kwon Ji-Yong gật nhẹ đầu: “Tình hình đại khái tôi đều đã rõ, giống những năm vừa rồi thôi cô không cần phải khẩn trương, mấy ngày nay cố gắng luyện tập là được.”

”Ý của anh là, muốn tôi lên sân khấu hát thật sao?”

Kwon Ji-Yong liếc cô một cái: “Làm sao tôi có thể yên tâm cho cô đi làm chuyện quan trọng như vậy, đến lúc đó tôi đứng sau đài hát, nhưng mà cô giả vờ hát thì cũng phải làm khẩu hình miệng cho đúng, mấy ngày này luyện tập chăm chỉ một chút.”

Nghe hần nói như vậy, cô cảm thấy cũng không tệ lắm, cô thấy như vậy cũng thực tế một chút.

Cô nhanh chóng cầm lấy điện thoại, bắt đầu tải những ca khúc của họ, âm nhạc cũng bắt đầu vang lên “LOSER. . . IF YOU. . . Blue. . . Fantastic Baby. . .”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Edit: Lily_Carlos

Đêm Giáng Sinh trên đường phố Seoul càng thêm phồn hoa náo nhiệt, Park Seon Yeong cầm trong tay túi bánh bích quy và chocolate mà hôm qua vất vả lắm mới làm được, chuẩn bị lâu như vậy chỉ muốn tặng nó cho người trong lòng, thế nhưng đã qua giờ hẹn năm phút rồi, có phải là hần . . . sẽ không tới hay không.

Người đi đường đi tới đi lui, từng đôi từng đôi tình nhân dắt tay nhau đi qua, trong lòng Park Seon Yeong lại chờ mong, vừa khẩn trương, ngón tay trắng nõn cầm chặt hộp quà trong tay.

”Thật ngại quá, tôi tới muộn.” Đột nhiên Song Seung Yeom vèo một cái xuất hiện trước mặt cô, khuôn mặt hần đỏ bừng, còn đang thở phì phò, giống như là vội vàng chạy tới.

”Không sao đâu, mới qua mười phút thôi.” Park Seon Yeong dịu dàng nói.

”Cái đó chúng ta tìm một nơi ăn cơm trước đi, cậu còn chưa ăn cơm đúng không.” Song Seung Yeom nói, Park Seon Yeong gật nhẹ đầu, thấy cô ấy gật đầu Song Seung Yeom nói tiếp: “Vì tiện đường nên tôi qua bệnh viện xem chị gái một chút, không nghĩ lại tới chậm.”

”Seung Yeom, cậu không cần phải giải thích, tôi không trách cậu.” Trong thanh âm của Park Seon Yeong rất tinh tế lại có chút thẹn thùng.

Hai người tiến vào một tiệm lẩu, hai người gọi một nồi lẩu truyền thống, Park Seon Yeong cười nói: “Tôi rất ưa thích bánh mật, cậu thì sao?”

Song Seung Yeom sờ sờ đầu: “Tôi cũng thích.”

”Ừm đúng rồi.” Park Seon Yeong đột nhiên nhớ tới cái gì, cầm cái hộp cô mang tới đưa đến trước mặt Song Seung Yeom: “Đây là tặng cho cậu.”

Song Seung Yeom cười nhận lấy, có chút giật mình: “Đây là cái gì vậy?”

”Là bánh quy và chocolate tôi tự làm.” Park Seon Yeong ngại ngần nói.

Song Seung Yeom đột nhiên thu lại nụ cười, xấu hổ nói: “Cậu nhìn xem, tôi không chuẩn bị thứ gì cho cậu.”

”Không sao, không quan hệ, cậu có thể đến là món quà tốt nhất đối với tôi rồi.” Tiếng nói của Park Seon Yeong ngày càng nhỏ, nhỏ đến mức tưởng như không thể nghe thấy gì.

”Kỳ thật, oppa. . . Tôi. . . Tôi vẫn luôn rất thích cậu.” Park Seon Yeong nhắm mắt lại, nhanh chóng nói ra câu này.

Câu nói này của Park Seon Yeong làm cho Song Seung Yeom bị dọa đơ người, đôi đũa trong tay dừng lại giữa không trung, lúc hần đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện Park Seon Yeong lại vội vàng nói: “Cậu không cần đưa ra đáp án vội, bây giờ không cần cho tôi đáp án của cậu.”

Khóe môi của Song Seung Yeom hơi cong lên, để đũa xuống đứng dậy hôn Park Seon Yeong ở đối diện, một giây sau cũng buông cô ra nói: “Nếu như tôi nói, tôi cũng thích em thì sao?”

Thời gian mấy ngày cuối cùng cơ hồ là phải giành giật từng giây, ban ngày cô phải tập luyện các bài hát của bọn hần, ban đêm trước khi ngủ Song Hee

Eun cũng nghe đi nghe lại mấy bài hát kia, bỏ ra thời gian một ngày, cuối cùng cô cũng học thuộc được lời của mấy bài hát đó, bởi vì túi da này là của Kwon Ji Yong, giọng hát cũng là của hắn, nên lúc hát ra cũng có chút cảm giác như của nguyên chủ.

Song Hee Eun ôm mèo lên cùng đi đến công ty, Kwon Ji-Yong bị đặt ở trên một chiếc ghế trong phòng tập nhảy, Song Hee Eun chưa từng nhảy bao giờ, ngay cả mấy người trong nhóm cũng cảm thấy kỳ lạ, đây đều là những điệu nhảy đã từng tập luyện qua rất nhiều lần rồi sao hắn lại quên nhanh như vậy, đáng lẽ chỉ tập lại rất nhanh lại có thể nhảy một cách lưu loát, nhưng mà nhìn bộ dạng này của Kwon Ji Yong như là hoàn toàn không biết gì cả.

Mất thấy thời gian chỉ còn lại có ba bốn ngày, khuôn mặt của tất cả mọi người trở nên ủ rũ, không còn chút hy vọng nào.

Đến giờ cơm trưa, mọi người hẹn nhau đi đến nhà hàng đối diện ăn thịt nướng, Song Hee Eun khoát tay nói: “Các cậu cứ đi đi, tôi muốn luyện thêm một chút.”

Young Bae lôi kéo hắn nói: “Ai nha, cậu theo chúng tôi đi ăn cơm đi, để đói bụng sao được, quên mất thì cũng không còn cách nào khác, còn thời gian mấy ngày nữa, đợi đến lúc cậu tìm được cảm giác thì tất cả sẽ tốt lên thôi.”

Thế nhưng là Song Hee Eun tự mình hiểu lấy, cá gì cô cũng không biết. Liền kiên định nói: “Tôi không đi đâu, tôi không đói nên các cậu cứ đi đi.”

Mấy người nói mãi cũng không lay chuyển được cô, nên mấy người cũng đành thôi.

Đợi sai khi bọn hắn đi khỏi, Song Hee Eun đóng cửa phòng luyện tập, tự mình tập luyện vũ đạo buổi sáng, đứng trước cái gương lớn, cô lại tập luyện một lần rồi lại một lần, Kwon Ji-Yong nằm sấp trên ghế, hắn đã ngủ được một giấc rồi, hắn ngẩng đầu lên thấy trong phòng chỉ còn lại mình cô nên hỏi.

“Những người khác đâu?”

“Bọn hắn đi ăn cơm.”

“Tại sao cô không đi?”

“Tôi muốn luyện tập.”

“....”

Kwon Ji-Yong khiếp sợ nhìn xem cô, hắn có chút phải thay đổi cách nhìn về cô ấy: “Cô xác định thực sự không ăn? Buổi chiều còn phải luyện tập, để đói bụng như vậy càng khó chịu hơn.”

Song Hee Eun cắn răng, kiên quyết nói: “Tôi đã nói không ăn là không ăn.”

Mấy thành viên trong nhóm đi ăn cơm đến hai giờ mới về, lúc bọn họ vừa nói vừa cười trở lại phòng luyện tập, nhìn thấy Song Hee Eun luyện tập đến mức toàn thân đầy mồ hôi: “Vài đoạn buổi sáng kia tôi đã ttaapj được rồi.”

“Thật lợi hại, Ji Yong, cái thiên phú về mặt này của cậu vẫn không mất.” Young Bae cười cười đập vai cô vui mừng nói.

Kwon Ji-Yong nằm sấp trên ghế, lỗ tai giật giật, đó là người phụ nữ kia không phải là hắn.

Năm giờ chiều, mỗi người đi một ngã: “Ngày mai gặp, ngày mai gặp!” Cô vẫy tay chào tạm biệt mọi người, Song Hee Eun đã cả ngày không có ăn cơm, bụng đã đói đến mức không có cảm giác, sau khi cô đưa bọn học ra ngoài lại đóng cửa lại ý định muốn tiếp tục luyện tập, rốt cục Kwon Ji-Yong cũng nổi giận nói: “Cô đi ăn cơm ngay cho tôi!”

Cái tiếng rống đó dọa Song Hee Eun sợ ngây người.

Người sát vách tường sảy ra chuyện gì liền chạy tới, kết quả trong phòng chỉ có một người, một con mèo, chẳng lẽ Kwon Ji-Yong lại rống con mèo kia để nó đi ăn cơm?

Người đó không biết rõ tình huống lúc đầu đi ra, nhưng sự thật lại hoàn toàn ngược lại.

Song Hee Eun đi đến trước mặt Kwon Ji-Yong, ngồi xuống trước mặt hắn vươn tay vuốt lông hắn: “Được rồi, không cần tức giận nha, có phải là anh đói bụng hay không, thế thì chúng ta về nhà thôi.”

Kwon Ji-Yong dùng móng vuốt cào vào tay cô: “người phụ nữ này, cô điên rồi phải không, tôi nói cô đi ăn cơm cho không phải tôi!”

“Được rồi được rồi tôi biết rồi, tôi chỉ muốn tận dụng tất cả thời gian để luyện tập dù sao thì tôi gian không còn nhiều lắm, tôi không nghĩ gây thêm phiền phức cho anh.” Song Hee Eun mím mím môi nói, đưa tay ôm xách mèo lên thuận thực ôm vào trong ngực.

Đây là lần đầu tiên Song Hee Eun quang minh chính đại đi xe của Kwon Ji Yong ra ngoài, bình thường vì đều là chuyện riêng của cô nên toàn bắt taxi đi, lần này là tới công ty, không cần quan tâm đến phóng viên, cô đi đường cũng vô cùng thận trọng vì nếu cái xe này bị làm sao cô cũng không bồi thường nổi.

Về đến nhà, đầu tiên cô đổ thức ăn cho mèo vào bát ăn của Kwon Ji Yong, chính mình cũng đi vào phòng bếp ăn chút gì đó, lúc bắt đầu Kwon Ji Yong

nghĩ cách nhảy của nữ nhân này luôn không cân đối, phạm rất nhiều sai lầm, thế nhưng bây giờ thân thể hắn cũng không tiện lắm nên cũng không nên dạy cô như thế nào.

”Này, cô không cần đi ngủ sao? Đã mười hai giờ rồi đó.”

Kwon Ji-Yong tốt bụng nhắc nhở.

Chỉ thấy Song Hee Eun đeo tai nghe, miệng khẽ hát, thân thể cũng khẽ chuyển động theo giai điệu vào hoàn toàn không quan tâm đến sự tồn tại của hắn.

Kwon Ji-Yong lắc đầu tự động xê dịch thân thể muốn cách xa cô một chút: “Người phụ nữ này toàn làm những điều điên rồ.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Edit:Lily_Carlos

”D Ragon!” Song Hee Eun nhẹ nhàng vuốt đầu con mèo: “Nên rời giường rồi!”

Kwon Ji-Yong từ từ mở mắt, trước mắt là khuôn mặt phóng đại của Song Hee Eun, a đó chẳng phải là khuôn mặt của hắc sao, hẳn cứ có cảm giác “chính mình” khác đang nhìn mình .

Kwon Ji-Yong rùng mình một cái đứng dậy trên ghế salon: “Cô. . . Muốn làm cái gì.”

Song Hee Eun cầm điện thoại di động trong tay mở video lên: “Nào nào, chúng ta luyện tập một chút đi!”

Kwon Ji-Yong lại lười biếng nằm xuống: “Những cái này thì chút nữa cô tới công ty rồi luyện tập nha, mới sáng sớm làm gì mà ầm ĩ như vậy, tối hôm qua tôi không được ngủ ngon. . .” Kwon Ji-Yong ngáp một cái, người phụ nữ này hôm qua đi ngủ muộn như vậy, sáng hôm nay lại còn dậy rõ sớm. . .

”Anh không phải nói là anh hát, tôi biểu diễn trên sân khấu còn gì, dù sao chúng ta cũng phải luyện tập một chút, tôi tập nhảy anh đến hát là được.” Thấy Song Hee Eun kiên quyết như vậy Kwon Ji Yong đành phải đáp ứng, đoán chừng không qua được đại hội âm nhạc lần này người này cũng sẽ không yên tĩnh.

Nghe Kwon Ji Yong hát cô thấy được sự khác biệt giữa hàng nguyên bản và cô, thật là có phong phạm, Song Hee Eun nghe một cách chăm chú bất giác lại đắm chìm trong giọng hát ấy, cô lập tức cảm thấy hành trình xuyên qua lần này thật đáng giá, đáng giá, thần tượng nổi tiếng như vậy lại chỉ hát cho một mình cô nghe, càng nghĩ càng thấy sung sướng.

Mấy ngày sau, mỗi ngày Song Hee Eun đều luyện tập vô cùng nghiêm túc, mỗi ngày đều thức khuya dậy sớm, mục đích của cô chỉ có một đó là biểu diễn thành công trong đại hội âm nhạc sắp tới.

Những ngày này Kwon Ji-Yong đều nhìn thấy từng biểu hiện của cô, lúc đầu hắn đã từng buồn rầu suy nghĩ có khi nào chỉ mấy ngày nữa người phụ nữ này sẽ hủy hoại thành tích hắn vất vả lắm mới có được trong mấy năm nay, nhưng qua biểu hiện mấy ngày nay của cô ấy hắn cảm thấy không đến nỗi tệ lắm, hắn tin tưởng cô ấy sẽ làm tốt.

Đại hội âm nhạc được tổ chức một cách long trọng vào mỗi dịp cuối năm đúng hạn tới, 18:00 ngày 31 tháng 12 đại hội âm nhạc chính thức được khai mạc.

Song Hee Eun ngồi trong phòng hóa trang sau cánh gà, cô cảm thấy vừa khẩn trương vừa kích động, cô vừa gặp các thành viên trong Girls' Generation, gặp các thành viên trong f(x), còn có rất nhiều ca sĩ nổi danh của thế hệ trước, trước đây có năm mơ cô cũng không nghĩ sẽ gặp được những người này, mà bây giờ họ nhìn thấy cô đều sẽ rất nhiệt tình chào hỏi, Song Hee Eun âm thầm ôm trái tim nhỏ trong ngực cẩn thận từng li từng tí.

MC đứng trên sân khấu là Chun Woo, nhiệt tình giới thiệu: “Mời những người sẽ đem lại tiết mục kế tiếp cho chúng ta, nhóm nhạc nam siêu cấp Bigbang!” Thanh âm của hắn trở nên rất lớn.

Song Hee Eun đứng ở vị trí thứ nhất, yên lặng nuốt một ngụm nước bọt, cô đã để Kwon Ji Yong ở vị trí bí mật, bây giờ việc cô cần làm là hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình là được.

Song Hee Eun lấy dũng khí, sau khi MC giới thiệu bọn họ xong, cô dùng khi thể mười phần ra sân khấu!

Mọi người đều tập chung nhìn về phía sân khấu, các fan dưới khán đài điên cuồng hoan hô: “Bigbang! Bigbang! Bigbang! Các oppa Bigbang, chúng em yêu các anh!” Họ hét ra những âm thanh như muốn phá vỡ cuồng hộng vậy, trong nhất thời tiếng hét cùng với tiếng nhạc hòa vào nhau sân khấu như trở

thành sân nhà của Bigbang.

Âm thanh quen thuộc vang lên làm cho mọi người đều sôi trào.

”Làm sao lại có một con mèo ở chỗ này, không biết là mèo của ai!” Nhân viên công tác của đại hội âm nhạc đi đến bên cạnh sân khấu phát hiện ra một con mèo bị dẫu ở góc, liền ôm nó lên âm thầm nói: “Nhìn không giống mèo hoang nha, trông thật sạch sẽ.”

Lúc này Kwon Ji Yong chỉ có thể khấn trương núp vào trong ngực người này, không thể để lộ được.

”Được rồi, đưa đến hậu trường đi lúc kết thúc chắc sẽ có người đến nhận.”

Kwon Ji Yong nhìn Song Hee Eun ở trên sân khấu lần cuối thăm nói: “Tiếp theo đành nhờ cô rồi, tôi cũng không giúp được.”

Song Hee Eun còn hồn nhiên không biết cây cỏ cứu mạng Kwon Ji Yong bị người ta mang đi mất, thẳng đến khi đến một giai điệu cần cô hát đội viên mới nhắc nhở cô: “Cậu đang ngăn người gì thế, sao lại không hát.”

Ngay cả đám fan hâm mộ ở dưới cũng ngơ ngác nhìn cô, đây là thế nào, có chuyện gì xảy ra vậy.

Song Hee Eun nhất thời quần bách không thôi, trong lòng hò hét, con mèo kia đi đâu rồi nói là hấn hát cơ mà, không có cách nào khác, tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào cô, Song Hee Eun phải tự mình đến hát, giọng nói vẫn là của Kwon Ji Yong, lại thêm mình siêng năng luyện tập lâu như vậy, chắc là hát sẽ không khác biệt lắm, đám fan hâm mộ lại nghe được âm thanh của thần tượng, lại lần nữa hoan hô lên, tựa như tất cả mọi người đều không nghe được sự khác biệt trong đó hấn là do quá ồn ào hoặc là nhạc quá lớn.

Hát xong mấy bài hát cuối cùng bọn hấn cũng có thể rời khỏi sân khấu, trên đường về hậu trường Young Bae vỗ vỗ vai Song Hee Eun nói: “Ji Yong cậu thế nào rồi, vừa rồi trạng thái của cậu không tốt lắm.”

Song Hee Eun phản ứng chậm nửa nhịp cười ngây ngô: “Không có, không có, vừa xong là. . . Tôi là cố ý, muốn tạo nhiều ấn tượng cho mọi người một chút.”

Dae Sung ồn ào nói: “Ngay từ đầu mọi người có ấn tượng nhất với cậu, không cần lại khác sâu.”

Song Hee Eun cảm thấy kỳ quái, cuối cùng là Kwon Ji Yong đi đâu rồi.

Trở lại phòng nghỉ của bọn hấn cũng không có trông thấy.

”Ji Yong, cậu đang tìm cái gì vậy?”

Song Hee Eun nhìn trái nhìn phải, lại nhìn xung quanh: “Không thấy mèo của tôi đâu.”

”Mèo? Con mèo Garfield kia của cậu sao, cậu còn mạp nó đến hiện trường?”

Song Hee Eun gật nhẹ đầu, mở cửa chạy ra ngoài, một khắc này, trong đầu cô đều nghĩ đến con mèo kia, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

”Chào anh, anh có nhìn thấy mèo của tôi không?”

”Mèo?” Nhìn cái bộ dáng mờ mịt của nhân viên công tác này thì chắc là hấn cũng không biết.

Song Hee Eun buông người ra, nói cảm ơn với người đó rồi lại chạy đi.

Thật là, người lớn như thế vậy rồi, làm cho người ta không bớt lo chút nào, Song Hee Eun vừa tìm vừa nói.

Đột nhiên một bóng người xuất hiện, chặn đường cô: “Chào cậu, nghe nói cậu đang đi tìm mèo, đây là mèo của cậu sao?” Một người đàn ông trẻ tuổi mặc quần áo lao động đang ôm Kwon Ji Yong trong ngực, chỉ thấy Kwon Ji Yong dùng bộ mặt như chưa tỉnh ngủ nhìn cô.

Song Hee Eun nhìn hấn, vừa tức giận lại vừa vui mừng, cuối cùng là tìm được hấn làm cô lo lắng gần chết, nhận lấy hấn từ trong tay người đàn ông kia: “Cảm ơn anh.”

”Không cần khách khí, tôi tìm thấy nó bên cạnh sân khấu, lần sau đừng để nó đi lung tung nha!” Nói xong người đàn ông liền sờ sờ đầu Kwon Ji Yong một cái, sau đó liền đi khỏi.

Lúc này Song Hee Eun mới phản ứng lại, trừng mắt nhìn bóng lưng người kia, hóa ra là anh phá kế hoạch của chúng tôi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Edit: Lily_Carlos

Đại hội âm nhạc kết thúc trong yên ả, đáng giá để mọi người đi chúc mừng một phen, đồng thời cũng vì muốn tổ chức một bữa tiệc liên hoan cuối năm.

Song Hee Eun nghe các thành viên trong nhóm khuyên bảo nên cũng không mang con mèo kia vào trong quán bar, Song Hee Eun cũng cảm thấy rất có đạo lý, bên trong nhiều người phức tạp, nếu anh ta bị lạc hoặc là bị ai bắt mất thì biết đi đâu tìm đây.

Sau khi những người khác đi vào quán bar, Song Hee Eun cúi xuống bắt đầu đổ dành Kwon Ji Yong: “Ngoan nghe lời nào, tôi đi vào đó một lúc rồi ra đưa anh về, yên tâm nhất định tôi không uống rượu đâu.”

“Lúc vui vẻ như vậy nên uống rượu, nào cạn ly!” Song Hee Eun nâng ly rượu lên cao muốn cùng các thành viên khác uống rượu.

“Cạn ly!”

“Chúc Bigbang sang năm mới ngày càng có nhiều tác phẩm thành công hơn nữa!”

Dù xung quanh vô cùng ồn ào nhưng mỗi tế bào trong cơ thể đều muốn rung động theo từng giai điệu, Song Hee Eun cảm thấy toàn thân như muốn nổ tung ra, thỉnh thoảng cô còn hét lên một tiếng.

Kwon Ji Yong ngồi một mình ở trong xe hán cảm thấy vô cùng nhàm chán, nhàm chán đến cực hạn, cửa xe bị đóng chặt lại, chỉ mở phần mui xe để thông khí, hán đang ngồi trong xe nghe một chương trình trên đài FM trên đó một MC không biết tên đang giải đáp các thắc mắc của tuổi mới lớn, hán cũng không nghĩ ra được tại sao mình lại dễ dàng đồng ý cho người phụ nữ tên Song Hee Eun kia vào trong quán bar chơi như thế, lại còn để một mình hán ở chỗ này nữa chứ.

Còn để hán nghe cái thể loại thiếu muối này nữa chứ, Kwon Ji-Yong hán còn chưa bao giờ tin mấy cái đạo lý huyền hoặc này.

Kwon Ji-Yong dùng móng vuốt của mình đổi mấy kênh khác, có một kênh đang phát lại đại hội âm nhạc hôm nay, mà vừa vặn đến tiết mục của nhóm bọn hán, cái kia. . . Âm thanh đó là của hán, nhưng người hát lại là Song Hee Eun, thật kỳ lạ chính bản thân hán lại cảm giác người phụ nữ này hát cũng không tệ, oán niệm vì Song Hee Eun ném hán ở đây một mình suốt nửa thì tiêu tan hết.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, hình như cái người phụ nữ kia chưa có ý nghĩ muốn ra, hán rất muốn đi xem một chút, nhưng vì phòng hán chạy ra cửa xe đã bị khóa lại, phần mui lại chỉ mở có một phần ba, Kwon Ji-Yong thử nhảy qua, nhưng mà cái thân thể béo ú này của hán lại không thể ra được, chỉ chui đầu ra cũng khó nữa là, chỉ có thể nói lòng dạ của người phụ nữ này quá sâu chuyện như vậy mà cô ấy cũng có thể nghĩ ra được.

Đại hội âm nhạc trên đài FM đã kết thúc, Kwon Ji Yong luôn nhảy qua nhảy lại trong xe nhằm tìm kiếm cách ra rồi cuộc cũng dừng lại, giống như là hán nhìn thấy cái gì đó.

Young Bae đỡ Song Hee Eun ra ngoài, chậm rãi đi về bên này.

Đến bên cạnh xe, Young Bae lấy chìa khóa xe từ người Song Hee Eun ra, mở cửa, Kwon Ji Yong nhanh chóng nhảy ra, hán chờ thời khắc này quá lâu rồi.

“Àm!” Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, Song Hee Eun bị ngã xuống đất, ngay cả Kwon Ji-Yong cũng bị lộn ra mấy vòng trên mặt đất, Young Bae không khỏi phản nản nói: “Con mèo này làm sao vậy, chỉ toàn gây phiền toái.”

Kwon Ji-Yong bò dậy, thấy Song Hee Eun đã say tới mức bất tỉnh nhân sự, trong lòng hán cảm thấy vô cùng tức giận.

Young Bae kéo Song Hee Eun lên xe, miệng nói: “Sao lại uống nhiều như vậy chứ, làm sao cũng không khuyên nổi.” Không có cách nào khác, hán đành đưa ‘Kwon Ji Yong’ về trước tránh xảy ra chuyện.

Sắp đến năm mới rồi, cũng không nên xảy ra chuyện gì xấu.

Song Hee Eun bị kéo lên xe, nằm ở chỗ ngồi phía sau, Kwon Ji-Yong cũng lên xe một lần nữa, đứng tại trên bụng của cô, một mặt miệt thị, chỉ cảm thấy con giận không có cách nào phát tiết ra ngoài, người phụ nữ này, chờ cô ta tỉnh lại nhất định sẽ dạy bảo cô ta.

“Uống, cạn ly!” Song Hee Eun vươn tay làm như là đang cầm một cái chén, không nghĩ tới lại đánh lên người Kwon Ji Yong đang ở trên bụng cô, một cục thịt bị đánh cho lún xuống đất, người phụ nữ này, Kwon Ji-Yong nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải Young Bae đang ở đây hán sớm cho cô ta một trận!

Bây giờ hán cũng không thể làm gì cô ta, nhưng ít nhất có thể mắng cho cô ta một trận đi.

Kwon Ji-Yong chặt vật bò dậy, còn không có đứng vững, Young Bae lại đột nhiên phanh lại, Song Hee Eun lại lăn từ trên ghế xuống đè lên người Kwon Ji Yong.

Một khắc này, hần cảm thấy mình như bị đâm một cái thật mạnh!

Young Bae quay đầu nhìn thoáng qua, cảm thấy rất nhanh sẽ đến nhà, cứ như vậy đi dù sao ‘hần’ cũng uống say đến mức không biết gì rồi, khóe miệng lại lên cười, đèn xanh, hần lại nhấn chân ga một lần nữa.

Kwon Ji-Yong bị ép dưới thân thể của chính hần, không ngừng kêu khổ, Young Bae à, cậu nhớ đó cho tôi. T^T

Cuối cùng cũng tới dưới lầu nhà hần, Young Bae không thể không công ‘Kwon Ji Yong’ lên tầng, Kwon Ji-Yong tự giác đứng dưới chân hần, đi theo hần.

Young Bae thành công công Song Hee Eun về tới nhà, uống một cốc nước ở nhà Kwon Ji Yong liền rời đi.

Song Hee Eun lăn lộn ở giường lớn mềm mại, khóe miệng còn có ý cười, lần này Kwon Ji-Yong liền nhìn không được, người phụ nữ này cô đối xử với tôi như vậy mà còn cười được.

”A a a a . . .” Song Hee Eun mơ thấy một người đàn ông tỏ tình với mình, tay hần cầm một bó hoa tươi, tuy không nhìn thấy rõ mặt của người đàn ông đó nhưng trong giấc mơ cô vẫn ôm hoa cười vui vẻ, giấc mơ này của cô thật hoàn mỹ.

Thật không thể nhịn mà!

Kwon Ji-Yong nhảy lên giường, dùng khí thế kinh người đứng trước mặt Song Hee Eun.

”Em làm bạn gái tôi được không?” Người đàn ông trong mơ vô cùng thân sĩ(ga lăng) và đẹp trai.

Song Hee Eun cơ hồ muốn nhào tới: “Em nguyện ý, em nguyện ý.” Đây là tuyệt đối không thêm suy nghĩ gì hết.

Cuối cùng tới phần máu chó, Song Hee Eun chủ động ôm lấy mặt người đàn ông đó, nhắm mắt lại, vô cùng say mê.

”Song Hee Eun, cô làm cái gì, mau buông tôi ra, Song Hee Eun, cái người phụ nữ xấu xí này, cô muốn làm cái gì!” Kwon Ji-Yong cảm thấy vô cùng sợ hãi, người phụ nữ này ôm lấy mặt hần như vậy làm cái gì, lại còn biểu lộ dâm . . . đáng như vậy nữa chứ!

Người yêu đầu, em đến hôn anh đây! Song Hee Eun ôm người đàn ông mình yêu trong mộng chủ động dâng môi lên.

Kwon Ji-Yong điên cuồng giãy dụa trong tay cô, nhưng mà không thể làm gì được vì bây giờ cô ta đang ở trong cơ thể đàn ông, sức lực rất lớn nên hần có giãy dụa cũng như không.

Rốt cục, Song Hee Eun đạt được mục đích, Kwon Ji-Yong bị cô mạnh mẽ cưỡng hôn một cái.

Thế nhưng Song Hee Eun cảm thấy có gì đó không đúng, người đàn ông này sao lại có nhiều lông như vậy, tựa như râu, cô lau miệng xong lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Kwon Ji-Yong giận nhưng lại không có chỗ phát tiết, vừa định giáo huấn người phụ nữ xấu xí này thì hần bỗng cảm thấy đầu mình trở nên choáng váng, thân thể cũng ngày càng nặng, cuối cùng hần không chống đỡ nổi nữa liền ngã xuống.

Bức tường màu trắng, phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc khử trùng, sau khi hẹn hò với bạn gái Song Seung Yeom liền chạy tới nơi này, nhắc tới cũng thật lạ bình thường hần rất thích chống đối chị gái hần, nhưng đến lúc chị hần thật sự sảy ra chuyện không còn ai mắng hần khi hần làm sai nữa, bây giờ hần lại hi vọng chị ấy có thể tỉnh lại đánh hần, mắng hần.

Cha mẹ đã tới, nhưng vì gần đây sức khỏe của mẹ không tốt lắm nên cha lái xe đưa mẹ về nhà trước, cô hộ sĩ cũng về nhà đón năm mới, bây giờ số người ở trong bệnh viện chỉ đếm trên đầu ngón tay, cũng may Park Seon Yeong là một cô gái khéo hiểu lòng người, biết Song Seung Yeom nhớ chị gái mình nên trước mười hai giờ liền về nhà.

Song Seung Yeom rất cảm kích vì cô ấy có thể thông cảm cho hần, nhất định chị của hần cũng sẽ thích cô ấy.

Song Seung Yeom ngồi ở bên giường, chống tay lên nhìn cái người đã nằm nửa năm trên giường: “Chị, bao giờ chị mới có thể tỉnh lại chứ, em trai chị đã có bạn gái mà chị một mảnh tình vắt vai cũng chưa có, xì xì.”

Sau đó, hần đứng dậy kéo rèm cửa ra nói: “Chị nhìn xem, hôm nay Seoul náo nhiệt biết bao nhiêu, mọi người đều ở bên nhau, mà chị. . .” Song Seung Yeom nói, quay đầu nhìn người trên giường, vậy mà hần lại trông thấy kỳ tích, ngón tay Song Hee Eun nằm trên giường vừa động một cái.

Bây giờ hần cảm thấy mình bị hoa mắt, liền bước nhanh đến trước giường bệnh, nhìn chăm chăm vào người nằm trên giường.

Rất nhanh, ngón tay Song Hee Eun lại giật giật lần nữa, lần này biên độ càng thêm lớn, cô như muốn dùng sức nắm bàn tay lại, nhưng làm thế nào cũng nắm không nổi.

Tiếp đó, mí mắt Song Hee Eun giật giật chậm rãi mở ra, Song Seung Yeom kích động đến mức nước mắt đều chảy xuống: “Chị. . . Chị đã tỉnh, rốt cuộc chị cũng tỉnh lại rồi!”

Vì thân thể này đã rất lâu không hoạt động rồi, Song Hee Eun vẫn không thể cử động được, chỉ có thể dồn sức chuyển động cổ, muốn nói cái gì đó, nhưng cũng chỉ là động động môi.

Song Seung Yeom kích động nói: “Chị, chị đừng có gấp, em đi gọi bác sĩ trực ban đến!”

Song Seung Yeom chạy ra khỏi phòng bệnh, vừa chạy vừa cầm điện thoại di động lên gọi điện về nhà.

Mẹ Song Hee Eun đặc đi ngủ cầm điện thoại lên thấy là con trai gọi tới, lập tức liền nghĩ đến bên bệnh viện xảy ra chuyện gì: “Alo, Seung Yeom à, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Mẹ, chị đã tỉnh, chị đã tỉnh lại rồi!”

“Cái gì, con nói là, Hee Eun đã tỉnh lại.” Lee Hye In trong lúc nhất thời kích động đến không kiềm chế được, vội vàng lay chồng đang ngủ say dậy.

Song Hee Eun còn đang dần dần thích ứng hoàn cảnh trước mắt, nơi này. . . Rất rõ ràng là bệnh viện, cô vừa mới nhìn thấy em trai Song Seung Yeom của cô, không phải cô đang nằm mơ chứ, cô tỉnh lại?

Rất nhanh, bác sĩ bị gọi đi qua, giúp Song Hee Eun kiểm tra một phen, vui vẻ nói: “Đây quả thực là kỳ tích, xem ra cô ấy đã hoàn toàn khôi phục .”

Bác sĩ bảo ngày mai lại kiểm tra toàn diện một lần, nếu như không có di chứng liền có thể xuất viện.

Cha mẹ Song Hee Eun và Song Seung Yeom cùng ngồi với cô đến tận hừng đông, dù sao ngủ lâu như vậy, cô cũng không muốn ngủ nữa, cô cảm thấy mình có một giấc mơ dài chỉ sợ nếu nói ra mọi người đều cho là không thực tế.

“Seung Yeom à, hôm nay là ngày bao nhiêu.”

“Ngày một tháng một.” Song Seung Yeom dừng một chút lại tiếp tục nói: “chị đã ngủ nửa năm rồi.”

Nửa năm à, trong lòng Song Hee Eun khẽ nói, cô hôn mê nửa năm lại có một giấc mơ kéo dài nửa năm không chân thực.

Lúc này, có người mở TV, là phát lại đại hội âm nhạc tối qua, đến đoạn MC giới thiệu Bigbang ra sân khấu, Song Hee Eun không hiểu sao lại cảm thấy đây tất cả rất thật, giống như có quan hệ với mình.

Tất cả đều giống như những gì mình từng trải qua, âm nhạc vang lên, đến lúc Kwon Ji-Yong hát, vậy mà hần lại bỏ lỡ mất câu đầu tiên, hiện trường đột nhiên yên tĩnh trở lại, Song Hee Eun đột nhiên ngồi thẳng người, con người phóng đại, đây tuyệt đối không thể nào là mơ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Edit: Lily_Carlos

Ánh nắng sớm xuyên qua cửa sổ vào trong căn phòng in trên sàn nhà vài hình thù kì quái, thân thể người đàn ông ở trên giường giật giật vài cái, có vẻ như hần không quá quen thuộc với cơ thể này, ánh nắng chiếu lên trên gò má hần nên lúc mở mắt ra hần lại có cảm giác như bị cái gì đó đâm vào vậy, phải mất một lúc sau hần mới có thể thích ứng.

Dùng một tay che trán lại, Kwon Ji Yong từ từ ngồi thẳng người dậy, trong nháy mắt hần cảm thấy vô cùng hoảng hốt, hần xòe hai bàn tay ra rồi cúi đầu nhìn, đây không phải là cái vuốt mèo nữa đây chính là bàn tay của hần mà, lại nhìn quần áo trên người, đây không phải là bộ quần áo mà người phụ nữ kia mặc ở đại hội âm nhạc hôm qua sao, nhớ hôm qua sau khi về nhà cô ấy cứ thế đi ngủ luôn không thèm thay ra nữa mà.

Kwon Ji-Yong nghĩ tới đây lại nhanh chóng leo từ trên giường xuống, bước nhanh tới phòng tắm, gương mặt hiện lên trong tấm gương là chính mình không có sai, Kwon Ji Yong sờ sờ mặt mình nghĩ thế mà hần lại có thể trở về, hần luôn cảm thấy chỗ nào không thích hợp, hần cũng không được vui vẻ như trong tưởng tượng.

Cuối cùng là thế nào.

Sau đó hần tìm kiếm khắp căn phòng, nếu như hần đổi lại, cũng không tìm thấy con mèo kia, cho nên người phụ nữ kia cũng đã trở về thân thể của mình rồi sao, ừm, như vậy cũng rất tốt.

Kwon Ji-Yong thất hồn lạc phách ngồi ở trên ghế salon, hai tay đỡ trán thờ dãi một hồi.

Hần đoán kết cục rất nhiều lần, nhưng cũng chưa đoán được là như thế này ai về thân thể của người đó cứ như là chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Kwon Ji-Yong nghĩ một chút liền đứng dậy vào phòng tắm tắm một cái, hần mang quần áo ném vào trong máy giặt, quay người đi ra thoáng nhìn qua túi đồ ăn cho mèo còn đang dở đang ở một góc, hần do dự một chút nhưng vẫn đóng gói nó vào một cái túi rồi cho vào thùng rác, rốt cuộc sau này Kwon Ji Yong hần sẽ không phải ăn những thứ này nữa.

Sau khi Song Hee Eun làm xong thủ tục xuất viện liền lên xe cha, đi về nhà cùng cha mẹ và em trai.

Cô ngồi trong xe lại bất giác nhớ đến con mèo kia, nhưng mà bây giờ mình đã về rồi thì chắc Kwon Ji Yong cũng đã trở về thân thể của hần rồi nhỉ, hần là sau này hai người bọn họ sẽ không gặp lại nhau nữa.

Song Hee Eun nắm chặt góc áo của mình, sóng mắt không có bất kỳ lưu động gì.

”Seung Yeom, hôm nay em không cần đi học sao?”

Song Seung Yeom nghe đột nhiên cười: “Chị quên rồi sao, bây giờ đang được nghỉ mà.” Hần vừa nói vừa không sợ chết lấy tay sờ chán Song Hee Eun: “Chị lại phát sốt rồi hả, có cần quay lại bệnh viện kiểm tra một chút không?”

Song Hee Eun trừng mắt liếc hần một cái rồi lại quay mặt đi, Song Seung Yeom hi hi ha ha yên tĩnh trở lại, thật là không quen với kiểu chị gái không đánh người như vậy.

Lee Hye In ngồi ở ghế kế bên tài xế đầu lại nói: “Seung Yeom, chị con vừa mới ra viện con đừng có mà cố ý chọc tức nó, có nghe thấy không hả?” lại nói với Song Hee Eun: “Sau khi về nhà con phải nghỉ ngơi thật tốt, mẹ sẽ làm canh cho con bồi bổ, còn một thời gian nữa mới khai giảng nên tranh thủ lúc này phải bồi bổ cho con nhiều một chút.”

Song Hee Eun nghe xong gật nhẹ đầu, vết thương khi xảy ra tai nạn xe cộ của cô đã sớm lành lại, bây giờ cũng không tồn tại vấn đề gì lớn, mẹ nói rất đúng bây giờ cô phải cố gắng nghỉ ngơi sau đó mới có thể đi học lại một lần nữa, sau khi tốt nghiệp rồi mới có thể kiếm được công việc tốt một chút như vậy mới là đường đi của một người bình thường như cô.

Bất tri bất giác cô ngủ mất, lúc cô tỉnh lại là bị mẹ dịu dàng đánh thức: “Hee Eun, về đến nhà rồi, tỉnh dậy đi con.”

Song Hee Eun quay đầu nhìn con đường xảy ra tai nạn xe cộ nửa năm trước một lần, cũng không quay đầu lại đi theo cha mẹ lên lầu.

Mọi thứ vẫn như cũ, mùi vị quen thuộc, vị trí của các đồ đạc quen thuộc, còn có người thân ở bên cạnh.

Lee Hye In dắt tay Song Hee Eun lên phòng của cô ấn cô ngồi lên giường, kéo tay cô nhẹ nhàng nói: “Cuối mỗi tuần mẹ đều mang võ chăn trong phòng con giặt sạch một lần, chờ đợi con tỉnh lại có thể về nhà ở một cách thoải mái.”

Song Hee Eun đột nhiên nhào vào trong ngực mẹ: “Mẹ. . .” Cô nhịn không được khóc thút thít, cô không nhớ rõ bao nhiêu năm rồi cô không khóc, qua nhiều năm như vậy, cô đều tự bực quanh mình một lớp vỏ, để cho mình giống như một người đàn ông, nhưng thật sự bây giờ cô không nhịn được nữa cho nên cho phép cô có thể khóc một lần.

Sau khi khóc, cô vẫn sẽ là một Song Hee Eun như cũ.

Mẹ vẫn giống như lúc cô còn nhỏ vẫn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng dỗ dành cô, rất nhanh Song Hee Eun ngủ thiếp đi, Lee Hye In rón rén đi ra khỏi phòng khép cửa lại, nói với Song Seung Yeom: “Seung Yeom, mở nhỏ TV một chút để chị con còn ngủ.”

Song Seung Yeom không có chút oán giận nào cầm điều khiển cho nhỏ âm lượng xuống, Lee Hye In hài lòng đi tới phòng bếp, cha bọn nhỏ ngồi ở trên ghế salon xem báo, nhưng thứ làm bà vui vẻ chính là qua chuyện của chị gái đưa con trai nghịch ngợm của bà có thể trưởng thành hơn, trong thời gian nửa năm chị hần hôn mê hần ngày càng trưởng thành hơn, ngoại trừ cái lần đánh nhau kia.

Buổi tối mẹ làm một bàn thức ăn ngon, Song Hee Eun ngủ một giấc cảm thấy có lực hơn nhiều, cả người cảm thấy vô cùng có tinh thần, cô rửa mặt chải đầu cho cả người có vẻ rực rỡ hẳn lên.

Theo bản năng cô muốn đi lấy đồ ăn cho mèo, sững sốt nửa ngày mới phản ứng được, bây giờ cô đã trở lại, không có con mèo kia, không có Kwon Ji Yong.

Lúc ăn cơm, không biết vô tình hay cố ý Song Seung Yeom nói đến nam thần Lee Jong Suk của cô: “Chị, chị có biết không, dạo này nam thần của chị có rất nhiều chuyện, đầu tiên là quay phim cùng Kwon Ji-Yong, sau lại công bố tình cảm với IU.”

Song Hee Eun nghe xong đột nhiên buồn đũa xuống, Song Seung Yeom vô ý nhìn thấy có vẻ như một giây sau cô sẽ nổi bão liền im lặng, ai ngờ Song Hee Eun nổi bão thật: “Lại nói thêm một lời nữa chị lấy bằng dính dán miệng em lại.”

Song Seung Yeom vui đầu vào bát ăn bắt đầu nhai nhồm nhồm, nhỏ giọng lầu bầu nói: “Xem ra đã hồi phục thật rồi.” Im lặng quá một giây, đột nhiên giống như nghĩ tới điều gì, hần lại ngẩng đầu lên nói: “Chị, đột nhiên em nhớ tới một việc.”

Song Hee Eun đang ăn cơm, dùng vẻ mặt không có biết tình nhìn hần: “Nói.”

”Ngày Lee Jong Suk công khai tình cảm, tài khoản INS của chị bị người khác đăng nhập vào. . .”

”Khụ khụ. . .” Song Hee Eun kém chút bị sặc com, khuôn mặt đột nhiên trở nên quẫn bách: “Có đúng không. . . Vậy chị phải đổi mặt khẩu.” Nói xong cô giả bộ như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn com, Song Seung Yeom cũng không tiếp tục nói nữa.

Kwon Ji-Yong quét dọn phòng ở cả ngày, lại khôi phục bộ dáng trước kia, phong cách mình thích, nhìn qua căn phòng lạnh như băng, cũng có chút hoài niệm thời gian náo nhiệt trước đó, hần đi vào phòng bếp mở tủ lạnh ra, bên trong bỏ đầy đồ người phụ nữ kia mua, xưa nay hần không hề mua những thứ này, tay ngừng ở giữa không trung do dự một hồi lâu, cuối cùng hần lấy một chai rượu từ trong đó ra mới đóng cửa tủ lạnh vào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Edit:Lily_Carlos

Song Hee Eun nghỉ ngơi ở nhà mấy ngày, có thể xem như thanh tĩnh một chút, Song Hee Eun cô lại trở lại thành một người phụ nữ có tính cách như đàn ông, lúc ngồi còn mở chân lớn hơn cả đàn ông chân chính, ngồi gặm dưa mà chẳng có chút hình tượng nào, ăn khoai tây chiên, xem phim truyền hình cầu huyết, tất cả đều khôi phục như bình thường.

Vào một buổi sáng cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, một chuỗi âm báo vang lên làm cho buổi sáng sớm trở nên buồn bực, lo lắng không thôi, Song Hee Eun mơ mơ màng màng tỉnh lại xuống giường, đi dép, đầu tiên cô kéo rèm cửa sổ ra hít thở bầu không khí trong lành buổi sáng, mặt trời vừa mới mọc, ánh sáng nhẹ nhàng xuyên qua tán cây trước cửa sổ vào trong phòng cô. Lúc này cô mới chậm rãi đi qua bên đó lấy điện thoại, nhanh chóng rút dây sạc ra, trên màn hình là một dãy số xa lạ.

Mang theo nghi vấn cùng tò mò, Song Hee Eun nhận điện thoại.

”Alo, tôi là Song Hee Eun.”

Đầu bên kia điện thoại có động tĩnh, nhưng người kia lại trầm mặc hồi lâu, Song Hee Eun chờ mãi không thấy người kia phản ứng cô liền không kiên nhẫn định cúp máy.

”Có thật là Hee Eun không?” Giọng nói của người kia vang lên có chút kích động.

Song Hee Eun gãi gãi mũi, tiếng nói của người này nghe ra vô cùng xa lạ nhưng lại có cảm giác quen thuộc, rất mâu thuẫn: “Anh là ai, chúng ta có quen sao?”

”Tôi là Kim Jun Seok, em còn nhớ tôi không, Hee Eun. . .” Một tiếng Hee Eun, đều cảm giác được vô cùng thân thiết, đại não Song Hee Eun nhanh chóng vận chuyển, cuối cùng dừng lại là thân ảnh của tiểu mập mập năm đó.

”Anh là Kim Jun Seok, tôi nhớ ra rồi.” Song Hee Eun duỗi ngón tay ra chỉ vào khoảng không như đang đối diện với người thật vậy: “Tôi nói này tiểu mập mập, sao anh lại nghĩ đến chuyện gọi điện cho tôi, làm sao, cuộc sống ở Mỹ không vui vẻ hay là muốn về nước phát triển?”

Cô nghe thấy được người bên kia cười to một tiếng mới nói: “Hee Eun à, em vẫn giống như trước, nói chuyện thẳng như vậy, sau khi anh về nước thì nhận được tin em bị tai nạn xe cộ nên vội vàng chạy đến thăm, gầy đây anh lại nghe được em đã tỉnh dậy, hơn nữa đã về nhà rồi, khi anh biết được tin tức như vậy anh cảm thấy vô cùng vui vẻ.”

”Ha ha, không chừng tôi đại nạn không chết sau này sẽ có nhiều phúc, hơn nữa tiểu tử mập còn biết đường trở về nha!” Song Hee Eun không đứng đắn cười nói, trong lời nói lại mang theo chút trách cứ.

”Ha ha ha, đương nhiên muốn trở về. . .” Kim Jun Seok dừng lại một chút, sau đó nói tiếp: “Hee Eun, Anh rất nhớ em, rất muốn gặp em.”

”A?” Khó có được nha tiểu mập mập lại chừng chặc đường hoàng nói rất nhớ cô, trong lúc nhất thời, Song Hee Eun cảm thấy vô cùng xấu hổ: “Muốn gặp tôi à, tôi cũng muốn gặp anh, thật uổng biết bây giờ anh thế nào rồi, có gầy hơn không hay là vẫn béo như vậy.”

Kim Jun Seok lại cười một tiếng, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô mà tự tin nói: “Lúc em gặp được thì biết.”

Bọn họ hẹn nhau gặp ở bên bờ sông hàn, khó được Song Hee Eun trang điểm nhẹ một lần, trước khi ra cửa, Song Seung Yeom còn chê cười cô, vạn niên lão ma nữ lại có thể ra ngoài hẹn hò, kết quả cũng không cần phải nghĩ tất nhiên là hần bị đánh cho một trận, Song Hee Eun bĩu môi, tiểu tử này cứ mở miệng nói là lại không muốn cô làm thực nữ đây mà.

Cô đến chỗ hẹn trước năm phút, mắt thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, Song Hee Eun có chút đứng không yên, nhịp tim lại tăng tốc một cách đáng ngờ mà trước giờ chưa từng có, vì sao gặp tiểu mập mập bạn chơi lúc nhỏ thôi mà cô lại khấn trương như vậy.

Đến thời gian, cũng không nhìn thấy một bóng người, Song Hee Eun vừa lấy điện thoại ra, liền nhận được điện thoại của Kim Jun Seok: “Hee Eun, em tới rồi sao?”

“Tôi đã đến, thế nhưng không nhìn thấy anh.” Song Hee Eun vừa nói vừa nhìn xung quanh.

Một giây sau, Kim Jun Seok nói: “Anh nhìn thấy em rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Song Hee Eun còn đang tò mò thì thấy một anh đẹp trai đi đến chỗ cô, cô còn không tin tưởng lắm dụi mắt, xác định mình không có nhìn lầm.

“Hee Eun!” Kim Jun Seok ngạc nhiên đi đến trước mặt cô.

Song Hee Eun lại cảm thấy giống như đang nằm mơ, còn không chịu tin hỏi lại thêm một lần: “Anh thật là cái tiểu mập mạp Kim Jun Seok kia?”

Kim Jun Seok nhẹ gật đầu cười nói: “Em nhìn anh bây giờ xem, cũng không nên gọi là mập mạp nữa đúng không?”

Song Hee Eun đánh giá hần một phen, quả nhiên, không chỉ có không mập, dáng người cũng là rèn luyện rất tốt, không khỏi nuốt một ngụm nước miếng.

Kim Jun Seok thấy cô nhìn hần một cách chăm chú như vậy, lại còn không có ý định quay mặt đi chỗ khác, hần chưa từng bị người khác phai nhìn chăm chăm như vậy.

“Chúng ta đi tìm một chỗ ăn cơm trước đi, lâu rồi không gặp, tôi có rất nhiều điều muốn nói với anh.”

Song Hee Eun gật nhẹ đầu, sáng khoái đáp ứng: “Vậy chúng ta vừa đi vừa nói.”

Hôm nay Kwon Ji Yong cũng không rảnh, thật vất vả mới có thể trở lại thân thể của mình sao hần có thể ở yên trong nhà, buổi tối khi bắt đầu cuộc sống về đêm, hần gọi một đám bạn đi uống rượu ăn cơm, tất nhiên hần phải ăn mừng một trận cuối cùng mình cũng không phải là một con mèo nữa, hần cảm thấy con mèo đó rất đàn, không thể nào thông minh như hần.

Kết quả, hần là người uống nhiều nhất, đêm đó hần cũng không biết mình bị làm sao nữa, từ chối ý muốn đưa hần về nhà của mọi người, lão đảo đi ra ngoài, bây giờ là hai giờ sáng, không có lái xe, cũng không có đi về nhà, thân thể không nghe hần sai bảo, lại theo bản năng đi về một hướng.

Lão đảo, hần xem như đến nơi, thế nhưng là đây là đâu, Kwon Ji-Yong đã sớm uống đến mức thần chí không rõ, chỗ này là bệnh viện mà Song Hee Eun đã nằm khi còn hôn mê bất tỉnh.

Đêm đó y tá trực ban đang ngủ gật, không để ý, liền để Kwon Ji Yong đang say khướt đi vào trong phòng bệnh của Song Hee Eun, rõ ràng chỉ đi cùng người phụ nữ kia đến đây có một lần, nhưng hần lại tự động nhớ kỹ trong lòng.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, bên trong không có một ai, Song Hee Eun vừa dọn đi mấy ngày, cũng không có bệnh nhân mới vào ở, một khắc này, Kwon Ji-Yong tựa như tựa như phát điên, ừm cũng không đến nỗi ném đồ, chỉ chỉ vào cái giường bệnh trống không giận dữ nói: “Cái người phụ nữ này cô là cái gì chứ. . . Song Hee Eun, cô là phụ nữ sao? A a a a a. . . Vì sao lại bắt tôi ăn đồ ăn cho mèo, tôi là Kwon Ji Yong là ca sĩ có hơn tỷ fan hâm mộ!”

Hần đứng trong phòng bệnh cả người lung lay như sắp ngã xuống, cơ hồ một giây sau liền có thể ngã trên mặt đất, rất nhanh hần lại tự nhủ: “Kỳ thật đồ ăn cho mèo không hề ngon, lần sau gặp tôi cũng phải để cô ăn một chút, a a a a. . . Vì cái gì, rõ ràng cô đã đi ra khỏi thế giới của tôi mà tôi vẫn không thể quên được... Rõ ràng chúng ta chưa từng gặp mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Edit: Lily_Carlos

“A a a a. . . Thật sao!” Phòng kín của một nhà hàng truyền ra tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc, Song Hee Eun cười giống như một đứa bé, cô che miệng cười đến mức đỏ bừng hết cả mặt.

Kim Jun Seok đang kể những chuyện mà mình đã trải qua khi ở nước Mỹ, nhất là lúc hần mới đến Mỹ, không hiểu tiếng anh, lại là một cái tiểu mập mạp, nên gặp phải không ít rắc rối.

Đột nhiên nụ cười trên mặt Song Hee Eun thu lại, đặt hai tay lên mặt bàn ra vẻ chững chạc nói: “Vậy anh đến Mỹ nhiều năm như vậy không có bạn gái Mỹ nào sao?”

Kim Jun Seok cười, lại nhìn cô chăm chăm: “Em cảm thấy thế nào?”

Giống như hần sẽ không tiếp tục trả lời, bất quá, chỉ cần đoán một chút là biết câu trả lời thôi, Song Hee Eun cũng không tiếp tục hỏi nữa, dù sao cũng không phải là chuyện gì gấp gáp lắm.

”Vậy còn em, em có bạn trai hay không?” Kim Jun Seok cười như không cười, vuốt tờ giấy ăn nhỏ hình chữ nhật trong tay, nhìn bộ dạng như là không quá để ý.

Song Hee Eun nhanh chóng lắc đầu, bạn trai? Đối với cô mà nói cái từ này có vẻ rất xa xôi, với bé trai thì tạm được nhưng với con trai thì cô không có duyên, thế là cô dứt khoát nói thật, cũng không phải giống như hồi còn nhỏ.

”Làm gì có chứ, còn chưa chạm vào tay con trai thì làm gì có bạn trai chứ, làm sao, anh muốn giới thiệu cho em một người à?”

Kim Jun Seok dừng động tác trong tay lại, trên mặt đều là vẻ không thể tin: “Anh không tin. . . Hee Eun của chúng ta xinh đẹp thông minh như vậy, chẳng lẽ không có đứa con trai nào theo đuổi sao, bọn họ mù hết cả rồi à.”

Ha ha, bọn hần đều mù hết cả rồi, nghe thấy câu nói này Song Hee Eun rất vui vẻ thâm tán thưởng trong lòng.

Kỳ thật chỉ có thể trách bản thân không có duyên với bạn trai, trong mắt những người đó cô là đồng loại, kỳ thật từng có con gái theo đuổi cô, nhưng mà cô là thẳng rất thẳng, mà cái này cũng không nên nói ra đi.

Song Hee Eun bắt đầu cười cười, đồng thời biểu thị cô cũng không có cách, loại chuyện này, không cầu được.

Kim Jun Seok đột nhiên đùa với cô: “Về sau, nếu em không gả ra ngoài được thì anh sẽ cưới em.” Mặc dù vừa nghe là biết hần đang đùa nhưng Song Hee Eun vẫn muốn hỏi: “Nói như vậy thì có vẻ anh chịu thiệt thòi rồi, người khác đều không cần em thì anh lại muốn lấy em.”

”Tuyệt không thiệt thòi, có thể lấy được em thì rất hạnh phúc.” Cái người này đột nhiên ra vẻ thâm tình, Song Hee Eun có chút không quen liền la hét muốn đi ra ngoài.

Mắt nhìn đồng hồ đã rạng sáng, bọn họ yên lặng đi bộ trên đường, kỳ thật khi còn bé bọn hần cũng làm như vậy, đi dưới ánh đèn đường, giẫm lên cái bóng của nhau, vì trốn sự trách mắng của phụ huynh mà cứ đi lại vô thức như vậy, tự do đi trên đường phố giống như không có điểm đích.

Bây giờ cả hai người bọn họ đều an tĩnh không nói một lời nào, bởi vì cả hai đều không hẹn mà nhớ đến những chuyện ngày bé.

Những chuyện đó không ai quên dù cho thời gian đã qua rất lâu, cứ như đã được khắc vào trong xương tủy.

Không biết đi bao lâu, Song Hee Eun có chút mệt mỏi, đang chuẩn bị quay về con đường để về nhà thì cô chợt phát hiện cô đang đứng trước cửa bệnh viện mình năm lúc trước.

”Đây không phải là bệnh viện lúc trước tôi năm hay sao!”

”Đây không phải là bệnh viện lúc trước em năm hay sao?”

Hai người đồng thanh nói một câu, lập tức nhìn nhau cười một tiếng, Kim Jun Seok nói: “Đã muộn rồi, em có buồn ngủ hay không, để anh đưa em về nhà?”

Song Hee Eun gật nhẹ đầu, cô quay đầu nhìn về phía cửa bệnh viện thì thấy một bóng người đang lao đảo bước ra.

Cô càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, Kim Jun Seok cũng theo ánh mắt của cô nhìn qua bên đó.

Kwon Ji Yong đội mũ đeo khẩu trang đi ra từ trong bệnh viện, giờ phút này hần cũng có chút thanh tỉnh, đi đến vị trí cách Song Hee Eun cùng Kim Jun Seok hai mét thì dừng lại nhìn chằm chằm cô.

Song Hee Eun cũng kinh ngạc nhìn hần, đây không phải Kwon Ji-Yong sao, cô không thể nhầm được, chiếm dụng cơ thể hần nửa năm ít nhiều sẽ quen thuộc với dáng người, cách ăn mặc của hần.

”Hee Eun, em biết người này sao?” Hiển nhiên là Kim Jun Seok không nhận ra Kwon Ji Yong.

Song Hee Eun nhìn hần mấy giây, mới trả lời: “Không biết.”

”Vậy chúng ta trở về đi.” Nói xong, Kim Jun Seok đưa tay khoác lên vai của cô, đi qua Kwon Ji Yong về nhà.

Song Hee Eun không dám quay đầu nhìn hần, sợ dĩ cô nói không biết hần cũng là vì hần là nghệ nhân nếu bị lộ ra sẽ không tốt, hơn nữa cô cũng không biết siêu sao Kwon Ji Yong có muốn có quan hệ với một tiểu bối vô danh tiểu tốt như cô không.

Kwon Ji-Yong nguyên tại chỗ, nhìn bóng dáng đang đi xa dần của hai người, nắm chặt tay lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27

Bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, sau đó lại nghe thấy có tiếng bước chân ở ngoài phòng khách, Song Hee Eun mới từ bên ngoài trở về trùng hợp đụng phải Lee Hye In vừa mới ra khỏi nhà vệ sinh, bà sững sốt một chút mới nói: “Hee Eun à!”

“Con chào mẹ, mẹ còn chưa đi ngủ sao ạ.” Song Hee Eun vừa nói vừa ngáp một cái.

Lee Hye In quay đầu nhìn cái đồng hồ trong phòng khách: “Đều đã mấy giờ rồi, sao giờ mới về.” Qua mấy giờ nữa thì trời đã sáng rồi.

“Vâng, đúng ạ.” Song Hee Eun gật gật đầu, ủ rũ cup đầu nói: “Tại gặp con đi gặp bại sau đó nói mãi không hết chuyện nên mới có thể về muộn như vậy, được rồi mẹ, hôm nay muộn rồi mẹ cho con đi ngủ đi nha.”

Lee Hye In chú ý thấy con gái không thích hợp mới hỏi: “Con thật không có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì ạ, mẹ không cần lo lắng cho con đâu mẹ đi nghỉ ngơi sớm một chút!” Song Hee Eun làm cái thủ thế chứng tỏ mình không sao, mới mở cửa đi về phòng.

Trở lại trong phòng, ngã đầu nằm ở trên giường, trong phòng tối đen như mực, cô cũng không có mở đèn, trong đầu đều là hình ảnh tình cờ đụng phải Kwon Ji Yong ở bệnh viện lúc nãy, lại suy nghĩ làm sao hần có thể từ trong bệnh viện đi ra, chẳng lẽ hần muốn tìm cô. . . nghĩ đến chỗ này Song Hee Eun lại lắc đầu, làm sao có thể có chuyện đó chứ, có lẽ hần ước gì cả đời này đều không cần gặp lại cô thì sao có thể chủ động đi tìm cô chứ.

Song Hee Eun lật người một cái, cuối cùng lại không cưỡng lại được con buồn ngủ nên cô ngủ quên lúc nào không hay.

Còn một năm nữa Song Hee Eun cô có thể tốt nghiệp, bây giờ cuối cùng tất cả cũng trở về quỹ đạo vốn có của nó, chỉ bị thăm một điều bây giờ cô học kém các bạn cùng lớp một năm, nhưng may mắn một điều là không có ai quen biết cô, cô có thể làm người, khước, làm thực nữ, có thể chơi với các bạn nữ trong lớp rồi.

Ngày khai giảng, Song Hee Eun vui vẻ đi vào sân trường đại học, nhìn thấy những gương mặt trẻ trung đang tươi cười vui vẻ ở xung quanh, đến mức bản thân mình cũng không nhận được mà cũng bị cảm nhiễm, chuyện xảy ra năm ngoái đã bị cô ném ra sau đầu từ lâu rồi.

Trong phòng học, Song Hee Eun nghiêm túc ghi chú lại, ngẫu nhiên cô lại không tập chung vì các bạn nữ ở phía trước đang thảo luận về những thứ yêu thích của họ.

“Nếu có thể ở cùng nhà với các oppa thì thật tốt.”

“Thôi đi, còn ở chung, chỉ cần ở sát vách thôi tớ cũng thấy hạnh phúc, đáng tiếc chúng ta nghèo như vậy không đủ tư cách làm hàng xóm với các oppa.”

“...”

Song Hee Eun chống tay lên đỡ lấy mặt, nhìn về phía ngoài cửa sổ, mấy em gái này đều theo đuôi mình tinh đến phát cuồng, nếu không cẩn thận bị các cô ấy biết chuyện cô không chỉ ở chung cùng thân tượng, mà còn chiếm đoạt giường của thân tượng, thậm chí nhìn thấy hết thân thể của hần. . . Nghĩ đến mấy thứ này, Song Hee Eun cảm thấy mặt có chút nóng, cô vươn tay ra đặt ở trên mặt.

“Reng reng reng. . .” Theo tiếng chuông báo hiệu hết giờ học vang lên, mấy người trong lớp học đều vui vẻ cố gắng chen ra ngoài, mọi người đều muốn ra khỏi phòng học trước tiên, Song Hee Eun vẫn ngồi im tại chỗ đợi đến khi mọi người ra ngoài hết mới đứng dậy, bây giờ hành lang phòng học không còn chật chội như vừa nãy nữa.

Trên đường về nhà, ngẫu nhiên gặp Song Seung Yeom, chỉ thấy hần đang chở một em gái ở phía sau, nói thế nào thì cô em gái này dù gầy gò không trang điểm nhưng khuôn mặt vẫn vô cùng tinh xảo, Song Seung Yeom giật mình dừng lại trước mặt cô gọi: “Chị.”

“Ừm, hôm nay tan học sớm vậy?” Nói Song Hee Eun cố ý nhìn thoáng qua em gái phía sau, Park Seon Yeong có chút then thùng cúi đầu.

“Ừm, hôm nay chúng em được nghỉ sớm, Seon Yeong, đây là chị gái anh hay nhắc đến với em đó.” Song Seung Yeom vội vàng giới thiệu.

Lúc này Park Seon Yeong đã đứng xuống: “Chị.”

“Chị đây là bạn của em, cô ấy tên là Park Seon Yeog.”

Ánh mắt Song Hee Eun chỉ kém viết chữ không tin, cô nhìn 2 người một lúc mới nói: “Chị xem đây là bạn gái đúng không?”

“Chị, chị. . . Sẽ không nói cho ba mẹ biết chứ?”

Song Hee Eun ôm sách, mím mím môi: “Chị của em không cổ hủ như vậy, đi, các em cứ đi chơi đi, chị xem như không thấy cái gì cả . . . À, chờ một chút, em sắp phải thi lên cấp không được trễ nải học tập.”

Song Seung Yeom nghe thấy vậy nở nụ cười: “Em đã biết, cảm ơn chị, chúng em đi trước đây!” Hắn nói xong lại đạp xe chở Park Seon Yeong đi qua trước mặt Song Hee Eun.

Nhìn bóng lưng dần xa của bọn họ, Song Hee Eun có chút hâm mộ, tình cảm tuổi này tuy có chút ngây thơ nhưng như vậy cũng thật tốt.

Kwon Ji-Yong cũng trở về quỹ đạo vốn có của mình, hai người đều xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, trở lại công việc của chính mình, bản thân Kwon Ji-Yong cùng Song Hee Eun có khoảng cách vô cùng lớn, từ nay về sau có thể không gặp lại nữa.

Lần đó sau khi đến bệnh viện, hắn quyết định sẽ quên sạch cái kí ức nửa năm đó đi, triệt để quên đi cái người phụ nữ tên Song Hee Eun này, nam nhân này bà.

Chỉ là, bất tri bất giác điều này trở thành kiêng kị của riêng hắn.

Ti như nói, mấy ngày tới chức tiệc liên hoan cùng các thành viên trong nhóm, gọi món ở cửa tiệm nổi tiếng, mọi người cùng tụ tập ở nhà Kwon Ji Yong chờ người ta mang đồ ăn tới, Seung Hyun lại mang con chó Jasmine đến, nói là mang tới chơi cùng D Ragon.

“D Ragon!” Bọn hắn gọi cái tên này, Kwon Ji-Yong theo bản năng đáp lại một tiếng: “Chuyện gì?”

Lúc này tất cả mọi người đều choáng váng, một giây sau lại không hén mà cùng cười to: “Ji Yong à, tôi nói là con mèo béo giống mèo Garfield kia đâu?”

“Mèo?” Khóe miệng Kwon Ji-Yong giật một cái, lập tức đen mặt: “Không có mèo, đúng rồi, lần sau đừng nói chữ mèo trước mặt tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Trước bữa tối, Song Hee Eun ngồi xem tivi trong phòng khách như mọi ngày, cô cầm điều khiển tivi đổi kênh liên tục nhưng không tìm thấy được kênh nào muốn xem.

“Con về rồi!” Song Seung Yeom mở cửa rồi đi đến kệ để giày dép đổi giày, Song Hee Eun liếc hắn một cái rồi lại quay mặt đi.

“Rửa mặt mũi chân tay cho sạch rồi chuẩn bị ăn cơm đi.” Lee Hye In trong bếp lớn tiếng nói.

Song Seung Yeom quen tay ném cặp sách lên cái bàn nhỏ trong phòng khách, rồi đặt mông ngồi xuống bên cạnh Song Hee Eun thuận miệng hỏi: “Chị, chị đang xem cái gì đấy?”

Vừa lúc đó kênh cô mở bắt đầu chiếu bộ phim mà Kwon Ji Young tham gia năm ngoái, cô cũng không đổi kênh nữa, Song Seung Yeom nhìn thấy như vậy lại cười nhạo cô một phen: “Chị lại xem bộ phim mà vừa nhìn đã biết kịch tình cầu huyết như vậy.” Dù có nam thần Lee Jong Suk của chị nhưng mà chị cũng không cần điên cuồng như thế chứ.

Song Hee Eun chỉ mặt Kwon Ji Young trên tivi nói: “Nhìn thấy tên kia không, nếu chị nói chị biết tên đó em có tin không?”

Trên mặt Song Seung Yeom chỉ thiếu nước viết chữ không tin lên đó, tin được mới là lạ. “Tất nhiên là em tin chị rồi, chị quen biết người đó trong mơ đúng không.” Hắn vừa nói xong liền nhanh chóng chuẩn bị, tránh thoát ma trảo của Song Hee Eun.

Sau đó một mình cô ngồi xem bộ phim đó gần hai mươi phút, cô lại phát hiện ánh mắt của mình luôn tập trung trên người Kwon Ji Young mà không phải trên người nam thần Lee Jong Suk của mình, Song Hee Eun cảm thấy vấn đề này khá là nghiêm trọng, thế là vừa nghe mẹ gọi vào ăn cơm cô nhanh chóng tắt tivi đi, Song Seung Yeom thấy vậy hiếu kỳ hỏi bình thường kể cả đi ăn cơm cũng không chịu tắt tivi còn nói là nhất định phải nghe những âm thanh đó mới có thể ăn ngon.

Song Hee Eun vui đầu vào ăn cơm cũng không thêm đề ý đến hắn.

Sau khi ăn cơm tắm rửa xong, Song Hee Eun nằm ở trên giường xem sách chuyên ngành thì điện thoại di động đổ chuông, Người gọi tới là Kim Jun Seok.

Song Hee Eun thuận tay ấn nút nghe: “Alo?”

“Hee Eun à, em đã ăn cơm tối chưa?”

“Tôi ăn rồi, còn anh thì sao?” Song Hee Eun nhẹ nhàng trả lời không chút khách khí.

“Anh cũng ăn rồi, em đang làm gì vậy?”

“Tôi đang đọc sách.” Song Hee Eun vừa nói vừa lật sang trang bên cạnh.

“Ha ha, anh còn chưa biết em học ngành nào đâu?” Kim Jun Seok vừa cười vừa hỏi.

“Tôi học biên đạo chuyên nghiệp,... Hy vọng sau này có thể làm việc ở KBS ha ha ha.” Song Hee Eun vừa nói xong thì lại cười một tràng, trong tiếng cười có chút không được tự tin.

“KBS à.” Kim Jun Seok sờ sờ cằm: “Vậy em phải thật cố gắng mới được.”

Nói xong Kim Jun Seok mới nhớ ra mục đích gọi đến của hắn: “Ngày mai là cuối tuần chắc em không có tiết đúng không?”

“Đúng vậy, ngày mai không có tiết.” Nhưng mà cô chuẩn bị ngốc một ngày ở thư viện, đó không phải là việc mà độc thân cầu như cô làm vào mỗi cuối tuần sao, nhưng chưa nói hết câu đã bị Kim Jun Seok cắt ngang.

“Như vậy thì chúng ta ra ngoài chơi đi.”

“Ừm?” Song Hee Eun không tin vào tai mình bắt gặp phát ra một âm thanh nhỏ.

“Anh nói chúng ta đi ra ngoài chơi đi.” Kim Jun Seok kiên nhẫn nói lại một lần. “Đi chỗ nào thì được, em quyết định đi, mấy năm nay anh đều ở nước ngoài nên có nhiều chỗ không quen.”

Kết thúc cuộc gọi, Kim Jun Seok giao nhiệm vụ tìm một chỗ để ngày mai đi chơi cho cô, Song Hee Eun nhanh chóng bật máy tính tìm kiếm, không hiểu vì sao sau khi kết thúc cuộc gọi cô cảm thấy toàn thân như có nhiệt huyết, có loại kích động như chuẩn bị tham gia cuộc thi vậy.

Sáng ngày thứ hai, Kim Jun Seok lái xe đến đón Song Hee Eun rồi chở Song Hee Eun đến cái địa chỉ cô tìm được, khi hai người đứng trước cổng công viên trò chơi Kim Jun Seok cảm thấy dở khóc dở cười, cung chiêu sờ sờ đầu Song Hee Eun nói: “Quả nhiên là người chưa từng hẹn hò bao giờ nha.”

Song Hee Eun không hiểu hắn nói những lời này là khen hay là chê cô đây.

Nhưng mà cũng đã đến rồi, vì không muốn lãng phí thời gian cuối tuần quý giá này bọn họ vẫn tiến vào công viên trò chơi, vé vào cửa trên tay Song Hee Eun hưng phấn như một đứa trẻ, “Này nập nập, không đúng Jun Seok à anh còn nhớ lần đầu chúng ta đến công viên trò chơi không, lúc anh ngồi trên cáp treo đều sợ đến phát khóc.”

Kim Jun Seok nghe cô nói như vậy khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, xấu hổ gãi gãi đầu nói: “Em còn nhớ rõ như vậy.”

“Tất nhiên tôi sẽ nhớ rõ, tôi nhớ được rất nhiều nha.” Song Hee Eun vừa đi vừa nói.

“Anh còn nhớ khi đó, em còn tranh chấp với người khác vì anh thiếu chút còn đánh nhau nữa, khi đó em còn giống một bé trai hơn.” Kim Jun Seok nói, khuôn mặt còn hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Song Hee Eun sờ sờ mũi, ý của hắn là bây giờ cô giống con gái hơn sao, hi hi ha ha ha ha.

Hai người chơi tất cả các trò chơi có thể chơi, cả những trò không có can đảm để chơi khi bé cũng chơi toàn bộ, trong phút chốc Song Hee Eun cảm giác như bé lại, ly kem trong tay có hương vị của tuổi thơ, trên cáp treo có sự mạo hiểm lại kích thích, Song Hee Eun mở to mắt lôi kéo Kim Jun Seok chơi trò chơi, mà giờ đây Kim Jun Seok không phải giống lúc bé không dám mở mắt ra nữa.

Lúc cả người và xe đều đã lên không trung Song Hee Eun hét lên: “Jun Seok và Hee Eun mãi mãi là bạn tốt nhất!”

Kim Jun Seok ngồi bên cạnh cười khanh khách, bắt gặp lại nắm tay cô chặt hơn, hắn nhìn một bên má của cô ánh mắt trở nên nhu hoà hơn.

Về sau, mỗi ngày Kim Jun Seok đều nhắn tin hay gọi điện trò chuyện cùng với cô, Kim Jun Seok nói với cô hắn sẽ làm việc ở Seoul, hắn đã ký hợp đồng với một công ty lớn. Song Hee Eun cũng nói chuyện của mình cho hắn biết, cô đã nằm trong top ba vị trí đầu toàn hệ, như thế có nghĩa là khoảng cách giữa cô với mục tiêu vào đài truyền hình KBS lại gần hơn một bước.

Một năm này phát sinh rất nhiều chuyện, em trai Song Seung Yeom của cô bị cô bé học bá Park Seon Yeong ảnh hưởng, thành tích học tập ngày một cao hơn, thi đậu vào một trường đại học cũng không tệ lắm, nhưng hai người bọn họ vẫn chia tay vì hai người không học cùng trường, không qua được cái khảo nghiệm về khoảng cách.

Sau khi nghe cô ấy nói lời chia tay Song Seung Yeom cũng không trách cô ấy, hắn chỉ âm thầm chúc phúc cho cô ấy sau này có thể gặp được một người bạn trai tốt hơn, cô ấy là một cô gái tốt.

Vốn tưởng rằng sau khi tên tiểu tử thối Song Seung Yeom vào đại học có thể học thật giỏi, nếu không được thì ít nhất cũng phải được như hồi lớp mười hai lúc đang yêu đương chứ, Song Hee Eun thật sự tức giận bởi vì hắn lại trở thành con người như lúc trước vẫn là tiểu tử lưu manh bất cần đời, thỉnh thoảng lại trốn học.

Bên này Song Hee Eun đang bận chuyện chuẩn bị đi thực tập, không có thời gian rảnh để mà quan tâm hấn, nên cũng dứt khoát mặc kệ hấn luôn.

Rất nhanh sẽ tốt nghiệp, các bạn học đều là chia tay, kết hôn, đi nơi khác, nhưng mà đối với Song Hee Eun cô ... Máy cái đó là cái gì chứ căn bản là cô chưa hề bắt đầu yêu đương! Coi như là không có thì không bị tổn thương đi!

Mẹ cũng không thèm nói chuyện này với cô luôn, mẹ đã nói cái chuyện này từ năm nhất kia lúc đó mẹ còn ôm hy vọng, nhưng nói đi nói lại đến tận năm thứ tư rồi mà vẫn vậy nên mẹ cũng mặc kệ luôn. Cha Song Hee Eun coi như vẫn thoáng nói cả đời cô không kết hôn cũng được.

Song Hee Eun đang nhiệt liệt tán thành ý của cha cô thì cha cô lại nói thêm một câu: “Tôi đã sớm tiếp nhận sự thật này, thế là tôi đã gom góp được một khoản tiền đủ để con gái sống một mình hết quãng đời còn lại.”

Song Hee Eun tức giận à nha, cô mới 22 tuổi làm sao mọi người lại nói cái kiểu như là cô không gả được như vậy, cô sắp đi thực tập rồi chỉ mong kiếm được một anh bạn trai về nhà.

Top ba toàn hệ như Song Hee Eun đều có cơ hội thực tập ba tháng tại KBS, chỉ tiếc là sau ba tháng chỉ có một người ưu tú nhất sẽ được giữ lại làm việc tại KBS, người kia vẫn là đối thủ cạnh tranh lớn của Song Hee Eun cô, lần này cô ấy còn ăn mặc rất đẹp, nên trông vẻ ngoài đã như là hơn người khác một bậc.

Ngay cả thì sự hướng dẫn của Song Hee Eun Cũng nhìn không được quay sang thuyết phục cô: “Hee Eun à, là con gái thì nên chăm sóc bề ngoài cho thật tốt, chẳng lẽ em muốn cả đời này làm một người không có tiếng tăm gì sao?”

Công việc chuyên nghiệp thì ai cũng làm qua, nhưng những người xinh đẹp giống như cô gái được giữ lại kia nếu có thể làm tốt công việc ở hậu trường, có khả năng lên sân khấu làm MC.

“KBS, MBC, SBS.” Song Hee Eun buồn rầu làm xong ba phần lý lịch sơ lược, có ý định đưa tới mấy công ty này. Thầy giáo hướng dẫn quan tâm cô lấy mấy cái này đóng dấu con khuyên cô tầm nhìn không nên quá hẹp, ở Hàn Quốc không chỉ có đài truyền hình nhận người các công ty giải trí lớn như YG, SM, JYP,...

Vậy là mỗi công ty cô đều nộp hồ sơ vào, không biết là những công ty mà Thầy hướng dẫn cho cô tham khảo có thông báo cô đi phỏng vấn, dù sao thì bây giờ cô chỉ có thể ở nhà chờ đợi.

Mấy ngày nay Song Hee Eun đều ăn không ngon ngủ không yên, Lee Hye In cũng chỉ có thể nói mấy câu an ủi con gái của mình: “Hee Eun của chúng ta giỏi như vậy, nhất định sẽ có công ty nhận.”

Chỉ mong là như vậy... “Mẹ, có phải con như vậy rất quê mùa không?” Song Hee Eun không nhìn được liền hỏi, đồng thời còn cúi xuống nhìn bộ quần áo mình đang mặc.

Lee Hye In mặc một chiếc váy màu vàng, để một kiểu tóc trông rất trẻ, chỉ sợ khi hai người đi cùng nhau trông mẹ sẽ còn trẻ hơn đi, Lee Hye In nhìn nhìn làm bộ muốn nói lại thôi: “Trước ngày chính thức đi làm, mẹ dẫn con đi dạo phố mua mấy bộ quần áo đẹp.”

Mùa hè nóng bức lại còn phải chờ đợi như vậy, Song Hee Eun nằm kiêu vất chân chữ ngũ trong phòng điều hoà mặt mày ủ rũ ôm lấy đầu “Reng reng reng...” tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên dọa cô giật mình nhảy dựng xuyết thì lần từ trên giường xuống.

Màn hình điện thoại hiện lên một dãy số xa lạ, Song Hee Eun bắt đầu khần trương, cô nuốt một ngụm nước bọt rồi mới nhanh chóng nghe điện thoại.

“Chào cô, cô là Song Hee Eun đúng không?”

“Đúng vậy tôi là Song Hee Eun.”

“Tôi là quản lý phòng nhân sự công ty YG, chúc mừng cô đã được tuyển, ngày mai cô có thể bắt đầu đi làm.”

“Là thật sao, thật sao... Tốt quá.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi Song Hee Eun vẫn chưa thể ổn định tâm tình của mình, cô đã có công việc rồi cô phải nhanh chóng đi nói tin này cho mẹ biết mới được.

Song Hee Eun chuẩn bị bò xuống giường, thì nghĩ tới một việc bỗng ngáy ngẩn, lại nghĩ nghĩ, YG...

Chương này t edit bằng dt nên có lỗi chính tả thì mn cũng bỏ qua nha!!! Sau này t sẽ sửa lại sau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Song Hee Eun vẫn chưa thể bình tĩnh lại được, cô run rẩy lấy điện thoại tìm dãy số của mẹ rồi nhấn nút gọi, lúc này Lee Hye In đang uống trà trong phòng làm việc thấy người gọi đến là con gái thì lập tức cảm giác được là có chuyện gì đó.

“Hee Eun à, có phải bên đó có tin tức gì rồi không?”

“Mẹ, sao mẹ lại biết, con vừa nhận được điện thoại từ quản lý phòng nhân sự của YG, con được nhận vào làm rồi mẹ.”

“Thật sao? Thật là tốt quá.” Lee Hye In vừa nói vừa nhìn đồng hồ trên cổ tay trái lại nói tiếp: “Con cứ ở nhà chờ, tầm hơn một tiếng nữa mới chúng ta phải đi ăn mừng một phen.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Song Hee Eun vẫn cảm thấy vô cùng hưng phấn lần qua lần lại trên giường, cô không quên gửi một tin nhắn qua cho Kim Jun Seok nói cho hắn biết tin tức tốt này, cô được nhận vào công ty vậy là từ ngày mai cô có thể đi làm rồi, Kim Jun Seok nhanh chóng nhắn lại: Xem ra sắp được Hee Eun mời cơm rồi.

Sau khi hết giờ làm, Lee Hye In dùng tốc độ nhanh nhất lái xe về nhà, vừa vào cửa bà đã thấy đầu tóc của con gái giống như một cái tổ quạ, đã vậy lại còn mặc một cái áo thun rộng thùng thình kết hợp với loại quần ngắn giống quần con trai, dưới chân còn đi dép lê kiểu đơn giản (kiểu một màu), bà nhìn cái tổ hợp màu của con gái mà cau mày: “Hee Eun à, mấy cái váy mẹ mua cho con đâu? Sao không mặc?”

Trong miệng Song Hee Eun còn ngậm một cái kẹo mút: “Mẹ, con đã quen mặc những cái này với lại bây giờ con ở trong nhà suốt mặc đẹp cho ai ngắm chứ.”

“Con gái bảo bối của mẹ!” Lee Hye In nghiêng răng kéo Song Hee Eun đến trước cái gương to nói: “Con nhìn con xem, so với lúc còn đi học con còn ăn mặc tùy tiện hơn, con định cứ mặc kiểu như thế này để đi làm sao hả.”

Song Hee Eun nghe thế lại cười ngây ngô: “Mẹ, sao có thể thế được, bình thường con tùy tiện ăn mặc thế nào nhưng mai vẫn phải mặc nghiêm túc một chút chứ.”

Lee Hye In thờ dài nói: “Ngày mai phải nghe lời mẹ.”

Kết quả là hôm nay cô phải nghe theo sự sắp xếp của mẹ, lần đầu tiên cô phải mặc váy đi giày cao gót, cô cảm thấy mặc kiểu dờ dờ ương ương này vô cùng quái dị, lại còn đôi giày này nữa nó làm cho cô không được thoải mái.

Lee Hye In lời Song Hee Eun dậy từ rất sớm, sau đó dùng thời gian một tiếng làm cho mái tóc rối bời của cô trở nên mượt mà hơn nhẹ nhàng xoa trên vai, lại trang điểm nhẹ, Lee Hye In cảm thấy chỉ cần làm đẹp một cách đơn giản như vậy là con gái của bà đã trở nên rất hoàn hảo rồi, bà không tin con gái của mình cứ xinh đẹp như vậy sau khi đi làm lại không có bạn trai.

Song Hee Eun cảm thấy vô lực, cô tới công ty để đi làm chứ không phải đi xem mắt.

Ngay cả tiểu tử Song Seung Yeom trước khi ra ngoài cũng không quên trêu chọc cô một câu: “Cô lên nha chị gái!” Nhìn cái khuôn mặt xấu xa muốn gọi đòn kia, Song Hee Eun thực sự rất muốn đánh hắn.

Lúc cha đi làm đặc biệt lái xe đưa Song Hee Eun đến dưới toà nhà công ty YG, Song Hee Eun khó chịu đến mức phải vịn cửa để xuống xe, sau khi nghe được lời cổ vũ của cha cô mới khó khăn đi vào toà nhà.

Cô cảm thấy mọi người luôn nhìn chằm chằm vào người cô, theo bản năng Song Hee Eun vuốt lại cái váy ngắn đến đầu gối, trái tim cũng đập nhanh hơn, có phải tại cô ăn mặc quá kỳ quái nên mọi người mới nhìn cô như vậy.

Cô đi đến quầy lễ tân trong đại sảnh, một cô gái ăn mặc trang điểm vô cùng xinh đẹp đang đứng đó thấy Song Hee Eun đi tới liền hỏi: “Chào cô, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô không?”

“Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đến đây làm việc, xin hỏi phòng làm việc của tổ chức tác đi như thế nào?”

“Cô là người mới sao,” có vẻ như cô lễ tân này nhận ra cô: “Nghe nói hôm nay có một người mới tới nhận việc, cô đi thang máy đến tầng bốn, sau khi ra khỏi thang máy thì rẽ phải là đến, cô tìm trưởng phòng của các cô để nhận công việc của mình.”

Lúc cô gái đang nói thì bị tiếng còi xe ở bên ngoài át mất, Song Hee Eun nghe không được rõ lắm nhưng lại không muốn quấy rầy người ta nữa liền nói lời cảm ơn sau đó quay người đi đến thang máy.

Song Hee Eun đứng trong thang máy nhìn một chuỗi số biểu thị số tầng, cô tự nhủ: “Vừa này cô ấy nói tầng ba thì phải...”

Rất nhanh tới tầng ba, cô theo hướng dẫn đi tìm trưởng phòng, đang tìm kiếm thì cô đụng phải một người đàn ông trung niên đeo kính hói đầu, hắn dùng tập giấy trong tay chỉ vào người cô hỏi: “Cô là ai? Cô đang làm cái gì vậy?”

“Cháu chào chú, cháu là người mới hôm nay là ngày đầu tiên cháu đi làm.”

Người đàn ông đánh giá cô từ trên xuống dưới lại nói: “Như vậy đi, cô in những thứ này thành ba phần giúp tôi sau đó mang lên phòng quản lý nhân sự trên tầng bốn.” Người đàn ông đưa tập giấy cho cô rồi quay người bỏ đi, còn không quên quay lại nhắc nhở: “Phải nhanh lên đó.”

Song Hee Eun cứ mơ hồ chạy đi in tài liệu sau đó mang lên tầng bốn, người của phòng nhân sự thấy Song Hee Eun lạ mặt liền hỏi: “Cô là nhân viên phòng nào?”

“Hôm nay là ngày đầu tôi đi làm, tôi ở ở tổ chế tác.”

“Cô còn chưa nhận thẻ công tác sao?”

“Hôm nay là ngày đầu tôi đến báo danh, nên bây giờ còn chưa có.”

“Được rồi, chỗ này không cần đến cô nữa, cô đi đi.”

Làm xong việc, Song Hee Eun lại quay lại tầng ba nhưng lại không tìm được chỗ mà cô gái kia nói, chẳng lẽ cô nghe nhầm à.

“Ji Yong à, tôi cảm thấy Album lần này có thể áp dụng...” Đột nhiên có ba người đi ra từ góc rẽ, Song Hee Eun nhìn một cái có thể nhận ra người đàn ông đứng ở giữa kia không phải là Kwon Ji Young thì còn có thể là ai nữa, hai người khác một người là Choi Seung Hyun, một người khác là Kang Dae Sung.

Mất thấy bọn họ đang đi đến bên này, Song Hee Eun nhanh chóng quay đầu bước đi, nhưng lúc này đôi giày cao gót cô đang đi lại không nghe theo sự sai khiến của cô.

Trong lòng thì đang suy nghĩ sao lại gặp được hần một cách trùng hợp như vậy, nhưng đây là công ty quản lý của hần mà có cái gì là lạ đâu, bây giờ Song Hee Eun gặp như kiến bò trên chảo nóng vậy, cây cỏ cứu mạng duy nhất bây giờ là cái thang máy cách chỗ cô không đến mười mét kia.

Kang Dae Sung nhìn qua thấy phía trước có một cô gái đang đi cà nhắc đến thang máy, hần dùng cùi trỏ đỡ Kwon Ji Young bên cạnh để hần cùng nhìn rồi lại nói: “Cậu nhìn cô gái đằng trước kia mà xem, tôi đoán là cô ấy không quen đi giày cao gót.”

Kwon Ji Young liếc mắt nhìn hần, không chút hứng thú nói: “Nhàm chán.”

Lúc Song Hee Eun đi đến trước cửa thang máy thì cửa thang máy đúng lúc mở ra, thừa dịp Kwon Ji Young chưa nhìn thấy cô nhanh chóng đi vào bên trong, thật là hối hận mà lúc trước cô không nên mang mèo Kwon Ji Young đến bệnh viện xem thân thể của cô, giờ thì hay rồi làm việc ở đây còn sợ bị hần nhận ra.

Thế nhưng lúc cửa thang máy chuẩn bị đóng lại, thì lại mở ra ba người vừa mới xuất hiện đang đứng trước cửa, thấy ba người đứng trước cửa Song Hee Eun nghĩ chỉ sợ lần này cô xong đời rồi.

Kwon Ji Young là người cuối cùng vào thang máy, Song Hee Eun cầm túi xách che mặt chuẩn bị rời đi, bởi vì cô muốn đi nhanh nhưng chân lại không tiện lắm suýt chút nữa cô bị ngã sấp xuống, Kwon Ji Young đứng gần cô nhất thuận tay đỡ lấy cô, một khắc này Kwon Ji Young nhìn thấy mặt cô, Song Hee Eun nhanh chóng cúi đầu xuống không dám nhìn hần, vì trước đó cô nhìn thấy ánh mắt như muốn giết cô của hần.

Kwon Ji Young vẫn giữ nguyên tư thế cầm lấy tay của cô trong năm giây, Kang Dae Sung nhìn thấy thế không nhịn được lớn tiếng hỏi: “Ji Yong đây là ai vậy cậu quen cô ấy sao?”

Kwon Ji Young nhẹ buông tay lui một bước đi vào thang máy sau đó lạnh lùng nói: “Không biết.”

Câu này như là cố ý nói cho cô nghe vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

“Đỉnh...” Cửa thang máy vô tình khép lại, lúc này Song Hee Eun cảm giác như bị tiểu tử Kwon Ji Young này làm nhục, sau đó cô lại nhún nhún vai tự an ủi mình, chắc là tiểu tử này còn ghi hận chuyện lần trước đây mà.

Lăn qua lộn lại mấy lần cuối cùng Song Hee Eun cũng tìm tới phòng làm việc của mình, cũng vì đến trễ nên nên cũng bị lãnh đạo khiển trách một trận, sau khi nhận được thẻ công tác của mình cô đi đến vị trí của mình trong căn phòng lớn này.

“Ha ha, người mới, em học trường nào thế?” Bên cạnh cô là một người đàn ông đeo kính hần trên đầu đùa gõ gõ bút lên mặt bàn của cô.

“Em là... Đại học Seoul.”

“A, thật là trùng hợp, tiểu học muội!” Hân vươn tay ra muốn bắt tay với cô: “Anh cũng tốt nghiệp ở đại học Seoul.”

Lúc Song Hee Eun đang muốn lễ phép vươn tay ra thì nghe phía trước truyền đến một tiếng hét to: “Sung Dong Wook anh thành thật một chút cho tôi!”

Song Hee Eun bị dọa cũng nhanh chóng thu tay lại, người tên Sung Dong Wook cũng im lặng quay về vị trí của mình giả vờ làm việc, cô thầm nghĩ lâu lắm rồi không có con trai chủ động bắt chuyện với cô, biện pháp của mẹ đúng là có tác dụng, nhưng mà cái người kia có vẻ không phải người đang hoảng.

“Người mới, làm cái này giúp tôi.”

“Này, Người mới đem cái này sao thành năm phần đi.”

“Người mới, dưới lầu có quán cafe cô xuống đó mua cho mỗi người một phần đi.” Người đó vừa nói dứt lời, mọi người trong phòng bắt đầu nói đồ uống mình muốn, âm thanh liên tiếp truyền đến: “Tôi muốn một cốc Cappuccino, cảm ơn.” “Tôi muốn một cốc cafe đen.”

“...”

Còn may là Song Hee Eun kịp ghi lại hết, trí nhớ của cô lại cũng không tệ lắm, lúc không còn ai nói thêm nữa cô còn hỏi lại: “Còn ai cần thêm gì nữa không?” Thấy không có ai trả lời cô mới yên tâm cầm điện thoại với ví tiền ra ngoài.

Người mới chính là như vậy, sẽ bị các tiền bối gây khó dễ cũng có thể nói là khảo nghiệm, mỗi xí nghiệp lớn nhỏ tại Hàn Quốc đều tồn tại hiện tượng này, trước đó mẹ cũng nói qua cho cô biết nếu không với cái tính cách của cô mà bị như vậy cô không đội cả cốc cafe lên người người đó là may rồi.

Trong thời gian thử việc ba tháng này của cô, cô nên biểu hiện tốt một chút không lộ ra chút sai sót nào mới đúng.

Bây giờ cô là nhân viên của YG, Song Hee Eun cô có thể vừa đi vừa ưỡn ngực ngẩng đầu được rồi... mặc dù cô vẫn chưa quen với việc đi lại bằng giày cao gót cho lắm.

Cô đi ra khỏi toà nhà công ty YG, nhìn qua một chút là thấy quán cafe rất nổi tiếng tại Seoul ở đối diện, nhưng lúc này không có nhiều người ở trong quán chắc là vì đang trong giờ làm việc, sau khi Song Hee Eun đi vào quán cafe thì đi thẳng đến chỗ gọi đồ, cô lấy sổ ghi chép ra gọi những loại cafe mà mọi người yêu cầu.

“Này Ji Yong à, cậu nhìn cô bé kia mà xem, đấy là cô bé mà sáng nay cậu mới đụng vào thì phải?” Choi Seung Hyun nhấp một ngụm cafe sau đó đặt lên mặt bàn, lúc nói câu này hân cười nhạt một tiếng.

Kang Dae Sung cũng quay đầu nhìn, sau đó dùng sức vỗ vai Kwon Ji Young: “Thật là có duyên nha, quả nhiên là cô ấy.”

Kwon Ji Young quay qua nhìn nhìn cô, mắt hí lại không biết lại nghĩ ra ý xấu gì, khoe miệng cười một cách xấu xa, một giây sau hân đứng dậy đi đến chỗ Song Hee Eun đang gọi cafe.

“Chào bạn, đây là cappuccino mà bạn gọi.” Người phục vụ đưa cốc cafe đã làm xong cho cô, lúc Song Hee Eun chuẩn bị đưa tay nhận lấy thì lại bị người khác cản lại, cô nhìn lên thì thấy Kwon Ji Young nhẹ nhàng cầm ly cafe kia lên lấy ống hút đâm thủng lớp nilon ở bên trên nhanh chóng hút một ngụm.

Mặt Song Hee Eun lúc đỏ lúc trắng: “Anh... anh để xuống cho tôi đây là tôi gọi cho đồng nghiệp.”

Kwon Ji Young nhìn thấy bộ dạng lúc này của Song Hee Eun lại càng muốn cười hơn, tay còn lại thì cầm lấy thẻ công tác của cô lên xem: “YG... Song Hee Eun... Xoẹt.” Hân phát ra một thanh âm giống như mô phỏng rồi nói tiếp: “Như vậy rất tốt, tôi cũng là đồng nghiệp của cô.”

Song Hee Eun tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi nhưng lại không thể làm gì hân, cô đành phải quay lại nói với nhân viên phục vụ: “Làm phiền lại lấy thêm một ly nữa.”

Hai người Choi Seung Hyun và Kang Dae Sung ngồi cách đó không xa xem náo nhiệt cười ha ha, cảm thấy chơi thật vui.

Kwon Ji Young làm xong trò đùa quái đản của mình liền mang theo chiến lợi phẩm về chỗ, vừa mới về chỗ ngồi Kang Dae Sung cũng tò mò đến gần hỏi: “Cô ấy là nhân viên công ty chúng ta sao, từ trước đến giờ đều chưa thấy qua.”

Kwon Ji Young lắc lắc ly cafe trong tay mới nói: “Mới tới...” Ánh mắt hân loé lên như có điều cần suy nghĩ.

“Ji Yong à không nghĩ là cậu lại có đam mê gây khó dễ với người mới như vậy...”

Kwon Ji Young đang ngây ngốc suy nghĩ nên không cẩn thận nói ra suy nghĩ thật: “Mới không có, trong số những người mới tôi chỉ gây khó dễ với cô ấy thôi!” Trong đầu Kwon Ji Young đang nghĩ đến việc khi hân là một con mèo thì bị cô gái tên Song Hee Eun tra tấn đủ kiểu, liền hận không thể... hung hăng chà đạp cô gái kia một phen!

“Ji Yong, Ji Yong cậu làm sao thế?” Kang Dae Sung khua khua tay trước mắt hân hân cũng không phản ứng.

“Không có việc gì.” Kwon Ji Young mỉm cười che dấu tiểu ác ma sắp đi ra ngoài ở trong lòng.

Song He Eun mua tất cả cà phê mà mọi người muốn uống liền vội vàng chạy về văn phòng, sau đó mãi đến giờ cơm trưa cô vẫn chưa làm xong hết việc, cô phải làm rất nhiều việc mà có một số việc cũng không có quan hệ gì đến chuyên ngành của cô.

Đến thời gian ăn trưa tất cả mọi người đều đi ăn cơm, chỉ còn một mình Song Hee Eun ở trong phòng làm việc, cô chỉ nghĩ cuối cùng cũng được yên tĩnh, không cưỡng lại được cơn buồn ngủ cô liền nằm sấp lên bàn làm việc ngủ gật.

Sau khi tan tầm cô cảm thấy hôm nay mình mệt như chó, chưa vào đến nhà cô đã cởi đôi giày cao gót ở chân ra, ủ rũ lết thân thể mệt mỏi vào trong nhà, ngày đầu tiên đi làm lại mệt như vậy chẳng bù cho lúc trước ở nhà chỉ có ăn với ngủ như heo, thật là khác biệt rất lớn.

Buổi tối mẹ lấy dưa chuột đắp mặt cho cô, còn cô thì gối đầu lên đùi mẹ để ngủ.

“Hee Eun à, nói mẹ nghe xem hôm nay con làm việc như thế nào, có cảm giác ra sao?”

“Mệt mỏi...”

“Con à đi làm đều như vậy, con cố gắng làm quen thì sau này sẽ tốt hơn thôi.” Lee Hye In vừa nói vừa lấy một miếng dưa chuột lạnh buốt dán lên trên trán cô.

Song Hee Eun bị lạnh nên có vẻ thanh tỉnh một chút: “Các tiền bối đều đem việc của họ cho con làm.” Bây giờ đã ở nhà rồi phàn nàn một chút với mẹ chắc không sao đâu nhỉ.

“Chờ con có thể qua được thời gian này thì tốt rồi, con cứ coi nó như là một sự rèn luyện là được con gái.”

Song Hee Eun đột nhiên ngồi thẳng dậy, mấy miếng dưa chuột vừa được dán từ tế nhanh chóng rơi xuống, Lee Hye In nhanh thay tiếp được: “Con làm cái gì vậy hả Hee Eun.”

“Quan trọng là lại còn gặp phải một người vô cùng phiền phức.” Song Hee Eun nghĩ đến khuôn mặt của người kia liền không nhịn được mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Giai điệu bài Blue vang lên, cái người tự luyện đến mức lấy bài hát của mình làm chuông báo thức mới từ từ tỉnh lại, hần ngồi trên giường duỗi cái lưng đang mỏi nhừ lại cử động cổ hai lần mới với tay ra tắt nhạc chuông, sau đó lại cầm điện thoại gọi cho người đại diện Choi Soon Ho.

Tiếng chuông reo lên hai lần mới có người nhấc máy, người ở đầu dây bên kia nói với giọng ngái ngủ: “Alo, ai mà lại gọi sớm vậy.”

“Ha ha, chào anh Soon Ho, là em Ji Yong đây.”

“À, là Ji Yong à.” Giọng nói của đối phương lập tức trở nên ôn hoà: “Tìm anh có việc gì không?”

“Là như thế này, em muốn thương lượng với anh một chuyện.” Kwon Ji Yong ho khan một tiếng ra vẻ nghiêm túc rồi nói tiếp: “Em muốn đổi trợ lý.”

“Đổi trợ lý? Sao tự nhiên lại muốn đổi trợ lý?” Choi Soon Ho thực không hiểu, nhưng mà chỉ cần hần mở miệng thì chuyện này không có thương lượng trên cơ bản thì chuyện này đã được quyết định, nên Choi Soon Ho hỏi lại một câu: “Đổi thành ai vậy?”

“Không phải trong hai ngày này có một thực tập sinh mới vào làm sao, em muốn cô ấy đến làm trợ lý của em.” Kwon Ji Yong nhin xúc động muốn cười, một tay còn ôm lấy lồng ngực.

“Thực tập mới tới?” Choi Soon Ho ngồi thẳng dậy nghiêm túc suy nghĩ: “Làm sao anh biết được gần đây có ai mới tới công ty thực tập để tuyển người đó làm trợ lý cho em chứ?”

“Không phải, cô ấy không đến công ty để làm trợ lý, cô ấy làm ở bộ phận khác, anh đi đến phòng nhân sự của công ty xử lý chuyện này cho cô ấy sang bên này làm việc ba tháng.”

Choi Soon Ho không hiểu tại sao Kwon Ji Young đột nhiên nói ra yêu cầu này, nhưng hần vẫn đồng ý.

Sau khi cúp điện thoại hần nhanh chóng rời giường lái xe đến công ty.

“Tút TUT TUT...” Nghe thấy âm thanh báo hiệu người ở đầu dây bên kia đã cúp máy Kwon Ji Young hài lòng để điện thoại xuống, Song Hee Eun món nợ

này tôi sẽ từ từ tính với cô.

“Hắt xì---” Song He Eun vuốt vuốt mũi một tay còn đang nắm tay vịn trên tàu điện ngầm, nhìn dáng vẻ này xem ra còn chưa tỉnh ngủ, hôm qua cô mơ thấy ác mộng, cô mơ thấy Kwon Ji Young đột nhiên biến thành một nhà khoa học quái dị còn cô thì bị biến thành một con chuột bạch, sau đó cô bị nhốt vào trong lồng, bị điện giật, bị mèo đuổi, bị bắt ăn các loại thức ăn mà cô chưa từng gặp qua, quan trọng nhất là cô bị ngược đãi một cách tàn nhẫn quả thực là sống không bằng chết.

Còn may là lúc cô tỉnh lại thì mình vẫn nằm trên chiếc giường ở nhà, tuy vậy nhưng khi nghĩ đến chuyện đó cô vẫn thấy rùng mình.

Khoảng năm phút nữa là có thể đến công ty rồi, từ nhà cô đến công ty cách nhau có hai trạm, ngắn hơn đường cha đưa cô đi hôm trước những hai lần, trong lòng Song He Eun cảm thấy vô cùng vui vẻ lòng đầy hăng hái bước vào cuộc sống đi làm của mình, người trẻ tuổi đều như vậy đều giống như nhé con không sợ cạp vạ.

“Ai là Song He Eun đi ra đây một chút!”

Song He Eun vừa ngồi vào chỗ của mình thì có người đứng trước cửa phòng làm việc gọi.

Mọi người đều tò mò ngẩng đầu lên nhìn, Song He Eun yên lặng gờ tay lên sau đó đứng dậy đi đến chỗ người đó.

“Từ nay về sau cô không cần phải làm việc ở chỗ này.”

“Hả? Vì sao chứ?” Có chuyện gì thế này, như vậy là có ý muốn sa thải cô sao? Nhưng rõ ràng cô đang trong thời kỳ thử việc mà, cô làm sai chỗ nào sao, hay là vì hôm qua gặp Kwon Ji Young hắt nhìn cô không vừa mắt nên muốn công ty đá cô ra ngoài sao? Trong khoảnh khắc này đầu cô hiện lên vô số lý do để công ty đuổi cô.

Người đó chưa nói hết câu lại bị cô ngắt lời nên sắc mặt trở nên rất kém: “Cô bị điều đến một vị trí khác để làm việc, bây giờ cô đi theo tôi.”

Để lại một phòng người còn đang kinh ngạc, Song He Eun đi theo người đó dẫn cô tới một căn phòng ở tầng năm, cô nhìn thấy người ngồi bên trong chính là người đại diện Choi Soon Ho của Kwon Ji Young, trái tim của Song He Eun giống như muốn nhảy ra ngoài vậy tại sao lại là hắn.

Sau khi nhìn thấy Song He Eun, Choi Soon Ho cũng giật mình, sao có thể là con gái cơ chứ bình thường trợ lý của nam nghệ sĩ là nam cơ mà, nếu là con gái chắc chắn là có vấn đề gì đó: “Cô đến đây ngồi trước đi.” Choi Soon Ho chỉ vào cái ghế trước mặt hắn nói.

Người đưa Song He Eun tới đã đóng cửa đi ra ngoài bây giờ trong căn phòng này chỉ có hai người bọn họ, lúc Choi Soon Ho muốn tra hỏi thì có một tin nhắn được gửi đến, hắn thuận tay mở ra thấy trên đó viết: “Đừng nói cho cô ấy biết là em muốn cho cô ấy tới.” Ký tên Ji Yong.

Choi Soon Ho không nói gì cất điện thoại vào túi, hắn để hai tay lên bàn lịch sự nói: “Chào cô Song He Eun, Tôi chính thức tự giới thiệu tôi là người đại diện của Kwon Ji Young, Choi Soon Ho.”

“Chào anh, tôi là Song He Eun Thực tập sinh mới tới công ty làm việc.”

“Công ty có quyết định để cô đến làm trợ lý cho Kwon Ji Young trong ba tháng, nếu cô làm tốt thì có thể đi làm chính thức.

“Nhưng mà... nhưng tôi tốt nghiệp ngành biên đạo mà.” Trong lòng Song He Eun như có hàng vạn con ngựa chạy qua.

“Cái này không sao, học cái gì ở đại học khi đi làm không nhất định là làm cái đó, tất nhiên nếu như cô có thể thuận lợi đi làm chính thức thì cô có quyền lựa chọn tiếp tục làm trợ lý hoặc chuyển làm ở bộ phận ban đầu, làm trợ lý cũng có thể từ từ đi lên cô không nên coi thường cái nghề này.”

Song He Eun xấu hổ cười cười, tất nhiên cô không dám xem lại bất cứ một nghề nghiệp nào, chỉ là... đây là đi làm trợ lý cho Kwon Ji Young, cô sợ đến đó làm cái mạng nhỏ này của cô cũng mất ấy chứ.

“Cô... không có ý kiến gì chứ.” Choi Soon Ho thăm dò hỏi.

Song He Eun sột ruột nói: “Không có, không có ý kiến gì.” Làm sao cô dám có ý kiến chứ cái này là quyết định của công ty, nhưng mà tại sao lại có thể trùng hợp đến vậy...

“Được, nếu như cô đã đồng ý tôi đưa số điện thoại của Ji Yong cho cô, chút nữa cậu ấy sẽ gọi đến.”

Song He Eun cầm điện thoại đi ra khỏi văn phòng, người giống như người mất hồn vậy, lúc đi ra đến cửa cô chợt nhớ ra một việc liền quay lại hỏi: “Cái đó Soon Ho... oppa, thật ngại quá em muốn hỏi một chút phòng làm việc mới của em ở đâu?”

Choi Soon Ho nghe thấy vậy liền bật cười phát tay: “Làm công việc này thì không cần có phòng làm việc, cô chỉ cần đi theo sau nghệ sĩ, hắn nói cái gì thì cô làm cái đó là được.”

OMG, WTF!

Song He Eun lịch sự đóng cửa lại một lần nữa đi ra ngoài, hai tay của cô để ở trên lan can càng nghĩ càng thấy phiền đúng là sợ cái gì thì đến cái đó, cô đi về phòng làm việc cũ của mình thu dọn đồ đạc mang tới chỗ để đồ: “Không biết sau ba tháng còn có thể thuận lợi quay lại mang các người đi không.”

Song Hee Eun ngồi một mình nói với thùng đồ như vậy.

Đúng lúc này thì tiếng chuông điện thoại vang lên: “D Ragon!” Đây là tên cô lưu trong điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

“Chào anh tôi là Song Hee Eun.”

Đầu bên kia truyền đến giọng nói đầy vẻ kinh ngạc: “Sao lại là cô, cô là trợ lý mới công ty sắp xếp cho tôi sao?”

Song Hee Eun nghe hần nói vậy khuôn mặt trở nên mờ mịt: “Đúng vậy, anh không biết sao?”

“Không biết.” Kwon Ji Young cảm thấy khả năng diễn xuất của mình ngày một cao, thật sự là hoàn mỹ không tỳ vết: “Như thế này đi, bây giờ cô đến chỗ tôi trước thuận tiện mua dùm một phần đồ ăn sáng, nhớ mang tới sớm một chút.”

“Tút tut tut---” Song Hee Eun nhìn cái điện thoại không biết nói gì cho phải, cô cúi đầu nhìn đồng hồ cũng đã gần mười giờ rồi, cho nên nói tiểu tử kia bây giờ mới rời giường?

Không nghĩ được nhiều như vậy, Song Hee Eun nhanh chóng dựa theo sự sai bảo của hần mà làm việc, không biết hần ăn những cái gì nên cô chỉ có thể tùy tiện mua tạm một thứ sau đó liền vội vã chạy đến nhà hần: “Leng keng...Leng keng...” cô ấn chuông cửa nhưng một lúc lâu sau mới có người mở cửa.

Kwon Ji Young sửa sang lại đầu tóc một lần cuối sau đó mới chậm rãi đi ra mở cửa, hần nhìn thấy Song Hee Eun cũng chỉ lạnh nhạt nói một câu: “Vào đi.”

Song Hee Eun mang đồ ăn sáng đi thẳng vào trong phòng khách đặt ở trên bàn trà, tất cả điều quen thuộc như vậy chỉ là bố cục của căn phòng có một chút cải biến, trong lòng cô đầy cảm khái khi trở lại căn phòng mà cô từng sinh sống trong nửa năm.

Đối với Kwon Ji Yong thì Song Hee Eun vừa quen thuộc vừa xa lạ, quen thuộc bởi vì khi nhìn thấy cô hần có cảm giác quen thuộc một cách kỳ lạ dù sao thì cũng ở cùng nhau nửa năm, cảm thấy xa lạ là vì bề ngoài của cô không giống với cái tính cách không giống con gái của cô ấy, trong lòng hần cũng rất vui vì điều này.

“Tôi không biết khẩu vị của anh như thế nào nên tùy tiện mua cái này, anh ăn trước đi vẫn còn nóng.”

“Ừm.” Kwon Ji Yong ừm một tiếng rồi cũng không nói thêm gì nữa, cũng không có hành động giống như là chuẩn bị ăn bữa sáng, Song Hee Eun cứ đứng ở chỗ đó, ngồi xuống thì lại ngại Song Hee Eun cảm thấy thật xấu hổ.

“Cái đó... con mèo kia đâu?” Từ lúc tiến vào phòng khách cô cũng không nhìn thấy con mèo kia, chẳng lẽ Kwon Ji Yong hẳn tâm đến mức ném con mèo bị hần chiếm dụng thân thể nửa năm ra ngoài?

“Mèo nào!”

“D Ragon!” Song Hee Eun nói.

Kwon Ji Yong nén giận nói: “Không thấy.” Nói xong hần đi đến bên ghế salon ngồi xuống bắt đầu mở gói đồ ăn sáng Song Hee Eun mua ra.

“Vậy sao...”

Thấy Song Hee Eun đứng đó không nhúc nhích, hần bỗng cảm thấy vô cùng khó chịu liền thuận miệng nói: “Đi lấy một chai nước trong tủ lạnh ra đây tôi muốn uống nước.”

Song Hee Eun cảm thấy mình giống như người hầu vậy, nhưng mà làm gì còn cách nào khác chứ bây giờ hần là cấp trên trực tiếp của cô mà cho nên tất cả phải nghe lời hần, lúc mở tủ lạnh ra nhìn xem bên trong có những cái gì Song Hee Eun bất giác thờ dài, trong tủ có rất nhiều nước rất nhiều rượu nhưng mà một mẫu thức ăn cũng không có, cho nên bình thường tiểu tử này uống nước để sống sao?

Bây giờ có lại có chút nhớ thời gian cô còn ở đây, cuộc sống vô cùng vui vẻ tràn đầy tình thân, trong tủ lạnh lúc nào cũng có rất nhiều thức ăn, cô cầm một chai nước định mang ra cho Kwon Ji Yong thì vô tình dẫm lên thứ gì đó cúi đầu xuống nhìn thì thấy đó là một cánh tay áo, cô thuận tiện nhìn qua một chút thì thấy quần áo bẩn Kwon Ji Yong thay ra chất đống ở cửa phòng tắm, có khi mấy cái quần áo bẩn này cũng không chịu nổi mà vurun tay ra cầu cứu.

Sau khi nhìn thấy những thứ này, theo bản năng cô lại muốn mang chúng nó đi giặt, cô cảm thấy đầu óc cô có thể làm từ bã đậu mà cái số của cô là phải lao động vất vả! do dự một hồi cô để chai nước xuống quay người nhặt mấy cái quần áo bẩn kia lên.

Cô gái này lấy có chai nước thôi mà lâu như vậy, cô ta ngủ luôn trong tủ lạnh rồi hả!

Kwon Ji Yong không nhìn được đứng lên tìm cô, hần nhìn thấy một chai nước để ở trước cửa nhà tắm liền thuận tay nhặt lên, nhìn xung quanh thì thấy Song Hee Eun đang nghiêm túc giặt quần áo cho hần.

“Cô đang làm cái gì vậy?”

“À!” Song Hee Eun giặt mình nhảy dựng lên làm cho bột xà phòng bắn tung toé lên quần áo của cô: “Tôi... tôi thấy chỗ này có quần áo bẩn nên tôi đem đi giặt sạch.” Cô vừa nói vừa quen thuộc cầm quần áo lên bỏ vào máy giặt.

“Ai cô giúp tôi giặt quần áo.” Đối mặt với chất vấn của Kwon Ji Yong, Song Hee Eun thân nhiên nói: “Là quần áo muốn tôi làm cho chúng nó sạch sẽ.”

Kwon Ji Yong cầm lấy cánh tay của Song Hee Eun ánh mắt khoá chặt lên gương mặt cô, Song Hee Eun bị hần nhìn như vậy có chút ngượng ngùng ánh mắt có chút né tránh, đột nhiên hần buông tay cô ra lại đưa tay về phía khuôn mặt cô Song Hee Eun sợ hãi nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy một bàn tay to lớn ấm áp nhẹ nhàng vuốt nhẹ quanh khoé mắt cô.

“Cầm lấy.” Cô mở mắt ra thì thấy Kwon Ji Yong đưa chai nước trong tay cho cô, bàn tay kia là bàn tay vừa giúp cô lau bột xà phòng, Kwon Ji Yong quay người đi đến bồn rửa mặt rửa tay, tìm Song Hee Eun vừa treo trên cổ họng lại rơi xuống.

sau khi rửa tay xong tay hần có mùi thơm của nước rửa tay, hần xoa xoa tay giống như cười mà không phải cười nhìn Song Hee Eun nói: “Làm sao? Cô cho rằng tôi vừa muốn làm gì với cô à.”

“Mới... mới không có!” nói xong Song Hee Eun nhét chai nước vào tay Kwon Ji Yong rồi nhanh chóng chạy ra ngoài, có thể là vừa rồi hai người chen ở bên trong một không gian nhỏ như phòng tắm nên không đủ không khí để hít thở, Song Hee Eun đột nhiên cảm thấy có chút khó thở.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Song Hee Eun bị sai bảo, giày vò cả một ngày cuối cùng hần đi tụ tập cùng bạn thì cô mới có thể tan làm. Cô kéo cái thân thể mệt mỏi như vừa trải qua một lần tai nạn tàn khốc đi về nhà, Song Hee Eun cảm thấy tối nay mình phải ăn thêm hai bát cơm mới có thể bổ xung năng lượng đã tiêu hao còn phải tắm rửa cho thật thoải mái rồi mới có thể ngủ ngon.

“Con đã trở về.” Cô mở cửa đi vào nhà, uể oải đi đến tủ giày đổi dép, trong nhà cũng không có ai trả lời cô, chắc là chưa ai về nhà, Song Hee Eun đi đến trước tủ lạnh lấy ra một cái kem rồi mở TV ra ngồi xem.

Các tiết mục trên ti vi cũng không hay cô nhanh chóng ăn xong cái kem trên tay, Song Hee Eun thuận tay cầm quả táo ở trên cái bàn trước mặt lên định ăn, nhưng sau khi sờ lên bụng thấy một vòng thịt thừa lập tức ngăn người, lại để quả táo trở lại chỗ cũ, lặp đi lặp lại mấy lần cuối cùng cô vẫn ăn hết quả táo.

“Mẹ về rồi.” Người mở cửa là mẹ Lee Hye In, trong tay còn cầm theo rau với hoa quả vừa mới mua: “Hee Eun à, sao hôm nay con về sớm vậy, đúng rồi, hôm nay Seung Yeom không về nói là đi liên hoan cùng bạn, còn cha con hôm nay phải tăng ca nên chỉ có hai chúng ta ở nhà.”

Song Hee Eun đứng dậy giúp mẹ xách đồ ăn vào phòng bếp, vừa đi vừa hỏi: “Vậy tối nay ăn cái gì nha?”

“Buổi tối à. . . Con muốn ăn cái gì thì mẹ làm cái đó.”

Đúng lúc này, Song Hee Eun đột nhiên cảm thấy đau bụng, hai tay che tại trên bụng, có phải tại vừa rồi cô ăn nhiều quá nên mới bị đau bụng không không được cô phải chạy đến nhà vệ sinh gấp.

Lần này cô bị giày vò không nhẹ, lúc đi ra Song Hee Eun cảm thấy toàn thân đều mềm nhũn, bữa tối ngon lành mẹ vừa mới làm cô cũng không có tâm trạng ăn cô ăn một chút rồi đi về phòng, cô vẫn cảm thấy bụng có chút không thoải mái nhưng lại không có cảm giác muốn đi vệ sinh, loại cảm giác này tồn tại đến khi cô lên giường đi ngủ.

“Reng reng reng. . . Reng reng reng. . .” Tiếng chuông định tai nhức óc kéo cô tỉnh dậy từ trong giấc mơ, cô dụi dụi mắt luôn cảm thấy mình mới ngủ được chưa lâu, mở điện thoại ra quả nhiên thấy bây giờ mới là mười một giờ đêm ai lại gọi vào cái giờ này chứ, cái tên D Ragon không ngừng nhấp nháy trên màn hình di động làm tay cô run lên.

Làm cái gì vậy còn để cho người khác nghỉ ngơi không chứ, Song Hee Eun ngáp một cái thật to, cô cảm thấy thật bất đắc dĩ nghe điện thoại trong đầu đã

chuẩn bị nói một câu ‘muộn thế này rồi còn gọi cái gì chứ có gì để mai đi’. Kết quả sau khi cô ấn nút nghe còn chưa kịp nói cái gì Kwon Ji Yong đã nói trước: “Tôi uống say rồi mau đến đón tôi, tôi ở quán bar XXX.” Hấn nói xong không cho cô cơ hội nói thêm cái gì đã cúp máy, thôi vậy dù sao cô cũng không thể bỏ mặc Kwon Ji Yong ở đó, nhớ hấn xảy ra chuyện gì làm sao bây giờ.

Thế là cô nhanh chóng mặc quần áo rồi đi ra ngoài, Song Hee Eun vuốt vuốt bụng dưới cô vẫn cảm thấy hơi khó chịu, nhưng thôi không nghĩ đến nữa, cô nhanh chóng bắt taxi đến quán bar mà Kwon Ji Yong nói.

Từ xa cô đã nhìn thấy hấn đang nôn mửa ở bên ngoài, không hiểu sao hấn như vậy làm cho người khác đau lòng, trả tiền xong cô nhanh chóng chạy đến đỡ hấn: “Sao anh lại thích uống rượu đến vậy.” Hấn lại cúi xuống nôn thêm một trận nữa.

Kwon Ji-Yong ngẩng đầu lên thấy là Song Hee Eun tới, theo phản xạ liền ngã về phía cô, Song Hee Eun hao hết khí lực mới có thể đỡ được hấn, cô vô đầu cảm thấy mình thật ngốc đáng lẽ không nên để cái xe kia đi, bây giờ làm sao mà về đây.

Vừa đi vừa đỡ lấy hấn, Kwon Ji-Yong giống như đặt toàn bộ trọng lượng của hấn lên người cô, nhưng làm sao cô có thể vì chuyện này mà gục ngã chứ, Song Hee Eun là đại lực sĩ!

Sau đó không thể bắt được xe nên cô đành phải đỡ hấn về nhà, đến chính cô cũng bội phục khả năng bộc phát của mình, lúc đi vào đến nhà đột nhiên nghe Kwon Ji Yong nói: “Quả nhiên cô không phải con gái mà.”

Song Hee Eun tức giận ném hấn xuống sàn nhà: “Rõ ràng anh vẫn tỉnh táo như vậy anh thế này là đang cố làm khó tôi đúng không?”

Nhìn đồng hồ trong phòng khách đã gần sáng rồi, nhưng mà sau khi bị giầy vò như vậy cô lại không buồn ngủ chút nào.

Kwon Ji-Yong bị đau mới ngồi dậy liếc cô một cái nói: “Ngủ một đường, bây giờ về đến nhà mới có chút tỉnh táo.”

Song Hee Eun đang chuẩn bị nói cái gì, đột nhiên cảm thấy một dòng nước ấm chảy ra, cô nhanh chóng ôm bụng kẹp chân chạy về phía toilet: “Không tốt!”

“Này, cô chết trong đó rồi hả, nếu như không muốn về cũng không cần lấy lý do như vậy ở lại trong nhà tôi chứ.” Kwon Ji-Yong chống nạnh đứng ở bên ngoài nói, lúc này Song Hee Eun thật muốn đánh cho hấn một trận.

“Cái đó tôi có thể nhờ anh một việc không!” Song Hee Eun hét lớn.

Qua thật lâu, mới nghe được giọng điệu vô cùng không tình nguyện của Kwon Ji Yong : “Chỉ cần không phải muốn tôi ngủ cùng cô đều được!”

Trời ạ trong đầu hấn nghĩ đến cái gì vậy uống cho hấn là siêu cấp thần tượng: “Tôi ... tôi đến kỳ, có thể nhờ anh xuống tầng mua cho tôi một bịch băng vệ sinh không!” Vừa dứt lời, Song Hee Eun có thể biết được biểu tình của Kwon Ji Yong ở ngoài cửa.

“Cái gì, thế mà cô lại để tôi đi mua cái kia. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

“Này tôi để ngoài cửa cho cô, cô tự ra mà lấy.” Nghe thấy tiếng bước chân của hấn đi xa, Song Hee Eun mới lặng lẽ mở cửa, quả nhiên nhìn thấy ở đó có để một bao băng vệ sinh, trong lòng không khỏi nghĩ tới cảnh hấn vào cửa hàng mua băng vệ sinh, chắc trông rất vui, thế là hôm nay cô kiếm được một món.

Cô làm cho mình gọn gàng rồi mới đi ra phòng khách thì thấy Kwon Ji Yong đang ngồi nghiêm túc ở đó, giống như đã chờ rất lâu: “Cảm ơn anh nha.” Cô vừa đi về phía cửa vừa nói: “Nếu như không còn chuyện gì khác thì tôi xin phép về trước.”

“Dừng lại!” Kwon Ji-Yong gọi cô lại: “Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Cô xác định bây giờ có thể gọi xe về sao?”

Cũng đúng, đã hơn hai giờ sáng chắc giờ này tài xế đi ngủ hết rồi, nhưng mà bây giờ mình vẫn phải trở về nhà chứ làm sao có thể mặt dày mà ở lại đây được, đến lúc đó lại tạo cơ hội cho người ta nói ra nói vào.

“Không sao, tôi có thể tự đi về.”

“Cô là con gái ban đêm đi ngoài đường không sợ sao, vẫn là để tôi lái xe đưa cô về đi.” Kwon Ji-Yong vừa nói vừa đứng lên.

“Thôi không cần đâu.” Để anh đưa về chỉ sợ càng nguy hiểm hơn ấy chứ: “Vừa nãy anh uống nhiều rượu như vậy chỉ sợ bây giờ vẫn chưa tỉnh hẳn đi.”

Kwon Ji Yong cẩn thận suy nghĩ một phen dứt khoát không làm thì thôi đã làm thì phải làm đến cùng: “Hôm nay cô ngủ ở đây đi.” Kwon Ji-Yong vừa nói vừa chỉ chỉ ghế sofa: “Trong nhà đều bật điều hòa như vậy thì cũng không đến nỗi lạnh.”

Bây giờ cũng không có biện pháp tốt hơn, Song Hee Eun nhìn hần gật nhẹ đầu.

Nằm trên ghế sofa, Song Hee Eun không khỏi nhớ lại thời gian này vào năm ngoái nơi này từng là giường của hần, cô cô lại ngủ ở trong phòng hần, không hiểu sao cô cảm thấy ấm áp.

Kwon Ji-Yong nằm trên giường không ngủ được hần cứ lật qua lật lại, không biết cô nàng kia có lạnh hay không hần nghĩ đến đó lại đi xuống giường, cầm một tấm chăn mỏng nhẹ nhàng mở cửa phòng đi đến trước ghế sofa, cô gái này ngủ say như heo vậy, Kwon Ji Yong đắp cái chăn cho Song Hee Eun rồi nhẹ nhàng đi vào phòng.

Sáng sớm mẹ Song Hee Eun không tìm được cô trong phòng, nghĩ thầm đứa nhỏ ra ngoài sớm sao, vì có chuyện lúc trước nên bà vẫn gọi điện cho Song Hee Eun cho chắc.

Bây giờ là bây giờ sáng, ba giờ sáng Song Hee Eun mới được ngủ, chuông điện thoại reo không ngừng nhưng cô vẫn không có phản ứng, nhưng âm thanh này lại đánh thức Kwon Ji Yong ở trong phòng ngủ, hần lật qua lật lại trên giường tâm trạng vô cùng kém, tối qua đi ngủ muộn như vậy mà lại còn bị đánh thức và giờ này, phát điên lên mất.

Kwon Ji-Yong thờ phỉ phỉ xuống giường đi đến phòng khách, cầm lấy điện thoại của Song Hee Eun mang nó vào trong phòng mình, trước khi đi vẫn không quên nói một câu Song Hee Eun ngủ giống như heo chết vậy.

Lee Hye In thấy không ai bắt máy, liền gửi một tin nhắn: “Hee Eun à, sao con không nghe điện thoại? Bây giờ con không tiện nghe sao? Nếu nhìn thấy tin nhắn này thì nhớ gọi lại cho mẹ.”

Kwon Ji-Yong tự tiện giúp cô nhấn lại: “Mẹ không cần lo lắng, bây giờ con đang làm việc.” Lúc này mới yên tâm để điện thoại qua một bên sau đó tiếp tục ngủ.

Còn chưa kịp ngủ, điện thoại lại vang lên một tiếng, lần này không phải tin nhắn của mẹ cô nàng kia mà là một người con trai, bởi vì ghi chú hiện ra là: “Jun Seok oppa.”

Kwon Ji-Yong cẩn thận nhớ lại, chắc là người con trai hần gặp trước cổng bệnh viện đi, rốt cuộc giữa hai người đó có quan hệ như thế nào.

“Hee Eun à mấy ngày chưa liên lạc em vẫn khỏe chứ, đã quen với việc đi làm chưa, cuối tuần chúng ta đi chơi đi, nhớ em Jun Seok.”

Không biết vì sao khi Kwon Ji-Yong trông thấy cái tin nhắn này trong lòng lại cảm thấy không thoải mái, giống như đồ vật của mình bị người khác lấy mất, hần ném điện thoại đi động sang một bên không trả lời cũng không xóa bỏ, chỉ là lẳng lặng nằm ở trên giường nhưng cũng không ngủ được.

Song Hee Eun ngủ đến mười hai giờ trưa mới tỉnh, cô cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng cô duỗi lưng một cái mới từ từ ngồi dậy, cô còn đang kinh ngạc vì trên người mình nhiều thêm một cái chăn mỏng, cô mở cái cửa sổ ra ánh nắng mặt trời chói lọi chiếu vào trong căn phòng, mấy giờ rồi Song Hee Eun chạy đến phòng khách nhìn thời gian hiển thị trên cái đồng hồ trong phòng khách, lúc này cô nghĩ mình xong đời rồi thế mà lại đi làm muộn.

Theo phản xạ có điều kiện cô chạy vào toilet rửa mặt, lúc cô cầm bàn chải đánh răng đánh đến một nửa mới giật mình, đây không phải nhà cô, mà bây giờ cô cũng không ở trong thân thể của Kwon Ji Yong, cho nên hiện tại. . .

“ . . . .” Đúng lúc này Kwon Ji Yong xuất hiện ở cửa nhà tắm, vừa lúc nhìn thấy màn này.

“Cái đó. . .” Song Hee Eun rửa sạch bàn chải đánh răng: “Tôi không cố ý.”

Kwon Ji-Yong lấy cái điện thoại trong túi ra ném cho cô nói: “Có một người con trai tìm cô.” Hần nói xong liền quay người rời đi, có vẻ như có chút không vui.

Cái gì mà có con trai tìm tôi, Song Hee Eun mở điện thoại ra, hóa ra là Jun Seok oppa hẹn mình, trong lòng cô có chút vui vẻ nhưng mà tên kia sẽ thả cho cô đi hẹn hò à. . .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 35.1

“Đi với tôi đến công ty một chuyến, sau đó cô có thể về nhà.” Kwon Ji-Yong nói xong liền mặc áo khoác đội mũ rồi đi ra ngoài, Song Hee Eun cầm điện thoại đi động hỏi nói: “Hôm nay có thể tan làm sớm sao?”

Kwon Ji-Yong quay đầu lại nhìn cô: “Thế nào, cô không muốn hả?”

Song Hee Eun lập tức lắc đầu, giống như sợ hấn đối ý: “Cái đó, tôi có thể hỏi một chút là lúc nào tôi có thể tan làm.”

Kwon Ji Yong nghe thấy vậy liền đen mặt hấn nhanh chóng đi ra khỏi cửa, đi ra gần đến cửa hấn nói vọng vào: “Chờ bao giờ tôi vui.”

“Này, anh!” Song Hee Eun không có cách nào đành phải đi theo hấn như một cái đuôi nhnhorsau khi ra khỏi cửa cô còn cẩn thận khóa cửa nhà giúp hấn.

Trên đường đi Song Hee Eun không rời khỏi Kwon Ji Yong một tắc nào, đến lúc hấn vào gara lấy xe thì cô đứng chờ ở ngoài, lúc này cô lại cảm thấy có một ánh sáng lóe lên, nhìn kỹ thì thấy lại là camera, chẳng lẽ lại có người chụp trộm bọn họ, từng bị một lần như vậy nên Song Hee Eun vẫn còn cảm thấy sợ mấy người paparazzi đó, trước kia chỉ ăn một bữa cơm cùng nữ thần IU thôi mà cũng bị chụp lại tung lên mạng.

Rất nhanh, Kwon Ji-Yong lái xe ra mặt không có cảm xúc nói: “Lên xe!”

“A, được.” Song Hee Eun mở cửa xe chui vào bên ghế phụ lái, lúc này cô vẫn cảm giác được người đó vẫn quay lên bọn họ, nhin không được liền nói với Kwon Ji Yong: “Vừa rồi tôi phát hiện có người đứng trong góc chụp lên chúng ta. . .”

Kwon Ji-Yong đánh tay lái, làm bộ không sao nói: “Chụp liền chụp đi, chúng ta quang minh chính đại, sợ cái gì.”

Vì sao khi nghe hấn nói câu này cô lại cảm thấy khó chịu.

Ai biết người kia thấy bọn họ lái xe đi, cũng lái xe theo sau, Kwon Ji-Yong nhìn gương chiếu hậu thấy chiếc xe kia vẫn bám theo sau, nhếch miệng cười, không hiểu sao Song Hee Eun cảm thấy nụ cười kia có chút kinh khủng.

“Đường này không phải là đường đến công ty. . .” Đi một hồi Song Hee Eun mới cảm thấy không thích hợp, hấn định dẫn người kia đi đâu đây!

Kwon Ji-Yong nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, cười giả dối: “Nói thừa, tất nhiên tôi biết.”

Song Hee Eun yên lặng nắm chặt dây an toàn, thật khó có thể đoán được suy nghĩ của Yong ca mà.

Kwon Ji-Yong dừng xe ở một nơi náo nhiệt, hấn vào một cửa hàng ven đường mua hai cốc kem ly, lúc nhân viên cửa hàng nhận ra hấn, hấn liền nhanh chóng lên xe rồi đi cùng Song Hee Eun, mặc dù cô không hiểu Kwon Ji Yong đang làm cái gì nhưng mà có đồ để ăn cũng không tệ lắm.

Nếu muốn hỏi về sau xảy ra chuyện gì, thì để sau nói đi. . . Kwon Ji-Yong lại lái xe trở về đường cũ, lần này đúng là đường đến công ty, hấn đi một đường xa như vậy chỉ để mua kem ăn thôi sao thật sự không hiểu hấn nghĩ cái gì nữa.

Lúc đến công ty cô cũng ăn xong kem, Song Hee Eun không e dè nắc một cái, làm cho Kwon Ji Yong nhìn cô với ánh mắt ghét bỏ.

Thân là trợ lý cô nên hiểu rõ hành trình của nghệ nhân mình đi theo, Kwon Ji Yong đưa lịch trình mấy ngày nay của mình cho cô, để cô chuẩn bị thật tốt, lúc hấn nói câu nói kia lại nghe ra một chút cảm xúc gì đó khó mà nói rõ được: “Trong khoảng thời gian này, cô đừng nghĩ đến việc đi hẹn hò cùng Jun Seok oppa của cô!”

Sau khi tan việc cô ngồi trên tàu điện ngầm về nhà, qua hai trạm là về đến nhà cô, bây giờ mới có ba giờ chiều nên chỉ có mình cô ở nhà.

Về đến trong nhà, Song Hee Eun lấy lịch trình làm việc của Kwon Ji Yong ra xem, phát hiện lịch sắp xếp từ ngày mai đến hết tháng sau tính khoảng hơn nửa tháng, xem ra kế hoạch hẹn hò cùng Jun Seok oppa bị ngâm nước nóng rồi, cứ tiếp tục như vậy cô sẽ còn ế dài dài nha, bởi vì lúc là việc cô không được tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông nào khác ngoài Kwon Ji Yong, chẳng lẽ lại muốn Kwon Ji Yong làm bạn trai cô sao? Thật là mơ giữa ban ngày mà.

Song Hee Eun cầm lịch trình gõ gõ vào đầu mình, thật sự là oan gia, thật vất vả thoát khỏi hấn, tưởng rằng sau này mỗi người đi một con đường khác nhau nhưng ai ngờ lại vì công việc mà dính với nhau một lần nữa.

Kwon Ji-Yong gửi cho cô một tin nhắn, trên đó viết sáu giờ sáng mai đến nhà hấn báo danh.

Ngày mai hấn phải đi quay quảng cáo ở ngoài trời, sáng sớm phải đã phải lên máy bay đến địa điểm quay là Thái Lan, Song Hee Eun từng ở thân thể Kwon Ji Yong một thời gian nên biết kỳ thật làm một minh tinh cũng không dễ dàng, việc phải quay phim tới sáng là việc thường lại còn quay liên tục mấy tháng liền không được nghỉ ngơi, thậm chí phải đến nước ngoài quay chụp.

Trong lòng Song Hee Eun mặc niệm, chỉ cần kiên trì ba tháng là cô có thể chuyển chính thức, ba tháng làm trợ lý này có gian khổ thì cũng coi như đây là một loại rèn luyện đi.

Nghĩ tới đây, Song Hee Eun nhanh chóng đứng dậy thu thập hành lý.

“Con đã trở về.” Song Seung Yeom ôm ván trượt về đến nhà, thấy không có ai trả lời còn tưởng rằng trong nhà không có ai, bỗng nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng chị gái, hấn liền lặng lẽ đi tới cửa làm cho Song Hee Eun đang thu thập đồ đạc giật bắn người.

“Song Seung Yeom, hôm nay em chết chắc rồi!” Song Hee Eun vút quần áo xuống đuổi Song Seung Yeom chạy quanh nhà.

Hai chị em chạy một lúc cũng thấm mệt, Song Hee Eun mới thờ hồng học bỏ qua cho hấn quay về phòng sắp xếp quần áo tiếp, Song Seung Yeom cũng dựa vào cửa phòng nhìn cô nói: “Chị, chị muốn đi đâu à?”

“Đúng vậy, ngày mai chị phải bay đến Thái Lan công tác!” Song Hee Eun tức giận nói.

“Thái Lan, oa, em cũng muốn đi, chị cho em đi đi, em đi xin nghỉ học mấy ngày.” Song Seung Yeom kích động nói.

Song Hee Eun lườm hấn một cái: “Em thật sự cho rằng chị đi chơi hả, cấp trên trực tiếp của chị phải đến đó công tác nên chị cũng phải đi cùng.”

“Chị, bây giờ chị còn chưa nói cho em biết bây giờ chị đang làm công việc gì đâu.” Song Seung Yeom tựa tại cạnh cửa hiếu kỳ nói.

Song Hee Eun nhanh nhẹn kéo khóa vali hành lý, vừa đem vali để sang một bên vừa nói: “Không nói cho em biết.”

“Hừ, quý hẹp hòi!” Song Seung Yeom nói xong xoay người đi đến phòng khách, mở TV.

Thật đúng lúc nhìn thấy chị gái của hấn trên TV, còn có một người đàn ông khác, Song Seung Yeom cảm thấy sợ ngây người, đây là chuyện gì vậy đây là chị đang yêu đương hả!

“Chị, chị mau tới đây!” Song Seung Yeom kích động hô.

Chỉ thấy đầu đề là bạn gái mới của GD!

Kwon Ji-Yong! Song Seung kinh ngạc tới mức làm rơi quả táo xuống đất, chuyện này là như thế nào, thứ lỗi cho hấn là hấn không thể tưởng tượng được chị của hấn sẽ nói chuyện yêu đương với Kwon Ji Yong, có thể nói là xa không với tới.

“Làm sao, tên tiểu tử nhà người lại có chuyện gì.” Song Hee Eun đi tới phòng khách, Song Seung Yeom run rẩy đưa tay chỉ màn hình TV: “Chị, chị nói cho em biết người con gái này không phải là chị đúng không!” Thật không thể tin được, Song Seung Yeom nhìn quần áo chị gái hấn đang mặc giống hệt người trên TV kia.

Song Hee Eun thấy được tin tức trong ti vi, nói một câu: “Quả nhiên...” Người chụp lên kia đã cho bọn họ lên đầu tin tức rồi.

“Chị, em cần một lời giải thích.” Song Seung Yeom quay đầu nhìn cô với đôi mắt lấp lờ ánh sáng: “Chị thật . . . đang ở một chỗ với thần tượng quốc dân Kwon Ji Yong sao?”

Song Hee Eun lườm hấn một cái: “Em cảm thấy có khả năng sao, chính chị cũng không tin mình có cái sức quyến rũ đó! Vừa rồi em hỏi chị làm công việc gì đúng không?” Song Hee Eun chỉ Kwon Ji Yong trên TV nói: “Làm trợ lý của gia hỏa kia đó!”

Lúc này điện thoại của Song Hee Eun bị oanh tạc, người đầu tiên nhìn thấy tin tức này là thanh mai trúc mã Kim Jun Seok của cô.

“Hee Eun à.”

“Em đây, Jun Seok oppa.”

“Hóa ra là em đi hẹn hò, khó trách không trả lời tin nhắn của anh.” Đầu bên kia truyền đến thanh âm có vẻ cô đơn của Kim Jun Seok.

“Không phải như vậy.” Song Hee Eun nhanh chóng giải thích, cô chưa trả lời tin nhắn là vì lúc trưa nháo trò với Kwon Ji Yong nên quên mất: “Em không có yêu đương, anh tin em đi bây giờ em là trợ lý của hấn.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một trận trầm mặc, thật lâu, Kim Jun Seok mới nói: “Hee Eun, anh tin tưởng em.” Nghe giọng điệu của hấn có vẻ như là tốt hơn một chút.

“Jun Seok oppa. . . sắp tới lịch làm việc của Kwon Ji Yong kín hết nên em chỉ có thể chờ đến bao giờ hấn kết thúc lịch trình mới có thể nghỉ ngơi, nhưng mà anh yên tâm chuyện hẹn hò em sẽ không quên đâu!”

“Ừm, không sao, em nhớ chăm sóc bản thân cho thật tốt, anh chờ em!”

Cô cúp điện thoại, xem như đã giải thích rõ ràng? Hồngбет, suýt nữa quên mất tiểu tử Song Seung Yeom này đang ở bên cạnh, cái mặt của cô biết giấu đi đâu đây chứ.

Chỉ thấy Song Seung Yeom nhìn cô với khuôn mặt như chưa thoát khỏi giấc mộng, sau đó lấp bắp nói: “Chị. . . chị đây là. . . quan hệ tình tay ba sao?”

“Tình tay ba cái quỷ nhà em!”

“Chị với Kwon Ji-Yong chỉ có quan hệ trong công việc, hấn là cấp trên trực tiếp của chị, chị là cấp dưới của hấn, về phần Jun Seok oppa, tạm thời chúng ta vẫn là bạn tốt, còn sau này thì không biết. . .”

“Nha. . .” Song Seung Yeom nghe xong mới phát ra một âm thanh chứng tỏ hấn vẫn chưa tin tưởng lắm: “Nói như vậy là sau này chị cùng anh Jun Seok

rất có khả năng đúng không!”

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, chị về phòng sắp xếp đồ tiếp đây, về sau đừng có tin những cái tin không có dinh dưỡng này!”

Ngay sau đó, Kwon Ji-Yong cũng gọi tới, Song Hee Eun trông thấy số điện thoại của hần cũng là cả kinh, cô sợ hần sẽ bắt cô đi xử lý cái gì nên có ý định nói nhanh một câu rồi cúp.

“Cái đó, tôi đang rất bận nên không có thời gian nghe điện thoại, có gì. . . .”

Song Hee Eun còn chưa nói xong, đã bị Kwon Ji-Yong cắt đứt: “Song Hee Eun nhớ kỹ này chuyện chúng ta chị chụp hôm nay cô đừng có nói cái gì cả, nhớ kỹ không nói bất cứ một cái gì, còn lại cứ để đó cho tôi.” Hần nói xong liền cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 35.2

Song Hee Eun cầm điện thoại di động không khỏi suy nghĩ nhiều chút, vốn có thể tránh việc tin tức này bị phát ra nhưng vì sao Kwon Ji Yong lại cố tình để cho nó bị phát ra như vậy, nếu chỉ vì để Jun Seok oppa hiểu lầm bọn họ thì cái việc hần làm quá ngây thơ rồi!

“Nghệ nhân có việc cần xuất ngoại trợ lý nên làm những cái gì?” Song Hee Eun bật máy tính lên, tra google vấn đề này thấy hiện lên là: “Cần sắp xếp cẩn thận hành lý của mình trước khi đi, tốt nhất càng nhẹ nhàng càng tốt, bởi vì còn cần giúp nghệ nhân xách hành lý, ngày thứ hai thì phải đến nhà nghệ nhân sớm”

Song Hee Eun đọc những điều cần chú ý, lặng lẽ ghi tạc trong lòng.

Lúc ăn cơm tối cô nói chuyện mình phải ra nước ngoài công tác cho cha mẹ biết, bọn hần đều rất cao hứng, ngoại trừ Song Seung Yeom vừa ăn cơm vừa cười trộm, trời mới biết trong đầu cái tên tiểu tử thối kia lại nghĩ cái gì.

Song Hee Eun ăn cơm xong tắm rửa rồi lên giường chuẩn bị đi ngủ, ngày mai còn muốn dậy sớm.

Sáu giờ phải rời giường, Song Hee Eun đặt mấy mốc thời gian cho chắc ăn báo thức vào năm giờ rưỡi, báo thức vào năm giờ bốn mươi, báo thức vào năm giờ năm mươi, cuối cùng cô thức dậy vào đúng sáu giờ.

Kết quả bị Song Seung Yeom đầu tóc bù xù như tổ quạ chạy đến kháng nghị: “Chị, chị đặt báo thức nhiều như vậy không phải là muốn tra tấn người khác đó chứ!”

Song Hee Eun le lưỡi một cái, kéo vali hành lý ra phòng khách: “Đúng vậy đó, từ lúc sinh ra em đã định là sẽ bị chị bắt nạt mà.” Nói xong hài lòng kéo vali hành lý ra cửa.

Đi ra ngoài sớm như vậy, chỉ sợ có mối bảo vệ với nhân viên quét dọn làm việc, bình thường Song Hee Eun phải rất vất vả mới có thể chen được vào trong thang máy nhưng mà lúc này trong thang máy chỉ có một mình cô, đèn ở hành lang vẫn sáng nhưng lại quá yên tĩnh có thể nghe được tiếng hít thở thật dạn người.

“Ồ!” Lúc Song Hee Eun kéo vali hành lý đi ra, vậy mà nhìn thấy một người, Kwon Ji-Yong trang bị đầy đủ mũ kính râm khẩu trang đang dựa vào một chiếc xe, dù hần trang bị đầy đủ mọi thứ nhưng Song Hee Eun chỉ cần nhìn thoáng qua đã nhận ra cái người đang đứng kia là hần, sao hần có thể tới đây chứ là đặc biệt đến đón cô sao. . .

“Lên xe.” Kwon Ji-Yong tiến lên hai bước, lấy vali hành lý từ trong tay Song Hee Eun để lên cốp xe, khi hần quay lại vẫn thấy Song Hee Eun sững sờ đứng đó, không nhận được nói: “Cô sao vậy.”

Song Hee Eun nhanh chóng phản ứng lại, mở cửa xe ngồi vào: “Không có. . . Không có gì.” Sau đó cô lại lầm bầm nói nhỏ một câu: “Chúng ta thế này là làm ngược lại rồi. . .”

“Cái gì ngược.” Kwon Ji Yong vừa lên xe thấy cô nói vậy hiểu kỳ hỏi.

“Không, không có gì.” Theo lẽ thường mà nói, những chuyện lật vạt này là trợ lý Song Hee Eun làm mới đúng, đến sớm đón nghệ nhân mình phụ trách là việc của cô mà, quả nhiên Kwon Ji Yong không ra bài theo lẽ thường mà.

Kwon Ji-Yong chuyển động tay lái, hần vừa đạp xuống chân ga vừa nói: “Cùng đến sân bay ăn sáng đi, qua đó sớm một chút không là một lúc nữa có thể sẽ bị kẹt xe trên đường cao tốc.”

“A, được.” Song Hee Eun gật nhẹ đầu.

Đột nhiên, Kwon Ji-Yong vươn tay đặt trên trán Song Hee Eun, lúc này Song Hee Eun hoàn toàn ngây người, hoàn toàn sợ đến mức choáng váng, thân thể cô trở nên cứng đờ chỉ nghe Kwon Ji Yong nói: “Có phải cô bị sao rồi không?” Nói xong, hắn thu tay lại: “Bình thường cô nói rất nhiều sao hôm nay lại yên lặng vậy.”

Một tay Song Hee Eun ôm lấy trái tim đang đập ngày càng nhanh hơn, một tay cầm lấy dây an toàn ở trên bụng: “Tôi muốn im lặng làm thực nữ không được à!”

Người đại diện Choi Soon Ho đã ngồi đã ngồi trong xe của công ty đi đến sân bay, lúc đầu Kwon Ji-Yong cũng cùng đi, nhưng hắn lại muốn đi đón tiểu trợ lý kia, Choi Soon Ho không nhìn được liền nói: “Ji Yong à, bây giờ cậu lại thiên vị tiểu trợ lý kia như thế, người đại diện như tôi thật muốn ghen tỵ mà!”

Kwon Ji-Yong lờ mờ nói: “Cô ấy không có xe, đi đón một chút cũng không sao.”

Choi Soon Ho ở phía sau thở dài nói: “Ài, nay đâu bằng xưa, thất sủng, thất sủng rồi.”

Quả nhiên đường đến sân bay rất thoáng vì bây giờ còn chưa có nhiều xe lắm, lúc hai người đến sân bay thì cách thời gian máy bay cất cánh đúng nửa tiếng, Kwon Ji Yong để Song Hee Eun đi mua ba phần đồ ăn sáng rồi mang tới phòng chờ VIP ở sân bay, lần này cuối cùng Song Hee Eun cũng cảm giác được mình có thể làm ít chuyện, dọc theo đường đi tới đây cái gì hắn cũng tự mình làm, làm cho người trợ lý như cô cũng cảm thấy ngại.

Không nghĩ tới lúc xếp hàng đi mua bữa sáng thì tình cờ gặp Kim Jun Seok, Song Hee Eun kinh ngạc che miệng: “Jun Seok oppa, sao anh lại ở chỗ này.”

Kim Jun Seok cười cười: “Thật là trùng hợp lại có thể gặp tiểu Hee Eun ở chỗ này.” Hắn nói xong còn vươn tay xoa đầu cô: “Công ty vừa phải anh sang Pháp làm một tuần, sao hôm qua em không nói cho anh biết hôm nay em sẽ đến sân bay, nếu anh biết anh có thể đến đón em luôn.”

Song Hee Eun ngại ngùng gãi đầu: “Sáng nay ông chủ đến đón em”

“Ông chủ của em?” Trước đó Kim Jun Seok cũng không hiểu ra sao, sau một lúc mới giật mình: “Hóa ra là hắn.” Hắn cảm thấy người kia có thể trở thành đối thủ của mình.

“Được rồi, em phải lấy lòng hắn, Jun Seok oppa không nói chuyện với anh nữa em còn phải mua đồ ăn sáng cho Kwon Ji Yong và anh Choi Soon Ho, nếu mang đến muộn em sẽ bị mắng.”

“Ừm, mau đi đi, nhớ gọi cho anh nha!” Kim Jun Seok cầm điện thoại trong tay quơ quơ.

Lúc Song Hee Eun mang theo ba phần đồ ăn sáng trở về phòng chờ VIP, Kwon Ji Yong đang nói chuyện với người bên công ty quảng cáo, cô không dám tùy tiện làm phiền liền để hai phần đồ ăn trước mặt Choi Soon Ho, còn bản thân thì mang theo phần còn lại đến bên cái bàn nhỏ lặng lẽ ngồi ăn.

Không lâu sau Song Hee Eun nhận được tin nhắn của Kim Jun Seok: “Hee Eun à, ở bên ngoài một mình nhớ phải chăm sóc và bảo vệ bản thân thật tốt biết chưa.”

Song Hee Eun trả lời bằng một cái icon tỏ vẻ mình có thể chăm sóc và bảo vệ tốt chính mình. . . Cô đi theo một đoàn người như vậy chắc chắn là an toàn rồi.

Lại nói, cô đã hai hai tuổi rồi mà chưa từng yêu đương, với lại không có đứa con trai nào thích cô cả nên với cái nhan sắc này cô rất yên tâm!

Song Hee Eun ngây thơ không hiểu gì, nhưng ý Kim Jun Seok là bảo cô phải đề phòng Kwon Ji Yong!

Một đoàn người xuất phát đến thủ đô Băng Cốc Thái Lan, fan hâm mộ ở Thái Lan vô cùng nhiệt tình chờ Kwon Ji Yong ở sân bay, từ xa Song Hee Eun đã nhìn thấy lực lượng fan khổng lồ đang ngồi chờ ở đó.

Bảo an ở sân bay đến hỗ trợ mở đường, thuận tiện duy trì trật tự sân bay, Kwon Ji-Yong đi ở phía sau, Song Hee Eun và Choi Soon Ho đi hai bên Kwon Ji Yong, Song Hee Eun chỉ kéo có vali hành lý của mình còn các thứ khác Kwon Ji Yong và Choi Soon Ho cũng không để cô phải mang, có đôi khi Song Hee Eun hoài nghi mình đến đây để đi du lịch chứ không phải đi làm việc!

“Kwon Ji-Yong! Kwon Ji-Yong! Kwon Ji-Yong!” Bên tai là tiếng hét đinh tai nhức óc của đám fan hâm mộ.

Kwon Ji-Yong mang theo kính râm, đưa tay chào hỏi, một khắc này lần đầu tiên Song Hee Eun cảm thấy hắn có sức quyến rũ của thần tượng.

Các phóng viên ở hiện trường cố gắng chụp được nhiều ảnh nhất, đám fan hâm mộ cũng không quen chụp hình quay phim lại.

Cuối cùng bọn họ cũng ra đến bên ngoài sân bay, người phụ trách bên Thái Lan đã sớm chuẩn bị xe tiếp đón, đoàn người Kwon Ji-Yong vừa ra tới liền có thể trực tiếp lên xe.

Đây là lần đầu tiên Song Hee Eun được ra nước ngoài, cô ngồi sát cửa sổ trên xe bảo mẫu, tò mò nhìn đường phố bên ngoài, dù nhìn thế nào cũng thấy mới mẻ.

Kwon Ji-Yong quay đầu sang, nhìn xem gò má của cô, cô cười giống như một đứa bé vậy bất giác hắn cũng nhoen miệng cười.

Đến địa điểm quay chụp, họ muốn quay toàn bộ cảnh sắc đẹp đẽ nhất ở Thái Lan, công trình kiến trúc đặc biệt còn có thêm một số nét văn hóa.

Thời tiết bên này còn nóng hơn ở Hàn Quốc rất nhiều, mùa này, bên Hàn Quốc vẫn còn phải mặc áo khoác, bên này đã sớm mặc áo ngắn tay, váy ngắn, ăn dưa hấu, uống bia lạnh.

Song Hee Eun một tay cầm quạt điện nhỏ, một tay cầm một bình nước đá, Kwon Ji-Yong đang quay quảng cáo hân hoạt động nhiều đến mức làm cho đầu đầy mồ hôi, lúc hân được nghỉ ngơi Song Hee Eun phụ trách giúp hân hạ nhiệt, giúp hân hóa trang một lần nữa.

Trời nóng như vậy, cho dù đã là xế chiều, vậy mà vẫn nóng như vậy.

Cảnh chụp hôm nay cuối cùng cũng kết thúc, đoàn người đi đến một nhà hàng ăn nổi danh Băng Cốc để ăn cơm, cơm nước xong xuôi lại đi đến quán bar, Song Hee Eun không quá biết uống rượu, cô chỉ ngồi một bên uống một ly cocktail có nồng độ cồn không cao lắm.

Chơi đến mười giờ tối, mọi người còn có vẻ như không có muốn tán, Song Hee Eun nhìn không được liền kéo áo Kwon Ji-Yong, ngượng ngùng nói: “Tôi hơi buồn ngủ, có thể về khách sạn trước không?”

Kwon Ji-Yong hưng phấn mà uống cùng bọn họ, cũng không biết đến tột hân có nghe thấy tiếng Song Hee Eun hay không, chỉ thấy hân khoát tay với cô ý bảo cô đi đi.

Song Hee Eun liền đi về khách sạn, lúc cô ra khỏi quán bar đột nhiên cảm thấy vô cùng thoải mái, cô vẫn không thích ứng nổi cái hương vị trong quán bar.

Chỉ là khách sạn ở hướng nào cơ chứ, Song Hee Eun lấy điện thoại di động ra mở bản đồ, lúc cô đang nghiêm túc xem đường thì có một người trẻ tuổi nhìn đáng vẻ có thể thấy được hân đang rất say đi tới, không chút khách khí liền khoát một tay lên vai cô.

“@# \$ %&*... % \$##@#@# \$” Hân nói một chuỗi tiếng người sao hỏa là Song Hee Eun không hiểu ra sao.

Song Hee Eun hoảng sợ lui lại một bước, hất tay người kia ra nói: “Anh muốn làm cái gì!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 35.3

“@# \$ %... &*&... % \$#@#@#@# \$” Người đàn ông Thái Lan lại nói thêm cái gì đó nữa Song Hee Eun vẫn không hiểu hân đang nói gì, nhưng nhìn qua nét mặt của hân có thể thấy được hân đang muốn làm điều gì vào lúc này.

Lúc tên đó đang định dơ bàn tay giờ bàn ra chạm vào người cô thì bị một người đâm cho ngã lăn ra đất, bàn tay đó cũng đặt lên vai cô, Song Hee Eun quay người nhìn lại thì thấy gương mặt nghiêm túc của Kwon Ji Yong.

Hân nói vài câu mà Song Hee Eun không hiểu với tên đó chỉ thấy tên đó nghe xong chặt vật chạy đi, lúc này Kwon Ji Yong mới buông Song Hee Eun ra quay người lại nói với cô: “Đi thôi, chúng ta trở về khách sạn.”

Song Hee Eun sững sờ nhìn hân: “Anh. . . Anh không chơi nữa sao?”

“Làm sao tôi có thể yên tâm để cô về một mình chứ. . .” Kwon Ji-Yong dừng một chút rồi nói tiếp: “Lúc nãy tôi mà đến chậm một chút thì cô đã bị tên kia bắt nạt rồi.”

“Mới, mới không có!” Song Hee Eun giãi bày nói: “Tôi còn chuẩn bị đánh một trận cùng hân đấy, trước kia tôi còn từng đi đánh nhau với mấy đứa con trai đó.” Thật ra vừa rồi khi cô gặp phải chuyện đó cô đã vô cùng sợ hãi.

Kwon Ji-Yong nhìn cô thật sự là hân không biết nên nói cái gì nữa và cũng không có biện pháp nào với cô: “Được rồi, đi thôi.”

Song Hee Eun nhanh chóng đuổi theo bước chân của hân, hai người cứ tự nhiên đi lại trên đường phố xa lạ dù sao thì cũng không có ai nhận ra Kwon Ji Yong, đã rất muộn rồi hân có thể tự nhiên làm điều mình muốn.

Buổi tối ở Thái Lan cũng không nóng như ban ngày, từng cơn gió thổi qua mang theo hương vị lạnh lạnh của biển.

“Sau này đừng đi một mình như vậy nữa, phải luôn ở bên cạnh tôi.”

“Hả?”

Kwon Ji-Yong nói lại một lần: “Ý của tôi là ở một nơi xa lạ như thế này đến ngôn ngữ ở đây cô cũng không biết, lại còn muốn chạy loạn hả? Nếu cô ở bên cạnh tôi ít nhất thì tôi có thể đảm bảo an toàn cho cô.”

“Hả, như vậy cũng được.” Song Hee Eun hiểu ra cũng gật đầu.

Khi về tới khách sạn, phòng của Song Hee Eun và Kwon Ji Yong ở cùng một tầng chỉ khác nhau ở đẳng cấp của căn phòng mà thôi, phòng của cô là một căn phòng vô cùng bình thường trong khách sạn còn phòng của Kwon Ji Yong là phòng tổng thống.

Song Hee Eun bật điều hòa lên một lúc sau cô cảm giác được không còn nóng như lúc nãy nữa, không biết quần áo hôm nay mình mặc bị mồ hôi thấm ướt bao nhiêu lần nữa, Song Hee Eun dùng tay giơ một góc áo lên mũi ngửi thử cảm thấy cái mùi này thật không thể nào mà chấp nhận được.

Cô nhanh chóng mở vali hành lý lấy quần áo ngủ rồi đi về phòng tắm, trời nóng như vậy Song Hee Eun cứ thế xả nước lạnh lên người, cô nhanh chóng cảm thấy toàn thân vô cùng thoải mái, cảm giác nóng như bị vứt vào lò của cô giống như bị trôi đi cùng với nước lạnh vậy.

Cô nói chuyện qua video với mẹ một lúc, nói cho người nhà công việc ở Thái Lan hết sức thuận lợi nói mọi người không cần lo lắng cho cô.

Cô phải đi ngủ một giấc thật ngon để sáng mai có sức dậy sớm làm việc!

Thời tiết ở Thái Lan nóng như vậy nếu như muốn quay chụp gì đó thì phải làm cho sớm, thừa dịp còn chưa nóng lắm mọi người đều cố gắng quay chụp để xong sớm một chút như vậy tốt cho tất cả mọi người.

Song Hee Eun dậy rất sớm cô đặt báo thức vào lúc năm giờ sáng vào giờ này thì bầu trời ở Thái Lan đã sáng rõ, cô nhanh chóng rời giường chuẩn bị xong mọi thứ mới đến trước cửa phòng Kwon Ji Yong để đánh thức hân dậy.

Một ngày mới bắt đầu như vậy.

“Cô trợ lý kia, đúng chính là cô đó, cô đến đây một chút.” Song Hee Eun bị nhân viên công tác gọi tới: “Cô đi đến cửa hàng tiện lợi mua ba mươi chai nước ngọt lạnh đem về đây, cái cửa hàng ở phía đối diện đó cô biết không.”

Mặc dù Song Hee Eun không biết tiếng Thái nhưng cô vẫn có thể nhìn ra được đó là một cửa hàng tiện lợi nhỏ.

Cô gật đầu tỏ ý là mình có thể làm được việc này, Kwon Ji Yong đang bỏ trang nghe vậy thì quay đầu lại nhìn thấy cô thừa lúc đèn đỏ chạy sang bên đường đối diện, hân có chút lo lắng cho cô có những ba mươi chai nước đó liệu một mình cô ấy có thể mang nổi không? Cái người nhân viên đó thật không để ý đến chuyện cô ấy là con gái, mà hân còn đang bận quay chụp không thể phân thân ra được.

Song Hee Eun chạy vào trong cửa hàng nói từ ba mươi với nước ngọt, nhân viên của hàng nhanh chóng hiểu được đi xếp đồ vào một cái thùng cho cô.

Song Hee Eun thử ôm lấy, cô cảm thấy thật nặng ước chừng cái chỗ này phải đến 15Kg, cũng may là cô có thể mang được.

Kwon Ji-Yong nhìn Song Hee Eun gồng mình mang thùng nước ngọt qua bên đường đáng đi thì siêu siêu vẹo vẹo, lúc cô ấy đi qua đường Kwon Ji Yong âm thầm lau mồ hôi đợi đến khi Song Hee Eun về đến nơi hân mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra hân vẫn chưa hiểu biết nhiều về cô.

Song Hee Eun đứng ở một bên, nóng đến mức không thờ nổi, đợi nước ngọt được chia hết cho mọi người thì không còn chai nào dành cho cô, cô cười đứng đó nói không sao dù sao thì cô cũng không khát.

Kwon Ji-Yong vừa vặn nắp chai ra thấy như vậy liền đóng lại, đưa cho cô: “Cô uống đi, tôi không khát lắm.” Sau đó không đợi cô nói câu nào liền đi ra ngoài.

Song Hee Eun cầm chai nước ngọt mà Kwon Ji Yong đưa cho, cô cảm thấy vô cùng ám áp xem ra tên tiểu tử này cũng không xấu xa như mình nghĩ.

Đến trưa thì kết thúc lần ghi hình này, tổ quay phim có ý định ở Thái Lan thêm một buổi chiều nữa đến mai mới lên máy bay về nước, thời gian sau buổi trưa mọi người tự sắp xếp hoạt động cho riêng mình, Kwon Ji Yong giấu diếm tất cả mọi người bao gồm cả anh Soon Ho, bí mật mang theo tiểu trợ lý đi ra ngoài.

Song Hee Eun cảm thấy loại cảm giác này thật kích thích nha, bọn họ đi trên đường phố Thái Lan ngắm cảnh, Kwon Ji-Yong mang theo kính râm đội một bộ quần áo gồm áo sơ mi và quần đùi màu sắc xanh xanh đỏ đỏ, tóc Song Hee Eun bị gió thổi bay lung tung: “Chúng ta không chào hỏi mà đi ra ngoài thế này có được không!”

Kwon Ji-Yong cho cô một ánh mắt tự tin: “Cô cứ đi theo tôi, cứ lo lắng nhiều vậy làm gì, ngày mai chúng ta phải về nước rồi còn cơ hội cuối cùng thì đi chơi cho thỏa thích!”

Thật ra hân đã sớm đi chơi rồi, bây giờ ra ngoài chỉ muốn để cho Song Hee Eun thả lỏng một chút.

Bọn họ đến chùa phật vàng(Wat Traimit), làm SPA, xem biểu diễn, ăn tiệc hải sản, Song Hee Eun cảm thấy mình đi chuyến này rất có lợi, không mất một đồng nào lại còn được ăn uống miễn phí.

Song Hee Eun cười đến vui vẻ nói: “Trợ lý nhỏ như tôi chưa làm được việc gì lại chuyên đi theo ông chủ hưởng phúc, chiếm được thật nhiều phúc lợi tốt!”

“Hừ, Kwon Ji Yong này chưa từng bắt nạt trợ lý của mình!”

Nói đến đây Song Hee Eun mới nhớ đến một việc: “Đúng rồi, trợ lý trước kia của anh đâu?”

“Bị điều đi rồi.” Kwon Ji-Yong nhấp một ngụm nước ra vẻ xem thường nói.

“Vậy sao. . .” Vậy có thể nói bây giờ chỉ có một mình mình là trợ lý của hần rồi.

“Hôm nay thật vui về!” Không hiểu sao trong lòng Song Hee Eun cảm thấy vui vẻ.

Khóe môi Kwon Ji Yong khẽ cong lên, yên lặng thỏa mãn không lên tiếng, cứ coi như Song Hee Eun đang khen hần.

Hai người đồng thời đi ra khỏi thang máy, vừa lúc đụng phải Choi Soon Ho đã đứng đợi rất lâu trước cửa phòng Kwon Ji Yong, chỉ thấy đứng ở đó khoanh tay trước ngực còn trung ra vẻ mặt lạnh lùng như muốn nói cuối cùng mấy đứa nhóc các cậu cũng biết đường trở về.

“Em chào anh Soon Ho!” Kwon Ji-Yong đi về phía trước lên tiếng chào hỏi.

Song Hee Eun yên lặng đi đằng sau Kwon Ji Yong, cô không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của anh Soon Ho ánh mắt đó của anh ấy như muốn nuốt sống cô vậy, cô...cô chỉ đi chơi cùng Kwon Ji Yong một buổi chiều chứ có phải bắt cóc hần đi luôn đâu chứ.

Kwon Ji-Yong nhận ra Song Hee Eun đang có vẻ không yên, quay người lại nói với cô: “Song Hee Eun cô về phòng trước đi.”

“À, được.” Song Hee Eun nhận cơ hội này nhanh chóng chuồn mất.

Ngay sau đó Kwon Ji-Yong dùng thẻ phòng mở cửa phòng mình ra, Choi Soon Ho cũng đi theo vào phòng.

“Ji Yong à, không phải anh đã nói với em rồi sao, không được quá gần gũi với tiểu trợ lý đó nữa, còn scandal hôm trước nữa em còn chưa cho anh một lời giải thích hợp lý đâu.”

Kwon Ji-Yong lấy một chai nước lạnh từ trong tủ lạnh ra mở ra uống một ngụm lớn, sau đó đặt mông ngồi lên salon nói: “Chuyện này rất đơn giản, đó là em đưa trợ lý đi đến công ty, nhưng đi đường vòng mua ly kem ăn thì bị chụp được.”

Choi Soon Ho không tin cái lý do thoái thác của hần: “Còn có hình lúc cô ấy đi từ nhà cậu đi ra, như vậy cậu giải thích như thế nào đây.”

“Ài, em nói anh đó anh Soon Ho sao anh cứ làm phức tạp hóa vấn đề vậy. . . Song Hee Eun chỉ là trợ lý của em mà thôi.”

Choi Soon Ho ngồi xuống bên cạnh hần: “Anh cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, lúc trước cậu tìm tôi chỉ để điều cô gái này đến làm trợ lý cho cậu tôi đã cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, bây giờ cậu thành thật khai báo với tôi có phải cậu đã thích người ta rồi hay không?”

“Cái gì, thích cô ấy? Làm sao có thể có chuyện đó chứ.” Kwon Ji-Yong phản ứng vô cùng kịch liệt: “Làm sao em có thể thích một người con gái tính cách thì như đàn ông vậy chứ, em mà thích cô ấy thì mắt nhìn người của em lại quá kém rồi, ha ha ha.”

Choi Soon Ho bắt đầu dī thờ dài: “Chỉ mong là không phải.”

Đột nhiên Kwon Ji Yong cúi gầm xuống, nghịch bình nước trong tay tự hỏi vì sao lúc này hần lại có phản ứng lớn như vậy, không phải chứ bây giờ lại có cảm giác mất tự nhiên như thế này. Không phải hần thích cô ấy thật chứ, sẽ không, hần không phải là người không có ánh mắt như vậy, hần vừa nghĩ đến đó thì lắc đầu liên tục.

Chuyện này không có khả năng, nhất định là không? Có lẽ đây là cách hần đối xử với cô ấy lúc làm mèo của hần?

“Được rồi, như vậy cậu đi ngủ sớm chút đi ngày mai còn phải về nước.” Choi Soon Ho bỏ qua nghi hoặc trong lòng mình đứng dậy.

Tối hôm đó Kwon Ji Yong viết một dòng trên INS: “Tôi không biết có đúng hay không, nhưng hình như tôi đã thích một người.” Hần vừa mới đăng tin đó lên thì trong nháy mắt tim fan hâm mộ như bị dao cắt, đau lòng đến mức không thở nổi.

Trên đó còn để hình một nhân vật hoạt hình vô cùng dễ thương, nhân vật đó còn đang ngoác miệng cười vô tâm vô phé.

Đưa tới đám fan hâm mộ vậy xem.

“Mùa xuân sắp kết thúc rồi, nhưng Yong ca từ xuân thì phải làm sao bây giờ QAQ!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 36

Ngày thứ hai, đoàn người lên chuyến bay về Hàn Quốc, Song Hee Eun không cẩn thận ngủ thiếp đi lúc tỉnh dậy thì nghe thấy tiếng thông báo sắp đến sân bay Incheon, lúc hạ cánh gây ra chấn động hơi lớn dù ai ngủ say thế nào đi nữa thì vẫn phải tỉnh lại.

Ở sảnh chờ sân bay có rất nhiều fan hâm mộ đang đứng đợi thần tượng của mình, thấy thần tượng thì mọi người trở nên vô cùng nhiệt tình có nhiều người ở nơi khác đến đứng chờ đợi ở đó chỉ để nhìn thấy mặt thần tượng một lần, lần này Kwon Ji Yong ăn mặc rất sành điệu lúc đi trên đường vẫn không quên nháy mắt vẫy tay với fan hâm mộ, một chốc lại ra vẻ đẹp trai, một chốc lại làm mặt dễ thương, dẫn tới fan hâm mộ tại hiện trường hét liên tục.

Song Hee Eun mặc áo ngắn tay lạnh tới mức hắt xi liên tục, thời tiết ở Seoul với Băng Cốc không giống nhau, lúc lên máy bay mặc như thế này còn ngại nóng, lúc máy bay hạ cánh mới bắt đầu cảm thấy từng đợt gió lạnh thổi đến, lúc này Kwon Ji Yong đang đi ở phía trước cởi áo khoác ngoài để lộ áo thun dài tay bên trong, cơ bắp như ẩn như hiện làm cho fan hâm mộ mờ to mắt mà nhìn.

Kwon Ji-Yong vứt áo khoác ra đằng sau cho Song Hee Eun, còn may Song Hee Eun vẫn chú ý nên mới bắt được áo của hắn.

“Đây không phải là người trợ lý trên tin tức sao?”

“Nhìn thấy không, cô ấy đang tức giận nha!”

Lời fan hâm mộ ở xung quanh truyền đến tai Song Hee Eun cô yên lặng cúi đầu đi tiếp, thấy xe công ty chờ sẵn trước sân bay cô nhanh chóng leo lên.

“Mặc áo vào!” lúc này Kwon Ji Yong mới quay đầu nói với Song Hee Eun.

Song Hee Eun cầm áo khoác mờ mịt nói: “Đây là cho tôi mặc?”

“Đầu óc cô để trang trí hay sao mà không biết thời tiết ở Seoul như thế nào hả?”

Song Hee Eun yên lặng mặc áo khoác của Kwon Ji Yong lên, mùi của hắn lại quanh quẩn bên chóp mũi, không xong sao tim của cô lại đập nhanh như vậy.

Choi Soon Ho ngồi ở ghế lái phụ phía trước, nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người cũng thấy không đúng, chỉ mong là hắn lại nghi ngờ lung tung.

Hắn đột nhiên nhớ tới truyện Kwon Ji Yong post một dòng trạng thái lên INS tối qua, quay đầu hỏi: “Ji Yong, dòng trạng thái ngày hôm qua trên INS của cậu là sao vậy?”

INS... cái gì INS, Song Hee Eun chưa mở điện thoại ra xem nên còn chưa biết chuyện này.

“Anh Soon Ho nói là chuyện tối hôm qua sao, chỉ nghịch một chút thôi anh đừng coi là thật!”

Choi Soon Ho thờ phào một hơi nói: “Anh cũng nghĩ chắc đây cũng chỉ là đùa giỡn thôi, ha ha ha.”

Bọn họ đang nói cái gì vậy, Song Hee Eun yên lặng mở điện thoại ra, tìm được INS của Kwon Ji-Yong: “Thích một người.... thích ai vậy, đùa kiểu này thật ầu trĩ.” Song Hee Eun nhò giọng lầm bầm, sau đó thì tắt điện thoại cũng không xem nội dung của nó là gì.

Xe đi về phía nhà của Kwon Ji Yong, sau khi Kwon Ji Yong xống xe Choi Soon Ho lấy lý do công ty còn có việc kéo Song Hee Eun đi, ngày mai Kwon Ji Yong phải tham gia một chương trình truyền hình nên Song Hee Eun phải chạy theo Choi Soon Ho lấy tài liệu liên quan, nói là đi chỉnh sửa tài liệu cho ngày mai nhưng việc cô phải làm vẫn là chân sai vặt thôi.

Thình thoảng anh Soon Ho còn hỏi vài vấn đề vô cùng kỳ quái, nói ví dụ như: “Hee Eun, em có bạn trai chưa?”

Song Hee Eun lắc đầu, ý là không có cười nói: “Không có đâu, em chưa có bạn trai.”

“Vậy em nên tìm bạn trai đi, em đã lớn có thể nói chuyện yêu đương được rồi.”

Song Hee Eun lại lắc đầu: “Vẫn chưa được em vừa mới tốt nghiệp, đợi ổn định được công việc đã rồi em mới nghĩ đến việc yêu đương, bây giờ em còn chưa được chuyển chính thức nữa nên không có tâm trí làm việc khác.”

“Như vậy cũng được đặt hết tâm tư lên công việc không muốn nói đến chuyện yêu đương cũng tốt.”

Sau đó anh ấy làm như không có việc gì để cô tan làm.

Hôm nay là cuối tuần, cha mẹ đều ở nhà chắc chỉ có tên tiểu tử thối Song Seung Yeom kia ra ngoài chơi thôi, lúc Song Hee Eun kéo hành lý về nhà thấy có người ở nhà chào đón cô cảm thấy rất vui vẻ.

“Hee Eun à, con gái ngoan của mẹ cuối cùng con cũng về nhà rồi.”

“Nhanh đến đây để mẹ xem có bị đen đi không nào!”

Song Hee Eun vừa về đến nhà thì bị mẹ kiểm tra từ trên xuống dưới, Song Hee Eun cười đùa nói: “Con không sao đâu mẹ, lần này đi chơi Thái Lan rất vui.”

Sau đó cô lấy qua mua ở Thái Lan ra đưa cho mẹ, sữa rửa mặt Thái Lan, sữa dưỡng thể, các loại đồ trang điểm, đều là những đồ có giá bình dân.

Lee Hye In cầm những món quà này đến trước mặt chồng khoe khoang: “Anh nhìn xem con gái chúng ta thật có tiền đồ, ra ngoài một chuyến còn nhớ mua nhiều đồ về làm quà như thế.” “Con chào cha mẹ, con về phòng trước.” Lúc Song Hee Eun mở cửa phòng mới chú ý đến cô vẫn mặc áo khoác của Kwon Ji Yong về, hồng bết, cô nhanh chóng cởi áo khoác xuống, sao lại có thể sơ sót như vậy chứ cứ thế mặc nó từ sân bay về nhà.

“Hee Eun, em ở Thái Lan sao rồi, vẫn khỏe chứ?” Vừa quay người lại nhận được tin nhắn của Kim Jun Seok.

Song Hee Eun ngồi ở bên mép giường trả lời tin nhắn: “Em đã về nước rồi bây giờ thì em đang ở nhà, Còn anh thì sao? Anh ở Pháp thế nào rồi, có gặp được nhiều người đẹp ngoại quốc không?”

“Ha ha ha... Anh rất ổn, nhưng mà những người kia làm sao xinh đẹp được bằng Hee Eun của chúng ta chứ!”

Thấy hần nói như vậy Song Hee Eun có hơi ngượng ngừng nhắn tin lại: “Jun Seok oppa, anh lại cười em rồi, em... làm sao em có thể so sánh cũng những người đẹp kia chứ.”

“Hee Eun, anh nói thật lòng mà, trong mắt anh Hee Eun đẹp hơn những người đẹp đó nhiều.”

“Em.. Cái đó, Jun Seok oppa, em còn có việc nói chuyện sau nha.” Nói xong Song Hee Eun tắt điện thoại đi động nằm thẳng lên giường, cô ngây ngốc nhìn lên trần nhà, cô không biết cách ứng phó giữa nam nữ có lẽ vì cô luôn độc thân.

Đêm hôm ấy, Song Hee Eun mơ thấy con mèo béo kia lúc cô sảy ra chuyện, mọi chuyện vẫn diễn ra như vậy, rõ ràng Song Hee Eun biết nếu đi qua đường lúc đó sẽ gặp nguy hiểm nhưng cô vẫn bị cái gì đó điều khiển đi tới để cứu con mèo kia. Đúng lúc đó có một chiếc xe mất khống chế lao tới, kỳ lạ là con mèo kia cũng không chạy mà bị xe tông giống cô, lúc bay lên cô phát hiện ra linh hồn của cô với con mèo đó bị trao đổi với nhau Song Hee Eun biến thành con mèo kia. Lúc cô tỉnh lại thì thấy mình biến thành mèo nhà Kwon Ji Yong, nhìn thấy cười một nụ cười vô cùng đáng sợ mang một bất thức ăn cho mèo tới, thấy cảnh đó cô sụp đổ hoàn toàn.

“Hóa ra chỉ là mơ, nếu là thật thì bị dọa chết mất.”

Không nghĩ tới giấc mơ này của Song Hee Eun lại gần đúng sự thật, hôm nay chương trình mà Kwon Ji Yong tham gia có nhắc đến mèo.

Khí đó một trợ lý nhỏ bé như Song Hee Eun đứng ở ngoài phụ trách bưng trà đưa nước, khi mọi thứ được chuẩn bị xong mc bắt đầu phỏng vấn.

“Hôm nay chúng ta nói về những chuyện gần đây đi, chương trình của chúng tôi có quy định là trước khi bắt đầu phải trả lời ba câu hỏi, mà ba câu này có thể là những câu rất khó trả lời nha!” MC cầm một cái thẻ nhỏ bắt đầu thừa nước đục thả câu.

Kwon Ji-Yong ngồi thẳng người ở chếch phía đối diện của MC nói: “Không sao, cứ hỏi đi.”

“Được vậy chúng ta bắt đầu thôi, câu hỏi thứ nhất, bây giờ anh đang độc thân hay là đã có bạn gái rồi?”

Kwon Ji-Yong không có chút áp lực trả lời: “Vẫn còn độc thân, chưa có bạn gái.” Mọi người ở trường quay đều ồ một tiếng vì đa phần người xem là nữ.

“Được rồi, sang câu hỏi thứ hai, hiện tại có rất nhiều nghệ sỹ tuyên bố kết hôn vậy anh có dự định gì về việc kết hôn của mình không? Ví dụ như là tầm bao nhiêu tuổi chẳng hạn?” MC lại hỏi.

Đối với câu hỏi này Kwon Ji Yong còn suy nghĩ một chút rồi mới trả lời: “Chuyện kết hôn thì chưa có kế hoạch gì, nếu như gặp đúng người thì kết hôn thôi, không quan trọng tuổi tác.”

“Ý của anh là chỉ cần gặp được người hợp ý thì sẽ kết hôn đúng không?” MC kích động nói.

Kwon Ji-Yong gật đầu biểu hiện là đúng ý này. Hần vừa mới gật đầu hiện trường lại vang lên tiếng hét chói tai, MC lại trêu đùa nói: “Ha ha ha, vậy là nói tất cả chúng ta đều có cơ hội rồi.”

Kwon Ji-Yong cười không nói.

“Được rồi bây giờ hỏi câu cuối cùng nghiêm túc một chút, đêm qua anh post một bài trên INS, trong bài post đó anh có nói là anh đang thích một người, xin hỏi là thật hay giả?”

“Thật.”

...

Fan hâm mộ đang vô cùng kích động vì câu trả lời trước đó thì câu trả lời lần này như là bị hắt một chậu nước lạnh vào người, sắc mặt MC cũng hơi thay đổi không nghĩ hần lại thành thật như vậy, Choi Soon Ho ở ngoài xem cũng ngờ luôn, tên tiểu tử này, hôm qua lúc hần hỏi thì nói chỉ là một trò đùa thôi,

sao hôm nay lại trả lời như vậy cậu ta lại muốn làm gì đây.....

Kế tiếp là thời gian tự do nói chuyện, nhưng mọi người vẫn cảm thấy tò mò về ng. Mà Kwon Ji Yong nói thích kia.

Bỗng nhiên Kwon Ji Yong đổi tư thế ngồi, nhẹ nhàng nói: “Bây giờ tôi kể cho mọi người nghe một chuyện đi, chuyện này có liên quan đến một con mèo.”

Khi nghe thấy chữ mèo này, trong nháy mắt lông tơ toàn thân Song Hee Eun đều dựng đứng hết cả.

Bây giờ hiện trường đã yên tĩnh trở lại giống như có thể nghe được cả tiếng hít thở: “Ngày trước, có cô gái nhặt được một con mèo ở ven đường, lúc đầu con mèo đó ngang bướng không muốn theo cô ấy về nhà sống cùng con người cho nên lúc đầu nó không chịu nghe lời còn cố ý gây thêm phiền toái cho cô gái đó. Nhưng cô gái này lại dùng tình cảm chân thành nhất đối xử với nó, chơi cùng nó mỗi ngày, cùng nó làm trò, cho nó ăn, dẫn nó đi phơi nắng và lúc nào cũng muốn bảo vệ con mèo đó ở trong ngực. Dần dần, con mèo bị cảm hóa, nó yêu cô gái này, nó bằng lòng trải qua nhiều khó khăn để biến thành người, nhưng đợi đến lúc nó biến thành người rồi có thể đi tìm cô gái đó rồi thì nó nhận ra cô gái kia không còn nhận ra hần nữa lại còn có một người bạn trai bên cạnh.”

Kwon Ji-Yong nói xong, đột nhiên xoay đầu lại nhìn về chỗ Song Hee Eun đang đứng, một giây đó cả người Song Hee Eun đều trở nên cứng đờ, cô cũng không hiểu là xảy ra chuyện gì.

Sau khi câu chuyện kết thúc tất cả mọi người đều im lặng, MC nhanh chóng nói một câu để hóa giải bầu không khí: “Thật là một câu chuyện làm cho người ta thốn thức, không ngờ siêu cấp thần tượng của chúng ta cũng thích xem những câu chuyện tình buồn như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 37

“Được rồi tiết mục của chúng ta đến đây là kết thúc cảm ơn Ji Yong vì đã tới tham gia, hẹn gặp mọi người ở kỳ sau!” Sau khi Mc nói xong lời chào khán giả thì tổ đạo diễn tạm dừng quay, mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc, người xem bắt đầu rời khỏi hiện trường theo thứ tự, có những người còn lưu luyến chụp những hình ảnh cuối cùng của Kwon Ji Yong trước khi ra khỏi trường quay.

Sau khi kết thúc buổi ghi hình nụ cười trên mặt Kwon Ji Yong biến mất trở lại với gương mặt thường ngày, Song Hee Eun thấy hần rời khỏi sân khấu thì đưa chai nước đã chuẩn bị sẵn cho hần, Kwon Ji Yong nhận lấy chai nước vận nắp ra rồi uống một ngụm lớn hết nửa chai nước, sau đó hần vận nắp chai vào rồi đưa lại cho Song Hee Eun.

Song Hee Eun đi theo Kwon Ji Yong giữa đường cô thấy nhân viên tổ tiết mục đi đến cũng lễ phép chào hỏi, sau khi ra khỏi đài truyền hình Choi Soon Ho đeo kính râm lên rồi lái xe đưa bọn họ về.

Vừa lên xe Kwon Ji Yong bắt đầu nhắm mắt lại ngủ, từ trước đến giờ cô chưa từng thấy hần vừa lên xe đã ngủ như thế này, quãng đường dài không như vậy nữa là quãng đường đi từ đây đến công ty, thấy hần như vậy khi đến công ty cô không nhẫn tâm đánh thức hần. Hần mệt thành ra như vậy cũng có nguyên do cả, thời gian này lịch trình của hần đều kín hết như không để cho người ta thở vậy.

Cuối cùng Kwon Ji Yong vẫn bị anh Soon Ho đánh thức, hần và các thành viên khác trong nhóm được gọi đến công ty để họp, mục đích của cuộc họp này là muốn sắp xếp lịch trình ở Hàn Quốc cho họ trong thời gian sắp tới, Song Hee Eun lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế ngoài hành lang chơi điện thoại, cô ngồi đó chờ thời gian dần trôi qua.

Có tiếng bước chân truyền đến từ cuối hành lang, Song Hee Eun vô tình ngẩng đầu lên thì thấy đó là Lee Jong Suk....

Thấy hần đi về phía mình thì cô mới chợt nhớ ra sau khi hết hạn hợp đồng với công ty cũ thì nam thần ký hợp đồng với YG, đến hôm nay cô mới được nhìn thấy nam thần.

Song Hee Eun đứng dậy muốn chào hần một tiếng nhưng không hiểu sao cô không nói nên lời cô cố gắng rất lâu nhưng vẫn không được, Lee Jong Suk thấy hành động kỳ lạ của cô gái này thì bỏ tai nghe xuống nói một câu: “Chào cô.”

“Chào anh!” Song Hee Eun nhẹ thở ra, cuối cùng cũng có thể nói thành tiếng thật vui.

“Tôi biết cô.” Lee Jong Suk đột nhiên nói một câu rồi tò mò về hứng thú nhìn cô, nghe thấy hần nói như vậy trái tim của Song Hee Eun đập nhanh một nhịp, Lee Jong Suk nhìn cô như nghĩ ra được cái gì tiếp tục nói: “Cô là trợ lý vương Scandal với Ji Yong lúc trước đúng không?”

Mặt Song Hee Eun đỏ lên vội vàng giải thích: “Không phải như vậy, tôi với hần không có gì.”

“Ha ha ha, được rồi vậy tôi đi trước đây!” Có vẻ như hần không có hứng thú với chuyện của người khác, hần nhanh chóng đeo tai nghe lên rồi tiếp tục đi.

Song Hee Eun nhìn bóng lưng của nam thần yên lặng chúc phúc cho hắn, nam thần anh phải thật hạnh phúc nha, đây là lời chúc chân thành của một fan hâm mộ từ khi anh mới ra mắt dành cho anh.

Cô chăm chú nhìn bóng lưng của hắn cho đến khi bóng dáng của hắn biến mất ở cuối hành lang mới thôi, lúc này Song Hee Eun mới ngồi xuống, cô nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại thoải thể mà đã qua một tiếng rồi.

Cô lại ngồi chơi game tiếp, một giờ sau mới thấy có tiếng động phát ra từ bên trong, sau đó cửa được mở ra từ bên trong người đầu tiên đi ra là Dae Sung, hắn nhìn cô với ánh mắt như thể cô là động vật quý hiếm vậy: “Trợ lý nhỏ, Ji Yong oppa của cô sẽ nhanh chóng ra thôi.”

Hắn vừa nói xong câu đó chợt hét lên một tiếng, hóa ra Kwon Ji Yong đi ở đằng sau véo hắn một cái, Kang Dae Sung ngoan ngoãn ngậm miệng lại, Kwon Ji Yong đi ra nói với Song Hee Eun: “Đi thôi.”

“Được.” Song Hee Eun nhanh chóng đứng dậy đi theo hắn.

Kang Dae Sung dựa vào ghế vỗ vỗ ngực Young Bae đang đứng ở bên cạnh: “Ji Yong bảo vệ trợ lý nhỏ đó qua tốt rồi, đến chúng ta cũng không cho đụng vào nữa.”

Song Hee Eun đi theo Kwon Ji Yong đến tận nhà để xe dưới đất, Song Hee Eun cảm thấy có gì đó không đúng không nhận được hỏi hắn: “Chúng ta đây... là đang muốn đi đâu vậy?”

Kwon Ji-Yong giơ tay lên nhìn đồng hồ rồi nói: “Đi ăn cơm chiều.” Nói xong hắn mở cửa xe ngồi vào ghế lái.

“Vậy... Vậy tôi có thể tan tâm về nhà chưa?” Song Hee Eun thoáng nghiêng người, chỉ cần hắn nói một câu được là cô có thể nhanh chóng chạy đi bắt xe về nhà.

Kwon Ji Yong mở cửa sổ bên ghế phụ lái, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước nói: “Lên xe.”

“Sao cơ?” Tâm trạng vui vẻ của Song Hee Eun nhanh chóng rơi xuống đáy cốc, làm trợ lý cũng không phải công việc nhẹ nhàng gì muốn tan làm phải có sự đồng ý của hắn mới được!

Song Hee Eun không tình nguyện ngồi lên trên ghế phụ lái, lúc này Kwon Ji Yong mới đóng cửa sổ lại chuẩn bị khởi động xe: “Dây an toàn.”

Song Hee Eun nghe thấy hắn nhắc nhở như vậy cài dây an toàn vào. Cô cúi đầu hỏi: “D Ragon, anh đi ăn cơm cũng muốn mang theo tôi, có phải anh mắc chứng ỷ lại rồi không?”

Kwon Ji-Yong đã khởi động xe nghe thấy vậy thì đập phanh lại, còn may là Song Hee Eun đã cài dây an toàn nếu không cô đã bị bắn ra ngoài rồi, tuy vậy nhưng cô vẫn giật mình.

Cô cảm thấy có sát khí phát ra từ chỗ Kwon Ji Yong, lại thấy hắn nói: “Không được gọi tôi như vậy!”

“Còn nữa, tôi phát hiện cô có bệnh...”

Chiếc xe được Kwon Ji Yong điều khiển bắt đầu lăn bánh hắn quen thuộc nhập tên một nhà hàng lên trên bản đồ, Song Hee Eun bất đắc dĩ ngồi nhìn ra cửa sổ thờ dài nghĩ đến đi ăn mà cũng muốn kéo cô theo cùng thế này là muốn cô ngồi nhìn hắn ăn hả, nếu mà như vậy thì hắn quá tàn nhẫn đi, có nằm mơ cô cũng không tưởng tượng được có ngày hắn sẽ kéo theo cô đi ăn như thế này.

Khi đi được một nửa đường thì Kwon Ji Yong nhận được một cuộc điện thoại, trong lòng Song Hee Eun chờ mong cuộc điện thoại này sẽ cứu mình, quả nhiên sau khi kết thúc cuộc gọi Kwon Ji Yong quay xe lại cũng tắt hướng dẫn trên bản đồ đi, thế nhưng con đường này Song Hee Eun chưa từng đi qua.

Lại đi thêm một đoạn đường nữa cô thấy Kwon Ji Yong dừng lại trước một khu chung cư cao cấp, hắn vừa tháo dây an toàn vừa nói: “Trong nhà có chút chuyện cô cứ ngồi yên trên xe chờ tôi.”

Song Hee Eun ra ngoài cửa sổ, hóa ra đây là nhà của Kwon Ji Yong nha, nhưng mà anh có thể tôi đi mà tôi muốn về nhà! Lúc Song Hee Eun quay đầu lại thì Kwon Ji Yong đã ra ngoài đóng cửa xe lại.

Song Hee Eun không dám tự tiện xuống xe mà chưa có sự cho phép của hắn, xem bây giờ xem cô bị đối xử như thế nào biết vậy lúc trước đối xử tốt với với mèo béo đó một chút QAA.

Lúc rời khỏi công ty đã là tám giờ tối, cô lại không dám xuống xe, bụng đã đói meo bất tri bất giác cô chợp mắt ngủ một giấc, nếu Kwon Ji-Yong không đi ra thì cô nghĩ hắn quên mất cô còn ở trên xe rồi.

Tiếng mở cửa xe của Kwon Ji Yong đánh thức cô, Song Hee Eun còn chưa tỉnh ngủ theo bản năng nghĩ là nhà có trộm, lúc sau cô mới phản ứng lại là cô đang ở trên xe của Kwon Ji Yong chứ không phải ở nhà, Kwon Ji Yong lên xe không nói thêm một lời nào mà lái xe đi.

Song Hee Eun vẫn còn buồn ngủ xoa mắt hỏi: “Xin hỏi Boss, bây giờ chúng ta phải đến chỗ nào, bao giờ tôi mới được tan làm đây?”

“Đi ăn cái gì đó, cô còn chưa được ăn cơm mà không phải sao?” Kwon Ji-Yong lườm nàng một cái nói.

Bây giờ là mười giờ tối, vào tầm giờ này phần lớn các nhà hàng đều đã đóng cửa, Kwon Ji-Yong lái xe quanh đi quẩn lại vài vòng trên đường cũng không tìm được nhà hàng nào còn mở cửa, cuối cùng hắn dừng lại ở một quán ăn ven đường: “Ăn ở đó có được không?”

Song Hee Eun nuốt một ngụm nước bọt, bây giờ chỉ cần được ăn thì đi chỗ nào cũng được.

Kwon Ji Yong cẩn thận đỗ xe ở khu bên cạnh, hai người đi xuống xe một trước một sau đi đến quán ăn ven đường.

Chỉ thấy Kwon Ji Yong đội mũ lên, khi đến quán ăn thì quen thuộc gọi vài món, Song Hee Eun nhìn thấy đã thèm, hôm nay ông chủ thật hào phóng gọi phần ăn của bốn người cho cô ăn, thật vinh hạnh quá đi.

Không nghĩ tới Kwon Ji Yong gọi cho cả hai người, Song Hee Eun rất kinh ngạc vì hắn về nhà một chuyến mà chưa ăn cơm, càng kinh ngạc hơn là siêu cấp thân tượng như hắn mà cũng ăn ở quán ven đường, Kwon Ji-Yong ăn một miếng xâu nướng nhìn cô với ánh mắt khó hiểu: “Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi ăn những cái này là không bình thường há?”

“Rất bình thường, vô cùng bình thường!”

Tùng đột gió đêm thổi tới, cái giờ này cũng không có mấy người đi trên đường mà nơi này cũng không phải khu vực giàu có xa hoa gì, những người buổi tối mà đi ăn xâu nướng như thế này hầu như là các cặp tình nhân hoặc vợ chồng đi làm về muộn, Song Hee Eun và Kwon Ji Yong ngồi ở một bàn nhỏ cảm giác lúc này vô cùng đặc biệt.

“Này, làm sao cô lại giống như một đứa bé vậy!” Kwon Ji-Yong vừa nói vừa rút giấy ăn trên bàn lau tương ớt dính trên miệng cho Song Hee Eun, Song Hee Eun vô thức muốn lấy giấy ăn trên tay hắn để lau miệng, cô chợt phản ứng lại vì Kwon Ji Yong đang nhìn chăm chăm vào gương mặt của cô, động tác của hắn lại dịu dàng như vậy...

“Thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng.” Song Hee Eun lặng lẽ ôm trái tim của mình như sợ nó phát ra tiếng quá lớn làm cho Kwon Ji Yong nghe được vậy: “Cảm ơn...”

Kwon Ji Yong như là không nghe thấy cũng không trả lời cô mà chăm chú ăn đồ ăn, Song Hee Eun mở chai nước ra uống một ngụm lớn hy vọng cô có thể ổn định trái tim đang đập với tốc độ nhanh như vậy của mình.

“Cô ăn đi, ăn xong tôi đưa cô về.” Kwon Ji-Yong lái xe đưa Song Hee Eun về nhà, Song Hee Eun vội chào hắn rồi nhanh chóng lên nhà như sợ hãi việc ở cùng hắn thêm một giây nào vậy.

Bây giờ là một giờ đêm, khi Song Hee Eun về đến nhà người trong nhà đã ngủ hết rồi, cô nhẹ nhàng về phòng tắm rửa thay quần áo, trước khi đi ngủ cô lấy lịch để bàn ra rồi dùng bút đen gạch ngày hôm nay, thậm chí còn năm ngày nữa thôi cô sẽ được chuyển chính thức...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 38

Có tiếng sột soạt từ phòng khách truyền đến, Song Hee Eun vừa mới tỉnh lại lại nghĩ có trộm vào nhà, cô nhanh chóng mặc quần áo tử tế rồi rời giường nhẹ nhàng đi mở cửa phòng, Song Seung Yeom vừa mới mở tủ lạnh nghe thấy tiếng đồng thì quay lại thế là nhìn thấy chị gái hắn.

Song Seung Yeom hơi sững sờ lại nhanh chóng trấn tĩnh lại lấy một hộp sữa từ trong tủ lạnh ra rồi tiện tay đóng cửa tủ lại rồi nói: “Hôm nay chị không phải đi làm hả?”

“Đi làm... Đi làm!” Hôm qua cô về nhà muộn nên quên mất, Song Hee Eun nhanh chóng về phòng lấy điện thoại di động ra xem thấy có vài cuộc gọi nhờ còn tin nhắn Kwon Ji Yong gửi đến nữa.

Tin thứ nhất: “Song Hee Eun, chỗ cô xảy ra chuyện gì vậy sao cô không nghe điện thoại?”

Tin nhắn thứ hai: “Song Hee Eun, lúc nào cô nhìn thấy tin nhắn này thì nhớ gọi lại cho tôi!”

Tin nhắn thứ ba: “Song Hee Eun, cô chờ đó mười phút nữa tôi đến nhà cô.”

Song Hee Eun nhìn thời gian lúc tin nhắn cuối cùng được gửi đến là 9:10, mà bây giờ là 09:19, nói cách khác chỉ một phút nữa là Kwon Ji Yong sẽ đến nơi, Song Hee Eun bắt đầu luống cuống thay áo ngủ bằng một bộ quần áo khác phù hợp để đi làm.

Cô vội lao ra ngoài chạy đến toilet đánh răng rửa mặt, tiểu từ Song Seung Yeom kia còn đang tập thể dục buổi sáng ở phòng khách thấy cô vội như vậy cô đứng đó xem trò vui còn nói: “Có cần em giúp chị một tay không?”

Song Hee Eun ngẩng mặt lên chỉ thấy khuôn mặt cô đầy bột kem đánh răng, trừng mắt về phía hần nói: “Bây giờ đừng có mà nói chuyện với chị, mất vài phút rồi đó lo mà uống sữa của em đi!”

“Leng keng, leng keng! Leng keng, leng keng!”

Xong rồi, khi nghe thấy âm thanh này cô cảm thấy như mình đang nghe khúc ca đoạt mệnh vậy: “Đừng mở cửa, Seung Yeom, đừng có mà mở cửa!”

“Vi sao lại không mở...” Lúc này cánh tay Song Seung Yeom đã chạm vào tay nắm cửa mở cửa ra, khi quay đầu lại hần thấy kiểu ăn mặc của Kwon Ji Yong thì giật mình.

“Xin chào, cho hỏi Song Hee Eun có ở nhà không?” Kwon Ji-Yong rất lễ phép chào hỏi.

Song Seung Yeom phát ngốc, tay run run chỉ vào bên trong.

“Cảm ơn!” Kwon Ji Yong nói xong liền đi vào nhà.

Song Seung Yeom vẫn ngây ngốc đứng ở cửa, hần dụi mắt xác định mình không nhìn lầm, hần nghĩ đây không phải là Kwon Ji Yong sao? Sao hần(Kwon Ji Yong) lại đến nhà hần(Song Seung Yeom) rồi!

Kwon Ji Yong đứng trong phòng khách khoanh hai tay trước ngực nói: “Song Hee Eun, đừng có mà trốn nữa tôi nhìn thấy cô rồi.”

Song Hee Eun vẫn còn ngậm bàn chải đánh răng bột kem đánh răng vẫn còn đầy trong miệng, cô ngó ra ngoài nói: “Tôi sẽ ra ngay!”

Song Seung Yeom chậm rãi trở lại phòng khách, hần cảm thấy không thể tin được chuyện đang diễn ra, đây vẫn là chị của hần đúng không? Sao chị ấy có thể nghe lời người khác đến như vậy? Phải biết là trước kia ngay mà thầy cô giáo chị ấy cũng không sợ mà, chẳng lẽ là người này là người có thể khác chế chị ấy?

Song Seung Yeom đi đến trước mặt Kwon Ji Yong hỏi: “Anh có muốn uống cái gì hay không?”

Kwon Ji-Yong lịch sự từ chối: “Cảm ơn, không cần đâu.”

Cuối cùng Song Hee Eun cũng vệ sinh cá nhân xong rồi đi ra, mái tóc của cô vẫn tùy ý xõa ra: “Úm... đồng hồ báo thức của tôi bị hỏng, cho nên sáng nay mới không dậy được...” Song Hee Eun nói xong lại cảm thấy hơi chột dạ nuốt nước bọt một cái.

Kwon Ji-Yong nhú mày: “Hả, có thật không?”

Hần vừa nói xong thì cô thấy Song Seung Yeom đeo cặp lên rồi nhanh chóng đi ra cửa, Song Hee Eun gọi hần lại: “Song Seung Yeom em làm cái gì thế!”

“Chị, em phải đến trường hai người cứ từ từ mà nói chuyện ha!” Hần nói xong lập tức chạy đi còn tiện tay đóng cửa lại, bây giờ trong căn phòng này chỉ còn hai người Song Hee Eun và Kwon Ji Yong.

Kwon Ji-Yong đặt mông ngồi lên trên ghế sa lon nói: “Làm trợ lý của tôi nên cô phải có một cái lý do cho việc đi làm muộn của cô hôm nay.”

Song Hee Eun đứng trước mặt hần như một đứa trẻ làm sai chuyện vậy: “Tôi... Tôi... Vì hôm qua tôi về nhà quá muộn nên không kịp chỉnh đồng hồ báo thức.” Song Hee Eun cắn răng đổ hết trách nhiệm lên người Kwon Ji Yong.

“Như thế này là cô đang trách tôi hả, trách tôi để cô tan làm quá muộn?” Kwon Ji-Yong hỏi.

Song Hee Eun nín thở không trả lời hần.

“Vậy được rồi!” Đột nhiên Kwon Ji Yong vỗ đùi đứng dậy: “Cô đã cảm thấy tôi ngược đãi trợ lý thì hôm nay cho cô nghỉ ngơi một ngày.”

“Thật sao?” Song Hee Eun mở to hai mắt hỏi.

Lần này Kwon Ji Yong cũng không trả lời câu hỏi của cô mà quay người đi luôn, làm cho Song Hee Eun không dám chắc chắn là hần đang nói muốn thả cô thật hay là đã đặt sẵn một cái bẫy chỉ chờ cô nhảy vào mà thôi.

Sau khi Kwon Ji Yong lái xe rời khỏi nhà Song Hee Eun, hần khẽ mỉm cười nghĩ Song Hee Eun đúng là một cô gái ngốc!

Thật ra hôm qua cha mẹ tìm hần có việc cả ngày hôm nay hần sẽ đi cùng cha mẹ hần, cho nên hôm nay Song Hee Eun không cần phải đi làm, hần đích thân tới nhắc nhở cô là chỉ muốn gặp mặt rồi chiều cô một chút thôi.

Sau khi Kwon Ji Yong đi khỏi Song Hee Eun ngồi trong phòng khách suy nghĩ, chẳng lẽ mình nói quá nặng lời sao? Như vậy cũng tốt, khi ở trước mặt hần cô luôn cố gắng thu liễm tính cách của mình, thật không ngờ hần có thể thả cô một cách dễ dàng như vậy. Sau khi đấu tranh tư tưởng khoảng mười giây cô nhanh chóng nằm ngả ra ghế salon bắt chéo chân, lấy điện thoại ra mở ra INS, post một trạng thái: “Cuối cùng cũng được nghỉ một ngày, Yoho, nên làm cái gì đây!”

Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi một ngày nếu như cứ ở trong nhà cũng không tốt, nhưng mà hôm nay không phải cuối tuần, nên bạn bè của cô ai đi làm thì đi làm, ai đến trường thì đến trường, chẳng lẽ lại ra ngoài đi dạo một mình sao?

Lúc này có một bình luận: “Hôm nay em được nghỉ hả?” Là Jun Seok oppa, Song Hee Eun cũng hơi ngạc nhiên vì anh ấy có thể bình luận nhanh đến vậy.

Cô nhanh chóng trả lời: “Đúng vậy, hôm nay em được nghỉ.”

Kim Jun Seok trả lời rất nhanh: “Vậy chúng ta đi ra ngoài chơi đi!”

Song Hee Eun chưa kịp trả lời thì Jun Seok oppa đã gọi qua, Song Hee Eun liền ấn nút nghe điện thoại.

“Jun Seok oppa.”

“Hee Eun à, bây giờ em có ở nhà không?”

“Em đang ở nhà.”

“Vậy thì đợi chút anh đến đón em.” Kim Jun Seok nói xong đang chuẩn bị tắt điện thoại.

Song Hee Eun hỏi lại: “Hôm nay Jun Seok oppa không phải đi làm sao?”

Jun Seok hơi do dự nói: “Không cần phải lo lắng, anh xin nghỉ hôm nay là được.” Hắn nói xong câu này thì cúp điện thoại.

Xin phép nghỉ... Song Hee Eun nói thầm nghĩ đến việc nếu anh ấy xin nghỉ một ngày có thể sẽ bị trừ tận mất ngày lương, vừa nghĩ đến đó cô lại cảm thấy không được tự nhiên....

Nghe thấy Jun Seok oppa muốn tới đây Song Hee Eun hơi sững sờ một chút lúc tỉnh lại cô vội vàng chạy về phòng thay đồ, đi hẹn hò cũng không thể mặc một cách tùy ý như vậy được nếu cứ mặc như vậy người ta sẽ nhìn mình như thế nào chứ, cô mở tủ quần áo ra nhìn qua tất cả bộ quần áo trong đó cuối cùng cô chọn bộ váy liền màu vàng mà gầy đây mẹ mới mua cho cô, cô có cảm giác khi mặc bộ này cũng rất được đó chứ.

Cô lại trang điểm nhẹ, cô vừa làm xong tất cả mọi thứ thì Kim Jun Seok gọi điện đến nói anh ấy đã ở dưới lầu.

Bên này Kwon Ji Yong đi cùng cha mẹ đến nhà của bác là anh trai của cha hắn, vì gần đây bác ấy vừa mới làm phẫu thuật u não còn đang phải nghỉ ngơi ở nhà nên hôm nay cả nhà hắn đến thăm bác.

“Jun Seok oppa!” Song Hee Eun đi giày cao gót ba centimet xuất hiện vẫy tay chào người đang đứng dựa vào cửa xe kia.

Kim Jun Seok quay người lại, khi nhìn thấy cô mặc như vậy có chút giật mình một lúc sau mới cười nói: “Hee Eun à hôm nay em thật xinh đẹp.”

“Không phải đâu, chúng ta đi thôi!” Cô nói xong liền mở cửa lên xe.

Kim Jun Seok thấy cô đã lên xe cũng lên theo, đợi hắn cài dây an toàn vào rồi Song Hee Eun mới hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Kim Jun Seok cười nói: “Thời tiết hôm nay rất tốt, ánh nắng không quá chói chang rất thích hợp để đi biển, chắc hôm nay cũng không có nhiều người lắm.”

“Ừm, vậy cũng được!” Song Hee Eun gật đầu, Kim Jun Seok lại nhìn chiếc váy cô đang mặc băn khoăn hỏi: “Em mặc như thế này có lạnh không?”

Song Hee Eun sờ sờ tay: “Em vẫn rất tốt, nhiệt độ ngoài trời hôm nay là hơn hai mươi độ cũng không lạnh lắm, nếu mặc quần dài đi dạo trên bờ biển thì sẽ bị ướt như vậy cũng không tiện lắm.”

Mặc dù cô nói như vậy nhưng Kim Jun Seok vẫn cởi áo khoác ra khoác lên người cô: “Đợi lúc nữa xuống xe lại cởi ra.”

Mặc dù người khoác áo cho cô là Jun Seok oppa nhưng mà cô lại nghĩ tới một người khác, người đó cũng từng khoác áo cho cô giống như vậy, mà chiếc áo khoác đó của Kwon Ji Yong vẫn còn được treo trong tủ quần áo của cô, sáng nay khi hắn đến cô lại quên trả lại cho hắn.

Cho nên nói đối với cô hành động này của Jun Seok oppa là bình thường nhưng nếu là người kia thì cô lại ghi tạc trong lòng.

Lúc cả nhà Kwon Ji Yong đến nhà bác của hắn thì thấy bác ấy đang nằm phơi nắng, nhà của bác hắn gần biển thời tiết hôm nay lại vô cùng tốt ánh nắng ôn hòa rất thích hợp để nằm phơi nắng, sau khi nói chuyện một hồi thì hắn cũng đi ra khỏi phòng, không còn cách nào khác vì hắn cùng các vị trưởng bối cũng không có nhiều chuyện để nói đến thế, vẫn nên để cho cha mẹ hắn đi.

Kwon Ji Yong nằm ở trên lan can lấy điện thoại ra chụp một bức ảnh, hắn chụp thêm một bức hình có bản thân trong đó định đăng lên INS thì nhìn thấy trạng thái mới nhất của Song Hee Eun.

Cái gây chú ý nhất vẫn là cái luận kia, dù hắn không biết người đàn ông kia là ai nhưng nhất định Song Hee Eun đã đi hẹn hò với hắn rồi.

Có lẽ người đó là người đã ông mà Song Hee Eun muốn hẹn hò?

Kwon Ji Yong nhanh chóng thoát INS, lại mở tin nhắn ra rồi nhắn cho Song Hee Eun một tin: “Cô đang ở đâu?”

Song Hee Eun đang nói chuyện với Jun Seok oppa thì có tiếng báo tin nhắn, lúc cô nhìn thấy người nhắn tin đến là Kwon Ji Yong thì cũng hơi sợ, sợ là hấn lại gọi cô về.

“Tôi ở.. Tôi đang đi trên đường.”

“Trên đường? Ở chỗ nào?”

“Tôi đi hẹn hò!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 39

Song Hee Eun cô được lắm, vừa mới cho cô nghỉ một ngày cô đã tìm đàn ông để hẹn hò rồi.

Kwon Ji Yong cắt điện thoại đi không trả lời cô, hấn quay mặt nhìn về phía bờ biển đối diện, thỉnh thoảng có mấy cặp nam nữ đi tới nữ thì mặc bikini nam thì mặc quần đùi.

Thấy Kwon Ji Yong không nhắn lại nữa Song Hee Eun chu mỏ cắt điện thoại đi, Kim Jun Seok thấy vậy quay qua nhìn cô nói: “Làm sao vậy, boss của em tìm à?”

Song Hee Eun hơi ngạc nhiên hỏi lại: “Oppa... Làm sao anh biết?”

Kim Jun Seok cười cười nói: “Anh đoán.” Hấn dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Anh ta tìm em có việc gì sao?”

Song Hee Eun lắc đầu nói: “Không có việc gì.”

Kim Jun Seok tìm được một chỗ tốt để đỗ xe bãi đỗ xe này cách bờ biển không xa, sau khi xuống xe Song Hee Eun cởi áo khoác ra trả Kim Jun Seok, Kim Jun Seok lại nói: “Chút nữa ra đến biển gió biển rất lớn, em cứ mặc như vậy đi.”

Song Hee Eun đành phải mặc lại áo khoác, hai người chậm rãi đi bộ đến bờ biển, vì cô đang đi giày cao gót nên khi đi bộ trên cát không tiện một chút nào thỉnh thoảng còn có hạt cát thừa cơ chui vào trong giày làm cho cô cảm thấy vô cùng khó chịu. Song Hee Eun dứt khoát cúi người cời đôi giày đang đi ra đi chân trần giống như những người khác, cảm giác khi dùng chân trần đi trên cát vô cùng thoải mái hạt cát mềm mịn, mỗi bước đi đều để lại một dấu chân.

Gió biển thổi tung mái tóc của cô, Kim Jun Seok tí mỉ giờ tay vén từng lọn tóc tinh nghịch ra sau tai cho Song Hee Eun, có thể cảm nhận được hương vị của biển có chút nặn nặn lại có chút mùi tanh.

Một lát sau Kim Jun Seok cũng cời giày với bút tất ra, dờ khóc dờ cười nói với Song Hee Eun: “Mới đi có một lúc mà bao nhiêu hạt cát chui được vào trong giày, vừa rồi nên học em cời ra sớm chút.”

“Ha ha ha ha ha...”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện vô cùng vui vẻ.”

Trong lúc vô tình Kwon Ji Yong nhìn thấy người nào đó vì còn xa nên chưa thật chắc chắn, hấn quan sát thêm một lúc nữa thì mới có thể thấy rõ ràng. Đây chẳng phải là Song Hee Eun sao, hình như hấn đã từng gặp người đàn ông ở bên cạnh cô ấy trước cửa bệnh viện rồi.

Nhìn cái cách nói cười tự nhiên không có một chút áp lực nào kia của cô ấy hấn không khỏi nghĩ mình có đáng sợ như vậy sao? Nếu không vì sao hấn chưa từng thấy cô ấy cười như vậy trước mặt hấn? Còn nữa, sao hấn lại cảm thấy cái áo khoác kia chói mắt như vậy?

Hấn không muốn ở bên ngoài thêm một giây nào nữa liền quay đầu đi vào phòng.

Ngôi biệt thự kia rất dễ thấy, Song Hee Eun tò mò nhìn qua không cẩn thận nhìn thấy chiếc xe với biển số xe quen thuộc, cô lặng lẽ đọc lại biển số xe kia một lần lại một lần, trong lòng cô lại bắt đầu bất an nghĩ chẳng lẽ hấn cũng ở đây?

“Hee Eun, Hee Eun, em đang nghĩ cái gì vậy sao đột nhiên không nói gì?” Kim Jun Seok cảm thấy kì lạ hỏi.

“À, không có gì đâu, oppa hay là chúng ta đến chỗ khác chơi đi.”

“Đang rất tốt mà tại sao lại phải đến chỗ khác?”

Song Hee Eun không thể nói là bây giờ họ đang ở dưới tầm mắt của Kwon Ji Yong, Song Hee Eun không muốn bị hắt nhìn thấy cũng không muốn ở trong khoảng hắt có thể nhìn thấy.

Lúc này cánh cửa căn biệt thự được mở ra từ bên trong, Kwon Ji Yong mặc một bộ quần áo thoải mái đi chân trần đi ra, hắt còn ôm một cô bé chừng năm sáu tuổi ra ngoài. Cô bé đó mặc một bộ bikini cỡ nhỏ, mái tóc được tết gọn gàng trông vô cùng đáng yêu.

Kwon Ji Yong đang đi về phía này Song Hee Eun thấy vậy vội quay đầu đi, Kim Jun Seok lại nhìn thẳng vào Kwon Ji Yong thâm nghĩ hoá ra đó là Kwon Ji Yong, bây giờ đang là boss của Song Hee Eun.

Lúc hắt đi hết bậc thang Kwon Ji Yong mới để cô bé kia xuống đất, cô bé vui vẻ chạy về phía bờ biển. Còn Kwon Ji Yong thì đi từng bước về phía này, bây giờ Song Hee Eun có muốn đi cũng không được.

“Thật khéo nha, hôm nay tiểu trợ lý của tôi cũng đi hẹn hò ở đây.” Kwon Ji Yong vừa nói vừa liếc nhìn Kim Jun Seok ở bên cạnh cô, ánh mắt của hắt giống đang chứa dao sắc vậy.

Song Hee Eun cười nói một câu để ứng đối: “Ha ha, hoá ra chỗ sáng nay anh nói muốn đến là chỗ này thật sự là rất trùng hợp, ha ha ha ha.”

“Đúng là trùng hợp ghê, Song Hee Eun sao cô không giới thiệu bạn của cô một chút?” Kwon Ji Yong nhún mày nói, giọng điệu của hắt như là khiêu khích người ta mà.

“Không cần đâu.” Kim Jun Seok vừa nói vừa kéo tay Song Hee Eun đang đứng sững ở đó: “Hee Eun à chúng ta đến chỗ khác chơi đi.” Hắt nói xong thì kéo tay Song Hee Eun đi.

Khi Kwon Ji Yong nhìn thấy người đàn ông đó kéo tay Song Hee Eun muốn đi không hiểu sao hắt cảm thấy vô cùng tức giận, hắt nhanh chóng cầm lấy cánh tay còn lại của Song Hee Eun kéo về phía mình. Lúc này tay của Song Hee Eun bị hai người đàn ông kéo qua kéo lại, đây là chuyện gì thế này hai người này muốn kéo cô thành hai nửa hay sao hả?

Đúng lúc này Kwon Ji Yong lại không thấy cháu gái của mình ở gần đây, nhìn ra biển thì thấy một cô bé đang kêu cứu.

“Ji Hyun!” Kwon Ji Yong giận dữ chạy đến bên kia.

Song Hee Eun bị tiếng hét của Kwon Ji Yong dọa sợ, khi thấy boss nhà mình chạy qua không biết vì sao cô cũng chạy theo. Phản ứng đầu tiên của cô là không thể để boss nhà mình xảy ra chuyện được, cô là trợ lý của hắt đó nếu như hắt xảy ra chuyện gì thì biết giải thích sao với anh Soon Ho đây? Làm sao giải thích với đồng đạo fan hâm mộ của hắt đây?

Cho nên Song Hee Eun không chút suy nghĩ mà chạy qua Kwon Ji Yong và nhảy xuống biển trước hắt.

“Hee Eun!” Kim Jun Seok thấy vậy thì sốt ruột gọi to muốn để cô quay lại vì ở đó rất nguy hiểm, nhưng cô làm như không nghe thấy hoặc là căn bản là không muốn nghe.

Kwon Ji Yong đuổi theo sau đó, Kim Jun Seok là người cuối cùng nhảy xuống biển.

Lúc đó cả ba người đều nhảy xuống để cứu bé gái, vì kỹ thuật bơi của cô không tồi nên nhanh chóng đến gần bé gái kia và ôm lấy cô bé, cô quay lại nhìn hai người kia hét to: “Các anh đều lên bờ đi, em sẽ lập tức lên ngay.”

Song Hee Eun dùng một tay để ôm chặt cô bé một tay khác thì cố gắng bơi vào bờ, lúc bơi được một nửa thì bị một con sóng đánh vào người nhưng cô vẫn cố gắng ôm chặt cô bé không buông tay, lúc này Kwon Ji Yong cảm thấy mình sắp đuối sức rồi hắt nhanh chóng tăng tốc độ bơi qua đó.

“Khụ khụ khụ...” Song Hee Eun nôn ra mấy ngụm nước biển, lúc cô tỉnh lại đã thấy mình đang ở trên bờ. Cha mẹ Kwon Ji Yong, cha mẹ của bé gái và bà của bé đều chạy ra, sau khi cô bé nôn nước biển ra cũng đã tỉnh lại, cô bé mở to mắt ra về vô tội.

Lúc Song Hee Eun vừa mở mắt ra người đầu tiên cô trông thấy là Kwon Ji Yong, sau đó là anh Kim Jun Seok đang đứng bên cạnh lo lắng nhìn cô, Song Hee Eun cười nói: “Em còn chưa chết đâu.”

“Đồ đàn, tất nhiên là cô chưa chết rồi.” Kwon Ji Yong tức giận mắng cô.

Song Hee Eun ngồi dậy, cô nhìn thấy nhiều người ở đây như vậy với lại cô bé đó an toàn đứng ở kia, cô bé đó không sao là tốt rồi: “Thật tốt quá, tất cả mọi người đều an toàn rồi.”

Kim Jun Seok đột nhiên nhặt chiếc áo khoác rồi phủ lên người cho Song Hee Eun: “Chúng ta trở về đi, thay quần áo khác, nếu không em sẽ bị cảm.”

“Ji Yong à, đưa đứa nhỏ này lên tầng tắm nước nóng đi, xong nhớ mời cô ấy ở lại ăn cơm coi như cảm ơn.” Người nói là bà của cô bé kia, bà ấy lớn hơn mẹ Kwon Ji Yong mấy tuổi, chồng bà ấy là bác của Kwon Ji Yong.

Kwon Ji-Yong nhìn về phía Song Hee Eun nói: “Cô cũng nghe thấy rồi đấy, đi thôi.”

Song Hee Eun biết nếu hắn đã nói như vậy, thì đó là mệnh lệnh không thể cự tuyệt.

Sau đó bà của cô bé kia còn nói: “Cháu trai bên cạnh cũng đi luôn đi, quần áo của cháu cũng ước hết rồi.”

Kim Jun Seok thấy bác ấy nói đến mình, mà đây là do người lớn nói, hắn đang do dự xem có nên từ chối hay không thì Song Hee Eun cầm cánh tay hắn nói: “Chúng ta vẫn là đi đi.”

Kwon Ji Yong đang đi ở phía trước nghe thấy vậy cảm thấy vô cùng khó chịu vì cái người kia cũng đi theo nhưng lạ không có cách nào khác.

Trong biệt thự có ba cái nhà tắm vừa đủ cho ba người đi vào tắm nước nóng, tiểu Ji Hyun còn nhỏ nên tắm nhanh cho cô bé rồi đưa ra, Kwon Ji-Yong ngồi xôm xuống nắm vai cô bé nói: “Ji Hyun, lần sau nếu không có người lớn ở đó thì không cho nghịch nước!”

Tiểu Ji Hyun sờ sờ mũi: “Rõ ràng lúc đó chú cũng ở bên cạnh cháu mà?”

Kwon Ji-Yong hơi chột dạ nhanh chóng phủ nhận: “Như vậy không đúng, lúc đó chú đang nói chuyện cùng bạn nên lần sau cháu không cần xúc động như vậy.”

“Cháu biết rồi chú.”

Giáo huấn cháu gái xong Kwon Ji Yong mới đi vào nhà tắm tắm rửa, gột bỏ lớp cát dính trên người.

Mẹ của Ji Hyun lấy quần áo của mình cho Song Hee Eun thay, Kim Jun Seok cầm quần áo vắt khô sau đó tiếp tục mặc, hắn không quen mặc quần áo của người lạ nhất là người hắn không thích.

“Cũng đã tắm rửa sạch sẽ rồi, Hee Eun chúng ta đi thôi.” Kim Jun Seok nói xong nhìn về phía gia đình bác của Kwon Ji Yong nói: “Làm phiền mọi người quá.”

“Không ở lại ăn cơm sao, chúng tôi rất muốn cảm ơn các cháu.”

Song Hee Eun giật giật áo trên người mình then thùng nói: “Jun Seok oppa...quần áo của em..”

Lúc này, Kwon Ji-Yong đột nhiên vươn tay ra dùng sức kéo Song Hee Eun đến bên cạnh mình rồi ngẩng đầu lên nói với Kim Jun Seok: “Như thế này đi, anh cứ về một mình đến tối tôi sẽ đưa cô ấy về.” Khi hắn nói ra câu này như là đang tuyên bố chủ quyền vậy.

Kim Jun Seok nhìn thấy một màn này thì tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, bỗng nhiên hắn làm ra vẻ không tức giận mỉm cười nói: “Vậy được rồi, chúng ta nên để Song Hee Eun tự lựa chọn đúng không, để xem cô ấy sẽ về cùng tôi hay là ở lại.”

Trong chốc lát tất cả người trong phòng đều nhìn Song Hee Eun.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chương 40

Thật là đi không được mà ở cũng không xong, cuối cùng Song Hee Eun đành chọn bỏ Jun Seok oppa dù sao quan hệ giữa hai bọn họ rất thân thiết, lại quen biết nhiều năm rồi, chắc là anh ấy... chắc là anh ấy sẽ không giận mình đâu nhỉ, ngược lại Kwon Ji Yong là cấp trên trực tiếp của cô không thể đắc tội, nếu lỡ đắc tội sau này cuộc sống của cô cũng không được tốt cho lắm, còn về Jun Seok oppa sau này giải thích với anh ấy sau cũng không muộn.

Dù sao những chuyện như thế này rất khó để lựa chọn.

Song Hee Eun kéo Kim Jun Seok đi qua một bên: “Oppa, em có lời muốn nói với anh.”

Kim Jun Seok nghiêm túc nhìn vào mắt cô, có lẽ là đã đoán được bảy tám phần.

“Cái đó... nếu không anh cứ về trước đi đây là lệnh của boss nên em cũng không có cách nào, hôm nay vốn là ngày làm việc của em, để hôm khác em bù lại cho anh được không?” Song Hee Eun lo lắng nhìn hắn, hy vọng hắn có thể hiểu cho mình.

Kim Jun Seok hơi thất vọng, hắn hỏi lại Song Hee Eun: “Hee Eun à, em đã thay đổi rồi, từ khi nào em đa trở nên nhát gan như vậy?”

Song Hee Eun sốt ruột, lại sợ Kwon Ji Yong ở bên kia nghe thấy nhanh chóng giải thích: “Đây không phải nhát gan, anh cũng biết rồi đó em còn đang trong thời kỳ thực tập, em rất muốn làm công việc này, em muốn được làm chính thức cho nên hắn nói gì em cũng phải nghe theo.”

Song Hee Eun còn chưa nói dứt câu hấn liền cắt ngang: “Được rồi, em không cần phải giải thích nữa anh đi là được.” Hấn nói xong liền nở một nụ cười tỏ vẻ bất lực quay người đi ra cổng.

“Oppa...” Lúc Song Hee Eun nói thì đã không còn thấy bóng dáng của hấn, haizz cuối cùng vẫn đắc tội một bên.

Nhìn thấy Kim Jun Seok quay người rời đi, Kwon Ji Yong đi đến vỗ vai cô nói: “Cô làm rất tốt!” Song Hee Eun vẫn cúi gầm đầu xuống lầm bầm: “Tốt cái gì mà tốt...”

“Được rồi vì tôi phá hỏng buổi hẹn hò của cô nên hôm nay tôi sẽ đi chơi với cô một ngày để đền bù.” Nhìn khuôn mặt đắc ý của Kwon Ji Yong cô hơi nghi ngờ đây là hấn cố tình làm như vậy?

Cả ngày cô đều hài đi cùng với hấn thời gia cô ở cùng với hấn còn nhiều hơn thời gian cô ở cùng mẹ cô nữa đó, vì sao đến cả ngày cô được nghỉ cũng phải ở cùng hấn nữa.

“Thế nào, không nguyện ý hả? Tôi như thế này sao có thể kém cái...XX oppa kia của cô?” Kwon Ji Yong thấy Song Hee Eun không nói gì nhanh chóng nói.

Song Hee Eun dứt khoát ngắt đầu lờm hấn một cái, thẳng thắn nói: “Có lúc tôi nhìn thấy mấy cái hành động ngây thơ của anh tôi hơi nghi ngờ là anh thích tôi đó.”

Kwon Ji Yong như bị nói trúng tim đen nên không biết nói cái gì cho phải, hấn sờ sờ lên đầu không tự nhiên phản bác lại: “Song Hee Eun cô quá tự luyện rồi!”

Song Hee Eun che ngực ho hai tiếng rồi nói: “Đúng vậy nha, chuyện anh thích ai thì cũng không liên quan đến tôi và tôi cũng không thêm xen vào, việc tôi có tự luyện hay không thì đó là chuyện của tôi anh không thể xen vào.”

“Cô!” Kwon Ji Yong bị cô nói như vậy liền á khẩu, lời nói đến miệng đành nuốt về “Được rồi, tôi đây lười so đo với cô.”

Song Hee Eun mặc quần áo của chị dâu Kwon Ji Yong mang quần áo của mình ra ngoài phơi nắng, Ji Hyun ngồi trong phòng chơi đồ chơi còn người lớn lại tiếp tục trò truyện với nhau như chưa từng xảy ra chuyện gì, Song Hee Eun là người ngoài nên đi ra góp vui cũng không tốt lắm nên cô ngồi một mình ở trong góc hong tóc.

Tiếng sóng biển không ngừng vang lên bên tai, hôm nay gió có chút lớn nhưng Song Hee Eun không hề cảm thấy lạnh, cô lấy điện thoại ra nhắn tin cho anh Kim Jun Seok: “Jun Seok oppa, anh đừng giận em nha, anh đại nhân đại lượng tha thứ cho em đi.”

Kim Jun Seok trả lời rất nhanh: “Làm sao anh dám giận em chứ, anh sắp về đến nhà rồi, sau khi về nhà anh còn phải nghỉ ngơi một chút để chiều còn có sức làm việc.”

Song Hee Eun nhìn thấy tin nhắn trả lời của anh ấy không hiểu sao cô cảm thấy vô cùng áy náy, dù sao thì người ta cũng xin nghỉ một ngày để đi chơi với cô mà.

“Khụ khụ...” Đột nhiên có tiếng ho khan truyền đến từ đỉnh đầu, Song Hee Eun nhìn thấy đó là Kwon Ji Yong thì nhanh chóng cắt điện thoại rồi lại quay qua nhìn hấn.

“Ăn com đi.”

“Nha... Được.”

Song Hee Eun cô chỉ là một trợ lý nhỏ trước kia cô chưa từng nghĩ tới việc sẽ ngồi ăn com với gia đình của một thần tượng nổi tiếng, cho nên cô chỉ yên lặng ngồi im ăn đồ ăn trước mặt.

Kwon Ji Yong không nhìn được nữa liền gấp đồ ăn cho cô rồi nhìn chăm chăm vào cô có ý bảo bắt buộc phải ăn.

“Ji Yong à, mẹ nghe Soon Ho nói đứa bé này là trợ lý mới tới của con.” Đột nhiên bị mẹ của Kwon Ji Yong nhìn Song Hee Eun có hơi giật mình.

“Đúng vậy chính là cô ấy.” Kwon Ji-Yong đang ăn com xem thường nói.

“Nhìn rất thông minh nha, con đừng có mà bắt nạt con bé.”

Kwon Ji-Yong nghe xong liếc nhìn Song Hee Eun: “Con nào dám bắt nạt cô ấy chứ.”

“Cháu tên là Song Hee Eun đúng không.” Mẹ Kwon Ji Yong nói với giọng vô cùng dịu dàng, khác hoàn toàn với dáng vẻ khi nói chuyện với Kwon Ji Yong.

“Đúng vậy thưa bác gái.” Song Hee Eun thận trọng trả lời.

“Sau này xin cháu hãy chăm sóc Kwon Ji Yong nhiều hơn.”

“Bác gái bác nói như vậy là không đúng rồi, cháu chỉ là một trợ lý nhỏ....”

Rất cuộc cũng ăn com xong, Kwon Ji Yong liền đưa Ji Hyun và Song Hee Eun đến trung tâm thương mại, lúc ra cửa Kwon Ji-Yong vẫn không quên nói một câu: “Song Hee Eun, xem ra ấn tượng của mẹ tôi đối với cô cũng không tệ lắm.”

Song Hee Eun cười hắc hắc: “Tôi cũng rất thích mẹ anh.” Sau đó lại nhỏ giọng nói thêm một câu: “Dịu dàng hơn anh nhiều.” Sau khi cô nói xong câu này liền quay đi chỗ khác giả vờ câu nói vừa rồi không phát ra từ miệng cô.

Kwon Ji-Yong đồng ý mua một con búp bê kiểu mới cho Ji Hyun, hai người bọn họ ngồi ở ghế trước còn Song Hee Eun ngồi ở ghế sau, nhằm chán đến nghe hai người bọn họ nói chuyện phiếm.

“Chú, hôm nay cháu có thể ăn kem ly không?” Kwon Ji Hyun mở to mắt nhìn hấn, trong ánh mắt lộ vẻ chờ mong.

Kwon Ji-Yong do dự nói: “Chỉ có thể ăn một cái, nhưng mà nhớ giữ bí mật đó.” Nói xong còn cung chiều sờ lên đầu Ji Hyun.

Ji Hyun vui vẻ nhảy cẫng lên: “A a a!”

Song Hee Eun nhìn thấy như vậy liền mỉm cười, hóa ra tiểu tử này cũng có lúc dịu dàng như vậy nhưng phải xem đối tượng là ai.

Lúc này đột nhiên Ji Hyun quay đầu lại nói với Song Hee Eun: “Chị, chị sẽ không nói cho cha mẹ em biết có đúng không?”

Song Hee Eun bật cười lắc đầu nói: “Yên tâm đi, chị sẽ không nói, chị sẽ giữ bí mật giúp em.”

Một tiếng chị của bé Ji Hyun kéo ra vấn đề thân phận của Kwon Ji Yong và Song Hee Eun, Kwon Ji-Yong sừng sốt nửa ngày mới phản ứng lại nói với Ji Hyun: “Ji Hyun, không nên gọi cô ấy là chị phải gọi là dì mới đúng.”

Mọi người trên xe thoải mái trò chuyện một lúc sau xe đến gần trung tâm thương mại, sau khi Kwon Ji Yong đỗ xe thì nắm tay Ji Hyun bước xuống, Song Hee Eun cũng thành thành thật thật đi theo phía sau. Kwon Ji-Yong cho rằng mình đưa cháu gái đi mua đồ không cần phải che che dấu dấu nên cũng không có ý trang điểm kỹ, không nghĩ tới vì việc này mà đám truyền thông vô lương truyền tin làm náo loạn một trận.

Hắn chỉ đeo một cái khẩu trang che được nửa khuôn mặt nên dẫn đến sự chú ý của mọi người, phía dưới chiếc khẩu trang kia đảm bảo là một khuôn mặt đẹp trai nên mới có thể sinh được đứa con đáng yêu như thế kia chứ mặc dù người mẹ cũng không xuất sắc lắm.

Ba người bọn họ đi đến khu mua đồ cho trẻ em, trước mặt có rất nhiều đồ chơi cho trẻ em còn có cả khu vui chơi cho chúng nữa, Song Hee Eun lại nghĩ tới khi mình còn bé thì lấy đâu ra nhiều đồ chơi như vậy chứ, khi còn bé cô chỉ chơi các trò như nghịch bùn leo cây, con búp bê duy nhất của cô là do khi đi công tác cha tiện tay mua về cho cô hồi đó có một con như vậy là quý lắm rồi.

Có lần em trai làm hỏng con búp bê đó cô liền tức giận đánh cho hắn một trận, còn nói kiểu rất ngây thơ là sau này sẽ không thích em trai và cũng không thèm chơi với em trai nữa, sau đó thì cô vẫn mang em trai đi chơi như cũ, chị em mà làm sao có thể giận nhau mãi được chứ.

Song Hee Eun nhìn các loại búp bê đầy đủ kiểu dáng mà hoa hết cả mắt, như vậy mình cũng mua một con về coi như là đèn bù tiếc nuôi lúc nhỏ đi, không thể không nói trẻ em được sinh ra ở thời đại này thật hạnh phúc muốn cái gì là có cái đó, thời của cô điện thoại còn chưa phổ biến chứ chưa nói gì đến máy tính bảng hay smartphone.

Kwon Ji-Yong không khỏi cười nói: “Làm sao vậy, hay là cũng mua một bộ cho cô luôn.”

Song Hee Eun nhanh chóng ngẩng đầu lên nói: “Nhàm chán.”

Người bán hàng đang nhiệt tình giới thiệu các loại kiểu dáng búp bê, mà Kwon Ji-Yong nghe theo sự lựa chọn của Ji Hyun, hấn mới nói một tiếng mà nhân viên bán hàng đã nhận ra hấn: “Anh là... Kwon Ji-Yong!”

Kwon Ji-Yong nhanh chóng ra hiệu cho người bán hàng phải im lặng để bọn họ mua xong hàng.

Nữ nhân viên hoa si nhìn hấn quên hết cả việc mình đang làm, chợt cô ta suy nghĩ về sự hiện diện của đứa bé này, chẳng lẽ lại anh ấy và trợ lý có chuyện che dấu hay sao! Nghĩ đến đây, trong lòng cô đau không thôi, vì sao con nam thần cũng lớn như vậy rồi!

“Chú cháu muốn cái này!” Ji Hyun chỉ vào một hộp búp bê.

“Tốt, vậy thì mua cái này.”

Nữ nhân viên đứng ở một bên cắn móng tay, vì che giấu tai mắt người thế mà còn để con gọi mình là chú... thật đau lòng nha!

Song Hee Eun cầm ví của Kwon Ji Yong chạy đến trả tiền, Kwon Ji-Yong dùng tiền lẻ mua hai cái kem ly.

Sau khi Song Hee Eun trả tiền xong chạy về thì Kwon Ji Yong đứng dậy đưa kem cho Song Hee Eun nói: “Này cầm lấy.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 41

Không ngờ bọn họ mới rời khỏi trung tâm thương mại không lâu thì chuyện này đã bị lan truyền trên mạng. Kwon Ji-Yong lái xe đưa Ji Hyun về nhà, còn chưa về đến nơi thì Choi Soon Ho gọi điện tới: “Ji Yong à, chuyện của cậu và trợ lý nhỏ lại bị lan truyền trên mạng rồi kìa.” Trong giọng nói của hắn lộ ra vẻ bất đắc dĩ nhưng cũng không có chút nào gọi là không vui trong đó cả, bởi vì chuyện đó vốn không phải là sự thật nên hắn chỉ lo Song Hee Eun bị chuyện này ảnh hưởng quá nhiều.

“Hà, thật sao?” Kwon Ji-Yong đeo tai nghe lên còn mở trang tin tức trên điện thoại ra, có một bài báo đang rất hot có tiêu đề là ‘Lộ diện con gái riêng của hắn và trợ lý’, sau khi nhìn thấy bài đăng này hắn khẽ cười nói: “Bây giờ truyền thông thật biết chơi.”

Nghe thấy Kwon Ji Yong nói như vậy Song Hee Eun cũng cảm thấy như có gì đó không đúng, cô vội vàng mở điện thoại di động ra xem.

Sau khi nhìn thấy tin tức như vậy cô cảm thấy cười cũng không được mà khóc cũng chẳng xong, cô mới tốt nghiệp đại học thôi mà sao có thể sinh ra được một đứa con lớn như vậy chứ, chẳng lẽ cấp ba cô đã mang thai và sinh con rồi?

Người viết bài này nhanh chóng bị và mặt vì hội Fan cơ trí của Kwon Ji Yong đã tìm được ảnh chụp của hắn và cháu gái mấy năm trước, còn viết thêm một cái bình luận: “Là người nào lại không có lương tâm như vậy chứ, vì kiếm tiền mà những cái tin như vậy cũng có thể viết ra được hay sao? Rõ ràng cô bé kia là cháu gái của Yong ca mà!”

Còn may là Fan hâm mộ của Kwon Ji Yong đều không tin cái tin tức giả này, ai cũng khôn khéo giống như Sherlock Holmes vậy nhanh chóng tìm ra được chân tướng, hóa ra GD chỉ đưa cháu gái đến trung tâm thương mại để mua sắm thôi, qua chuyện này có thể thấy được một số người không có đầu óc.

Không hiểu sao khi Song Hee Eun thấy những cái bình luận này thì cảm thấy vô cùng hả giận không ngờ Fan của boss lại đoàn kết đến vậy, còn có một loại tinh thần kháng địch rất mạnh, xem ra cô cũng nên tham gia cùng để trừng phạt cái người viết tin tức này.

Từ khi Song Hee Eun làm trợ lý của Kwon Ji Yong thì INS cá nhân cũng bị lộ ra ngoài, nên cũng có thêm rất nhiều người follow, cũng phải có tầm mấy vạn người(1 vạn=10000), có lẽ những người đó yêu ai thì cũng yêu cả những người bên cạnh người đó nữa? Song Hee Eun đoán như vậy cũng có lý do, vì có lần cô đăng ảnh chụp của mình lên lại có bóng dáng của Kwon Ji Yong ở trong đó nên Fan hâm mộ mới chú ý đến cô.

“Bây giờ những người đó thật không từ thủ đoạn mà, boss đưa cháu gái đến trung tâm thương mại mua sắm, tôi cũng chỉ là người đi theo thôi vậy mà cũng bị nói thành vợ của boss, xin mấy người có tâm một chút.” Song Hee Eun đánh xong đồng trạng thái thì ấn gửi đi, sau khi bài post được gửi đi cô cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

Bài post của Song Hee Eun nhanh chóng được người ta phát hiện và cũng có nhiều người đến bình luận phía dưới bài viết.

Có người ủng hộ cô: “Chị Song em ủng hộ chị!” “Em chào chị Song!” Song Hee Eun đoán những người gọi cô là chị này tuổi cũng không lớn đây....

Cũng có những người ghen tỵ rồi mỉa mai cô: “Không ngờ tính tình của tiểu trợ lý của Yong ca không nhỏ nha!” “Lần đầu tiên có thể nhìn thấy khuôn mặt của trợ lý Yong ca, nhìn cô ấy cũng không thể gọi là đẹp xuất sắc vậy là tôi có thể yên tâm rồi.” “Hâm mộ cô ghê đó, tôi cũng muốn ở bên cạnh Yong ca.”

Ngoài ra còn có một số bình luận rất dễ thấy: “Cầu mong bí quyết vào YG và cách để đến bên cạnh nghệ sĩ nữa!”

Bí quyết sao? Cô làm gì có bí quyết gì chứ, cho thần tượng ăn thức ăn cho mèo có được tính không? Những bình luận này còn khá tốt đó chứ, ít nhất mấy người đi công kích khuôn mặt cô cũng không hề nói cô giống đàn ông mà.

Ji Hyun ôm bộ đồ chơi búp bê vừa mua chạy vào nhà, Song Hee Eun định đi ra ngoài thì đột nhiên bị Kwon Ji Yong gọi lại: “Song Hee Eun...”

“Ừm, thế nào?”

Kwon Ji-Yong nhìn điện thoại di động làm bộ muốn nói lại thôi, cuối cùng hắn lại cắt điện thoại đi và nói: “Không có gì, đi vào đi.”

Song Hee Eun chuẩn bị đi theo Kwon Ji Yong vào nhà thì điện thoại lại đổ chuông, đứa em trai vạn năm không gọi cho cô đột nhiên lại gọi đến, cô cầm điện thoại di động lên nói với Kwon Ji Yong ở phía trước: “Anh đi vào trước đi tôi nghe điện thoại một chút.”

Kwon Ji-Yong xoay người lại nhìn cô một cái rồi tiếp tục đi vào nhà.

“Này, Seung Yeom em gọi điện thoại cho chị có việc gì thế.” Song Hee Eun đứng tựa vào cửa chống nạnh nói.

“Chị, chị lại lên trang tin tức rồi.”

“Chị biết cái đó rồi, làm sao?”

“... Cái tin tức như vậy còn chưa đủ lớn sao, còn nữa không phải chị đi chơi với anh Jun Seok sao? Bây giờ lại ở cùng boss của chị rồi.”

Song Hee Eun chép miệng, bắt đầu đi nói: “Cái này thì em phải đi hỏi boss của chị ấy, đang tốt đẹp thì hấn xuất hiện.”

“Chị, bây giờ chị đang đứng trên địa bàn của người ta đó đừng có nói xấu người ta một cách trắng trợn như vậy, cẩn thận bị boss của chị nghe được thì không có quả ngon mà ăn đâu!” Song Seung Yeom châm chọc.

Lúc này Song Hee Eun lại thật sự cảm thấy lạnh, khi quay đầu nhìn lại thì thấy không có người, có thể cô nghĩ quá nhiều rồi sao Kwon Ji Yong có thể đi nghe lén chứ?

“Được rồi, không nói chuyện với em nữa nếu không có gì nữa chị cúp máy đây!” Sau khi cúp điện thoại cô định quay người đi vào nhà thì thấy Kwon Ji Yong đang ở gần đó, ánh mắt hấn nhìn cô làm cho cô có cảm giác sợ hãi: “Anh... Tại sao anh lại ở đây?” Chẳng lẽ hấn vẫn luôn ở đây sao, vậy là hấn đã nghe hết nội dung cuộc trò chuyện vừa rồi của cô... Hấn là sẽ không đi.

“Tôi vẫn luôn ở chỗ này!” Kwon Ji-Yong nhẹ nhàng nói rồi đứng dậy, từng bước từng bước đi về phía cô trên môi còn mang theo ý cười, Song Hee Eun đang tự an ủi là hấn sẽ không nghe thấy được cái gì đâu thì nụ cười trên mặt của hấn thay đổi thành một nụ cười tà, làm Song Hee Eun sợ hãi bắt giác lùi lại đến khi lưng chạm vào tường thì cô biết đã không còn đường lui nữa.

Kwon Ji-Yong đưa tay lên đặt lên bức tường phía sau lưng cô, Song Hee Eun đang muốn chạy về hướng còn lại để tránh thoát, Kwon Ji Yong nhanh chóng phát hiện ra và dùng tay còn lại chặn đường đi của cô, hấn nhủ mồm nói: “Song Hee Eun, có phải cô đang oán hận vì tôi hủy hoại buổi hẹn hò của cô?”

Làm sao cô dám nói ra chứ, cô làm vẻ trung thành nói: “Không, không có đâu, làm sao tôi dám chứ.”

“Đúng như vậy sao?” Kwon Ji-Yong đi thêm một bước ép sát, mặt hấn gần như ở sát mặt cô chỉ cần cử động một chút thôi là có thể chạm vào môi hấn, nếu như vậy thì ngượng lắm nên cả người cô trở nên cứng đờ không giám nhúc nhích.

Kwon Ji-Yong nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang biến hóa không ngừng của cô: “Rất cuộc trong đầu cô nghĩ đến cái gì vậy Song Hee Eun, nhất định không phải là thứ gì tốt đẹp.”

Song Hee Eun nhìn vào mắt hấn lắp bắp nói: “Tôi đang nghĩ, tôi đang nghĩ, lúc nào anh có thể lui về sau một bước, lui về sau một bước.” Song Hee Eun vừa nói vừa dùng ngón tay đẩy ngực Kwon Ji Yong, nhưng cô lại không biết một điều khi cô làm động tác đó như đang đốt lửa vậy, Kwon Ji-Yong dùng một tay bắt lấy tay Song Hee Eun lúc hấn đang muốn nói gì đó thì tiếng mẹ hấn truyền đến từ phía cầu thang.

“Ji Yong à, các con đang làm cái gì vậy?”

Như thế này thì quá lúng túng rồi.

Kwon Ji-Yong lập tức buông Song Hee Eun ra, hấn rời khỏi vị trí đang đứng đến khi đứng cách Song Hee Eun một mét mới dừng lại mỉm cười nhìn mẹ hấn nói: “Không, không có làm cái gì đâu mẹ.” Cái bộ dạng như chột dạ này của hấn giống hệt cô lúc này, nhưng khi nhìn hấn giống như là giữa họ thật sự có cái gì vậy.

Song Hee Eun chột dạ không thôi, cô đưa tay ôm lấy trái tim đang đập một cách cuồng loạn của cô, lại nhìn trộm mẹ Kwon Ji Yong một cái cô không thể đoán được lúc này bác ấy đang nghĩ gì, một lúc sau chỉ nghe thấy mẹ Kwon Ji Yong nói: “Ji Yong, con đi theo mẹ lên đây.” Bác ấy nói xong liền quay người đi lên tầng.

Song Hee Eun nhìn thấy Kwon Ji Yong không quay đầu lại cứ thế đi lên tầng, trong đầu cô bỗng nghĩ ra cả đồng việc, liệu bác ấy có nói cô đi dụ dỗ con trai bác ấy không, nếu mà như vậy thật thì cô thảm rồi.

Mẹ Kwon Ji Yong đưa hấn lên phòng rồi hỏi: “Ji Yong à, con và cô gái kia xảy ra chuyện gì?”

Kwon Ji-Yong cười một cách vô tội nói: “Có chuyện gì xảy ra được chứ, cô ấy là trợ lý của con.”

“Vậy sao? Sao trước kia có thấy con mang trợ lý về nhà bao giờ đâu, hay bây giờ lại bắt đầu thân thiện với trợ lý hơn rồi?”

“Được rồi mà mẹ, người đừng suy nghĩ nhiều.” Kwon Ji-Yong trấn an nói, hấn đưa tay vỗ vai mẹ: “Con sẽ có chừng mực.”

Song Hee Eun ở dưới lầu đợi một hồi thì thấy Kwon Ji Yong xuống một mình cô vội hỏi: “Không có sao chứ?”

Kwon Ji-Yong nhìn cô một chút cười nói: “Cô lo mẹ tôi sẽ nói chuyện của cô chứ gì, yên tâm đi chuyện chúng tôi nói đến là chuyện khác.” Kwon Ji-Yong cũng không nói chân tướng nói cho cô biết: “Thời gian cũng không sớm, tôi đưa cô trở về đi.” Hấn vừa nói vừa xem đống hồ trên tay.

Song Hee Eun gật nhẹ đầu, lúc này Kwon Ji Yong mới chú ý đến một việc là cô chưa thay quần áo liền nói: “Chắc là quần áo của cô khô rồi đó, cô nhanh đi thay đi.”

Trong lòng Song Hee Eun có một cả xúc đặc biệt thoáng qua, nhưng chính cô cũng không thể nói được đây là gì.

Lúc cô thay quần áo xong đi ra thì thấy Kwon Ji Yong đã lái xe ra đợi, hấn hạ cửa kính xe xuống cười nói: “Lên đây đi.”

Lúc này nụ cười của hấn giống như hoàng hôn trên biển, có thể thắng được những áng mây trời chiều, Song Hee Eun hơi hoảng hốt, nhìn hấn đến ngây người.

Cô nhanh chóng chạy xuống cầu thang rồi mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ.

“Dây an toàn.” Kwon Ji-Yong lờm cô một cái nhắc nhở.

“À....” Song Hee Eun nhanh chóng thắt dây an toàn lại.

Kwon Ji-Yong khởi động xe, chỉ thấy hấn nói một câu: “Buổi hẹn hò của cô tôi sẽ bù lại.”

Song Hee Eun cũng không trả lời, cô nghĩ đây là lời hứa để cho cô nghỉ một ngày để đi hẹn hò cùng Jun Seok oppa thôi, thế nhưng kết quả lại không hề giống như những gì cô suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 42

Song Seung Yeom đang ngồi trong phòng khách chơi máy tính nghe thấy tiếng mở cửa liền quay ra, trông thấy là Song Hee Eun thì nói: “Chị, sao chị về sớm thế!”

Song Hee Eun kéo lấy thân thể mệt mỏi của mình đi vào nhà, sau khi đổi giày thì đi thẳng về phòng đóng cửa lại không nhìn Song Seung Yeom, sau khi về phòng cô ném túi sách lên giường rồi nằm vật xuống, thật mệt mà giống như một ngày làm việc vậy.

“Chị!” Song Seung Yeom chạy đến trước cửa phòng cô nói vọng vào trong: “Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

“Không có.....” Nói xong Song Hee Eun ngáp một cái thật to, rõ ràng sáng nay mình ngủ dậy rất muộn mà bây giờ lại buồn ngủ như vậy.

“Vậy sao chị lại làm ra bộ dạng cuộc sống không còn gì phải luyến tiếc như vậy chứ.” Song Seung Yeom khoanh tay trước ngực làm bằm.

Song Hee Eun lăn trên giường bất đắc dĩ nói: “Cuộc sống thật khó khăn mà.”

“Chị em thấy chị độc thân lâu đến mức sắp phát điên rồi, chiều nay anh Jun Seok còn hỏi em là chị đã về chưa đó, người ta đã quan tâm đến chị như vậy sao chị không cho người ta một cơ hội, có thể thử một chút?”

Song Hee Eun tròn mắt nói: “Lúc nào thì chuyện tình cảm của chị đến lượt tiểu tử như em phải quan tâm rồi!” Lại nói, cô biết chuyện Jun Seok oppa quan tâm cô, nhưng mà anh ấy chưa từng nói một cách chính thức là muốn cùng có tiền đến nên cô cũng không thể nói gì..

Song Seung Yeom bĩu môi: “Em đã thành niên rồi đó có được không, mà trong chuyện này em còn có kinh nghiệm hơn chị!” Hấn nói xong liền nhanh chóng chạy chỉ sớ một giây sau cánh cửa kia sẽ mở ra và chị ấy sẽ ra đánh hấn.

Song Hee Eun lật người đưa lưng về phía cửa phòng, hóa ra chiều nay Jun Seok oppa gọi cho Song Seung Yeom tìm cô sao, nhưng sao anh ấy lại không trực tiếp gọi cho cô, chẳng lẽ anh ấy đang còn giận?

Song Hee Eun nhanh chóng ngồi dậy cầm điện thoại lên nghĩ chắc bây giờ anh ấy đã tam làm rồi.

Điện thoại truyền ra rất nhiều thanh âm, một lúc sau mới thấy có người nghe máy.

“Alo, Hee Eun à.”

“Jun Seok oppa, em đã về đến nhà rồi.”

“Ừm, vậy là tốt rồi.”

“...” Đột nhiên lâm vào một loại trầm mặc, Song Hee Eun thấy không quen vì bình thường anh ấy hay tìm chuyện để nói, hôm nay hẹn hò nửa đường bị cho leo cây nhất định anh ấy sẽ không dễ chịu cô có thể hiểu được.

“Oppa, bây giờ anh có rảnh không, tôi nay chúng ta đi ăn cơm đi.”

Kim Jun Seok đột nhiên nghe thấy lời mời của Song Hee Eun thì ngạc nhiên, sau đó thì vô cùng vui vẻ đồng ý: “Được!”

Song Hee Eun mỉm cười nói: “Vậy để em chuẩn bị một chút, vẫn ở chỗ cũ chứ?”

“Không cần, anh đến nhà đón em bây giờ đây, em chờ nhé.”

Hả... Lập tức đến nhà cô....

Song Hee Eun cuống cuống nhảy dựng từ trên giường dậy rồi chạy vào toilet sửa sang lại tóc, Song Seung Yeom ở trong phòng khách thấy như có một cơn gió mạnh thổi qua, lúc hắn quay lại nhìn chỉ còn thấy một cái bóng biến mất trong cửa nhà vệ sinh.

Không khỏi nói thầm: “Chị ấy lại làm sao vậy...” Gần đây có chút không được bình thường.

“Leng keng, leng keng!” Ngoài cửa truyền đến tiếng chuông cửa, Song Seung Yeom đứng dậy đi mở cửa, lúc nhìn thấy Kim Jun Seok cũng là ngạc nhiên một chút rồi gọi: “Anh Jun Seok!”

Kim Jun Seok cười cười vỗ vai Song Seung Yeom hỏi: “Chị gái em đâu?”

Song Seung Yeom chỉ chỉ bên trong, lúc này Song Hee Eun vừa vặn đi ra từ trong toilet, rõ ràng vẻ ngoài đã được chỉnh chu lại trông sáng láng hơn lúc trước.

“Oppa, anh tới rồi!”

“Ừm, em chuẩn bị xong chưa?”

Song Seung Yeom nhìn cách hai người nói chuyện thì cảm thấy mình trở thành một cái bóng đèn, rốt cuộc chuyện hôm nay là như thế nào, từ sáng đến giờ có đến hai người đàn ông đến tìm chị gái hắn chẳng lẽ chị ấy gặp vận đào hoa rồi.

“Vậy chúng ta đi!” Hai người nói xong liền chuẩn bị đi ra cửa, trước khi đi Song Hee Eun còn vỗ vai Song Seung Yeom nói: “Bọn chị đi ăn cơm ở ngoài, em có muốn đi cùng không?”

Song Seung Yeom nhanh chóng lắc đầu: “Em vẫn là nên ở nhà thôi, mẹ sắp về rồi.” Hắn có đàn đâu chứ đi để thành cái bóng đèn to bụi ở đó hả.

“Hôm nay... Chơi vui vẻ sao?” Đứng trong thang máy, Kim Jun Seok đang chấp tay sau lưng, đột nhiên hỏi.

“Hừm?” Song Hee Eun nghĩ nghĩ rồi nói: “Cũng bình thường thôi, giống như lúc làm việc vậy đó.”

“Hôm nay em lựa chọn đi cứu bé gái kia là quá xúc động rồi, lần sau em đừng làm như vậy nữa.”

Song Hee Eun gật nhẹ đầu, xem ra anh ấy cũng không giận cô, quan hệ giữa hai người họ tốt như vậy thì làm sao có thể giận nhau vì những chuyện nhỏ như thế được.

Sau khi lên xe thắt dây an toàn vào, Kim Jun Seok hỏi cô: “Em muốn ăn cái gì?”

Song Hee Eun ngồi xuống nghiêm túc nghĩ sau đó nói: “Hay là chúng ta đi ăn lẩu đi, rất lâu rồi chưa ăn cái đó.”

Kim Jun Seok cười một tiếng nói: “Đi.” Rồi nhanh chóng khởi động xe.

Hai người chọn chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ, có thể nhìn thấy đường phố rộng rãi từ nơi này, lúc này đèn đường đã sáng lên, vì giờ là giờ tan tầm nên có rất nhiều xe cộ lưu thông trên đường.

Song Hee Eun vừa ngồi xuống chưa kịp ăn cái gì liền nhận được tin nhắn từ Kwon Ji-Yong, cô kinh ngạc mở ra xem thì thấy nội dung tin nhắn như vậy: “Song Hee Eun, cô đang làm gì?”

Trong ấn tượng của cô thì hắn chưa bao giờ hỏi như vậy, cô nhắn tin lại trả lời: “Tôi đang ăn cơm nha.”

Sau đó cũng không thấy hắn trả lời lại nữa, Song Hee Eun cũng cắt điện thoại đi chuyên tâm hưởng dụng đồ ăn của mình.

Hơi nóng bốc lên từ nồi lẩu làm cho hai người không thể nhìn thấy rõ mặt nhau, may mà bây giờ là tháng năm nên thời tiết vẫn hơi lạnh nếu để sang tháng sau thì đi ăn một bữa lẩu như vậy là một loại tra tấn không có chút nào gọi là hưởng thụ cả, Song Hee Eun muốn thừa dịp này ăn no một bữa.

Kim Jun Seok thân mật gấp thịt để đã chín cho cô, Song Hee Eun nhìn cái bát đầy thức ăn của mình nói với Kim Jun Seok: “Như thế là không được rồi, anh cứ ăn của anh đi đừng cứ gấp thịt cho em mãi như vậy.”

Kim Jun Seok vừa cười vừa nói: “Không phải lúc nhỏ em toàn gấp thịt cho anh sao?”

Khi hắn nhắc đến chuyện này thì Song Hee Eun lại nhớ đến một nồi lẩu năm đó chỉ bằng 1/3 giá tiền hiện tại, vào mùa đông hai người thường hẹn nhau đi ăn lẩu, mà Song Hee Eun biết hắn thích ăn thịt nên rất hay gấp thịt cho hắn nên có thể hiểu được tại sao lúc đó hắn lại béo như vậy.

Hai người vừa nói vừa cười, đều nhớ về ký ức lúc nhỏ, hai người đều cảm thán nếu như không phải lớn lên thì tốt biết bao, chỉ cần làm một đứa bé vô lo vô nghĩ là được rồi.

“Hee Eun, sau khi được chuyển chính thức... Em có tính toán gì?” Kim Jun Seok đột nhiên hỏi.

“Ừm.... Sau khi chuyển chính thức em vẫn nên làm công việc chuyên ngành của mình đi.”

“Anh còn sợ em muốn làm trợ lý cả đời chứ.” Kim Jun Seok làm bộ như đang đùa nhưng kỳ thực đây là điều mà hắn lo lắng.

Song Hee Eun nghe xong khoa trương bật cười: “Sao lại thế! Coi như làm trợ lý cũng không chuyện là làm cả đời, trừ khi em gả cho anh, ha ha ha.”

Kwon Ji-Yong lái xe về nhà, trong thời gian chờ đèn đỏ hắn quan sát xung quanh thì thấy được bóng người quen thuộc đang ngồi trong tiệm lẩu nói nói cười cười, lúc này hắn cảm thấy không vui chút nào, hắn cảm giác như đồ vật của mình bị người khác lấy mất vậy.

Sau lưng truyền đến tiếng còi xe, lúc này Kwon Ji Yong mới chợt nhận ra đèn đã chuyển sang màu xanh từ bao giờ, hắn nhấn ga chạy đi.

Việc đầu tiên Kwon Ji Yong làm khi về đến nhà là chạy vào phòng tắm tắm nước lạnh, để cho bản thân thanh tỉnh một chút, nhưng mà không hiểu sao trong đầu hắn chỉ có hình ảnh kia, hắn bất đắc dĩ bấm một cái vào tường nhà tắm miệng gọi tên Song Hee Eun: “Song Hee Eun à, Song Hee Eun!”

Sau khi tắm xong hắn nằm vật ra giường, cầm điện thoại xem INS của Song Hee Eun, xem các trạng thái cô cập nhật từ gần nhất đến trước kia thì phát hiện ra cô gái này chỉ đăng ba nội dung, một là post hình của Lee Jong Suk hay là chia sẻ bài viết của anh, hai là liên quan đến ăn uống, ba là các loại hình cầu có người yêu thoát kiếp FA.

Hắn xem đến bài post hai năm trước của cô thì không nhịn được cười cảm xúc không vui trong lòng cũng theo đó mà tiêu tán hết. Nguyên văn là cô ấy đăng một bức ảnh của thần tình yêu mà ở bên trong có chữ thoát kiếp FA, Song Hee Eun cũng có nói: “Không muốn nói nhiều nữa, đã phát lại tin này lần thứ 99 rồi mau cho tôi thoát kiếp FA đi chứ!”

“Đồ đàn... Chuyện như vậy mà cũng tin.” Kwon Ji-Yong không nhịn được nói, hắn nhìn điện thoại cười một hồi lâu, sau khi ngừng suy nghĩ lại hắn mới chợt nhận ra hắn chưa bao giờ có cái trạng thái như vậy, chỉ từ khi gặp Song Hee Eun thì hắn mới có thể bất thường như thế.

“Em nhớ chăm sóc cho mình thật tốt, không được làm việc quá mệt.” Sau khi ăn cơm xong Kim Jun Seok đưa Song Hee Eun về nhà.

“Em biết rồi, anh cũng vậy nha!” Song Hee Eun lại bổ sung: “Chắc là cha mẹ em đang ở nhà, anh có muốn lên ngồi một chút không?”

Kim Jun Seok nhìn điện thoại lắc đầu nói: “Không được, ngày mai bên công ty anh còn có một cuộc họp sớm, anh phải trở về chuẩn bị tư liệu cho ngày mai, nên để lần sau đi.”

“Ừm, được rồi, vậy anh nhanh về đi em lên nhà đây.”

Sau khi ăn no tâm trạng của Song Hee Eun rất vui vẻ đến đi đường cũng nhảy nhót, lại đột nhiên nhận được điện thoại của Kwon Ji Yong, cô hơi sợ hãi vì sợ lại phải đi đón hắn giống hôm trước?

Do dự rất lâu, Song Hee Eun vẫn sợ hãi nghe điện thoại: “Alo, Kwon... Boss chào buổi tối!”

“Song Hee Eun, sao cô nghe máy chậm vậy.”

“Tôi....”

“Được rồi, tôi có chuyện muốn nói với cô.” Kwon Ji-Yong cắt ngang lời cô định nói: “Tôi xin công ty nghỉ một ngày, lịch trình ngày mai sẽ đẩy sang ngày tiếp theo, sáng sớm mai cô chuẩn bị một chút trang điểm cho đẹp vào rồi tôi sẽ đến đón cô.” Còn chưa chờ Song Hee Eun phản ứng lại thì bên kia đã cúp máy, cô mơ màng vì không biết chuyện gì đang xảy ra.

Vì sao lại phải mặc xinh đẹp chút... Chẳng lẽ có cuộc họp mặt nào đó, Song Hee Eun vừa lẩm bẫm vừa tìm quần áo trong tủ.

Đúng 7h, Song Hee Eun mới xách túi ra khỏi nhà, Kwon Ji Yong ngồi trong xe bấm còi dọa cô giật cả mình, rồi nói.

“Lên xe!”

Sau khi lên xe Song Hee Eun vừa thắt dây an toàn vừa hỏi anh muốn đi đâu, Kwon Ji-Yong cũng chỉ cười, tuy không chắc lắm nhưng có lẽ tâm trạng của anh lúc này cũng không tệ?

Được rồi, chỉ cần boss vui vẻ là bầu trời trở nên trong xanh.

Kwon Ji-Yong lái xe đến một nơi rộng lớn không người, sau khi xuống xe Song Hee Eun quan sát bốn phía cảm thấy nơi này thật yên tĩnh, chỗ này là ngoại thành hay nông thôn? Cách đó không xa là đồng ruộng xanh mơn mẫm, Song Hee Eun không hiểu vì sao Kwon Ji Yong sẽ đưa cô đến đây.

Sau khi xuống xe Kwon Ji Yong chống nạnh quan sát tựa hồ rất vui vì mình tìm được nơi này, ở chỗ này sẽ không bị ai phát hiện ra nên anh bỏ cả kính

râm xuống.

Song Hee Eun không nhận được hỏi: “Boss, chúng ta tới nơi này làm gì?”

Kwon Ji-Yong xoay người lại, nhìn cô nói: “Tôi muốn nói chuyện với cô.”

Hả, nói chuyện gì đây, chẳng lẽ cô được về tổ ban đầu rồi? Trong lòng Song Hee Eun mừng thầm, có chút vui vẻ nói: “Nói chuyện gì vậy?”

Kwon Ji-Yong nhếch miệng, nghiêm túc nhìn cô nói: “Yêu đương.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 43

Song Hee Eun kinh ngạc nhìn hấn một lúc sau lại bật cười ha hả: “Phụt ha ha ha ha ha ha...”

Mặt Kwon Ji Yong lúc đỏ lúc xanh, hấn vươn tay ra bắt lấy hai vai của cô để cô nhìn thẳng vào ánh mắt của hấn nghiêm túc nói: “Song Hee Eun, không cho phép cười.”

Song Hee Eun nhanh chóng dừng lại cố gắng mím môi rồi nhìn hấn nói: “Boss, anh đừng có đùa như vậy chuyện như thế này đủ làm trò cười một năm rồi đó.”

“Song Hee Eun à, Song Hee Eun, cuối cùng tôi cũng có thể biết được tại sao cô lại độc thân lâu như vậy rồi, bởi vì cô phản ứng vô cùng chậm!” Kwon Ji Yong vừa nói vừa lấy ngón tay ấn lên trán cô mấy cái rồi mới buông cô ra.

Song Hee Eun sờ trán, không khỏi phàn nàn nói: “Làm gì vậy, tự nhiên ấn trán tôi, ấn trán thì thôi đi nhưng sao anh lại còn động vào vết sẹo của tôi!”

“Song Hee Eun, cuối cùng thì cô có nghe thấy được tôi đang nói cái gì không!” Kwon Ji-Yong tức giận chống nạnh, cô gái này không phải là chậm hiểu đây là đầu óc bả đậu.

Song Hee Eun ngẩn người, cô cần thận suy nghĩ một chút nhưng lại không chắc chắn hỏi lại: “Anh nói là... Anh gọi tôi ra đây là muốn nói chuyện này với tôi hả?”

Kwon Ji-Yong tức giận gật đầu.

“Anh... Là nghiêm túc?” Song Hee Eun cảm thấy không thật lắm lại hỏi lại một lần.

Kwon Ji-Yong kiên nhẫn trả lời: “Nghiêm túc.”

Song Hee Eun nghịch ngón tay của mình cô cũng không biết phải làm như thế nào mới tốt, đây là lần đầu tiên cô được người khác phớt tởn, cô nên từ chối hay chấp nhận đây...

Kwon Ji-Yong nhìn bộ dạng do dự của cô dứt khoát nói: “Được rồi, tôi cũng không ép cô, cô cứ từ từ mà suy nghĩ.”

Song Hee Eun hơi chột dạ nhìn hấn nói: “Vậy... Bây giờ chúng ta sẽ về nhà sao?”

Kwon Ji-Yong nhìn bốn phía rồi nói: “Đã tới rồi thì cứ ở lại thêm một lúc đi.”

Ở chỗ này không có người nào cảnh vật xung quanh lại rất đẹp, chim chóc đậu trên cây hót nghe rất vui tai, Kwon Ji Yong cứ để xe ở bên đường thì dù thỉnh thoảng có xe đi qua cũng không sợ bị tắc nghẽn.

“Đi thôi!” Kwon Ji-Yong đột nhiên nói.

“Đi đâu?” Song Hee Eun kinh ngạc.

“Đi theo tôi!”

Kết quả là, Song Hee Eun mất công ăn mặc tỉ mỉ một phen chỉ để đi dạo cùng Kwon Ji Yong trên một con đường nhỏ ở nông thôn, nói ra thì đối với Kwon Ji Yong như vậy là hơi mất giá.

Chẳng lẽ siêu cấp thần tượng như hấn lại không tìm được chỗ nào thật lãng mạn để hẹn hò sao?

“Song Hee Eun!” đang đi thì Kwon Ji Yong đột nhiên gọi tên cô, cô thuận miệng hỏi lại: “Thế nào?”

“Cô... Thật sự chưa từng yêu đương sao?”

Song Hee Eun không chút do dự lắc đầu, ngay sau đó Kwon Ji-Yong còn nói: “Vậy thì nụ hôn đầu của cô còn chưa mất chứ?”

Song Hee Eun nghe xong vô thức đưa tay đặt lên trên môi, trước đó cô chưa từng quá thân mật với nam sinh nào vậy chắc là vẫn còn đi.

Thế là, Kwon Ji-Yong chưa được sự cho phép của Song Hee Eun đã quay đầu lại hôn cô một cái, dù chỉ là thoáng qua nhưng vẫn làm cô cảm thấy kinh ngạc.

Nụ hôn đầu của Song Hee Eun cô bị mất ở một nơi chìm hết hoa nở như vậy!

Sau một giây cô mới bắt đầu có phản ứng, cô run rẩy chỉ vào người hắn: “Anh...” Cái đồ cứng đạo này “Trả lại nụ hôn đầu cho tôi!”

Kwon Ji-Yong cười đắc ý, trên mặt còn cho một vết đỏ ửng khả nghi, hắn không nói thêm lời nào chạy về phía trước, tất nhiên Song Hee Eun muốn lấy lại cả vốn lẫn lời nên cũng nhanh chóng đuổi theo.

Hai người một trước một sau người chạy ta đuổi, tình nghịch giống như là hai đứa bé, cực kỳ không phù hợp với cái tuổi hiện giờ, Kwon Ji Yong lớn hơn cô đến bảy tuổi nhưng hiển nhiên có lúc hắn còn trẻ con hơn cô.

Con đường này rất dài, hai bên đường là đồng ruộng xanh mơn mơn còn có cả những cây cỏ thụ lớn, khi hai người đã thấm mệt thì Kwon Ji Yong mới dừng lại thở phò phò, hắn nhìn về phía sau thì thấy Song Hee Eun sắp đuổi kịp liền có suy nghĩ sao cô gái này có thể chạy được như vậy chứ.

Song Hee Eun thấy hắn đã dừng lại thì càng hăng hái hơn cô nhanh chóng xông tới, duỗi tay ra bắt lấy hắn còn ngây thơ nói: “Ha ha, Tôi bắt được anh rồi!”

Kwon Ji-Yong cũng đứng thẳng dậy quay qua nhìn cô nín cười nói: “Được rồi, tôi thua được chưa để cô bắt được rồi, muốn nụ hôn đầu chứ gì bây giờ tôi đền cho cô!” Ngay sau đó Kwon Ji Yong nâng cằm cô lên rồi hôn xuống, Song Hee Eun mở to mắt, trong lúc này cô cảm thấy trái tim mình đập nhanh vô cùng.

Một lúc sau hắn mới buông cô ra nhếch miệng, còn giống như rất hài lòng về kỹ thuật hôn của mình khoe khoang nói: “Cảm giác như thế nào?”

Song Hee Eun vẫn còn mơ màng nói: “Cảm giác... Mặt nóng nóng.” Thấy cô nói như vậy Kwon Ji Yong nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô thấy nó đã đỏ hơn mông khi rồi, Song Hee Eun cũng vô thức sờ mặt mình, đây là sao chứ.

Lúc nhìn Kwon Ji Yong một lần nữa cô hơi trốn tránh ánh mắt của hắn, Kwon Ji Yong cũng như vậy, hắn đường đường là cao thủ tình trường mà vẫn còn cảm giác xấu hổ như vậy.

Để làm dịu đi cái bầu không khí ngột ngạt này Kwon Ji Yong không được tự nhiên: “Ừm, cái đó...” Hắn nhìn xung quanh nói: “Đã đến giờ ăn trưa rồi, chúng ta tìm một chỗ ăn đi.”

Hắn nói xong cũng bắt đầu đi về một phía, Song Hee Eun chậm nửa nhịp nhưng sau đó cũng đi theo sau lưng hắn, cô nhìn đồng hồ trên điện thoại, có nhầm không vậy bây giờ mới có mười giờ thôi mà...

Kwon Ji-Yong nhanh chóng lên xe, hắn đặt hai tay lên tay lái không ngừng hít sâu.

Sau khi Song Hee Eun lên xe thì không khí trong xe lại ngưng đọng lại, hai người không nói với nhau một lời, Kwon Ji-Yong khởi động xe chọn địa điểm đến trên bản đồ, thay bài hát hiện tại bằng bài hát của hắn.

Sau khi trở về nội thành đã là mười một giờ đúng, Song Hee Eun thấy cứ thế mà đã hết một buổi sáng, mà trong mắt Kwon Ji Yong không giống như vậy hắn đang nghĩ hắn làm được một việc có ý nghĩa, chỉ ít hắn có can đảm đối mặt còn nói ra được tâm sự luôn giấu kín trong lòng mình nữa. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới hắn sẽ yêu người này ít nhất là lần đầu gặp mặt, lúc đó trong lòng hắn vô cùng mâu thuẫn, hắn sợ hãi sẽ bị nhốt trong cơ thể con mèo này mãi mãi nên hắn hận người con gái chiếm được thân xác của hắn kia (chiếm nghĩa đen nhé).

Thứ gọi là yêu này thật kỳ diệu, bởi vì nguyên bản bọn hắn chán ghét lẫn nhau.

Hắn tìm đến một cửa hàng quen thuộc, ông chủ cũng biết rõ sở thích của hắn, khi nhìn thấy hắn đưa một cô gái xa lạ theo thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc: “Đây là bạn gái của cháu sao?”

Kwon Ji-Yong chỉ là cười cười mà không nói gì xem như thừa nhận, nhưng mà trước khi Song Hee Eun chính thức đồng ý thì hắn cũng không thể lớn tiếng giới thiệu đây là bạn gái hắn được.

Sau khi ngồi xuống Song Hee Eun có hơi lo lắng, cô chọc cánh tay hắn: “Boss, nơi này có nhiều người quá.”

Kwon Ji-Yong bình tĩnh nói: “Rất bình thường mà, tiệm này làm đồ ăn rất ngon nên buôn bán rất tốt, may mà chúng ta đến sớm không đợi thêm lát nữa không còn chỗ mà ngồi đâu.”

Song Hee Eun nhìn người trong tiệm cà phê lúc cà phê đông lo lắng nói: “Nếu không thì anh cứ ăn ở đây đi còn tôi về xe chờ anh.”

Song Hee Eun vừa nói dứt lời liền muốn đứng lên, Kwon Ji-Yong đưa tay giữ cánh tay cô lại còn dùng giọng điệu ra lệnh nói: “Không được đi đâu hết!”

Khi thấy Song Hee Eun đã ngồi xuống hắn mới nói tiếp: “Cô quên là tôi còn nợ cô một buổi hẹn hò à... Nếu là hẹn hò thì làm gì có chuyện tôi ở đây ăn cơm còn cô chờ tôi trên xe, như vậy là không được rồi, cô ngoan ngoãn ngồi đây ăn xong một bữa cơm với tôi, OK?”

Song Hee Eun gật nhẹ đầu, bộ dáng vừa rồi của Kwon Ji Yong giống như đang răn dạy một đứa trẻ vậy.

“Ài, cậu xem người con trai ở bàn bên cạnh xem... Cách phối đồ rất hay nha!”

“Đúng vậy, cậu xem người có chút giống GD.”

“GD? Không thể nào... nhưng mà rất giống nha, mình phải chụp một tấm ảnh rồi post lên mạng để mọi người cùng xem.”

Sau khi hai nữ sinh post tấm ảnh này lên mạng, Fan của GD nhanh chóng nhận ra: “Kiểu dáng của quần áo, cách phối đồ còn có kiểu tóc hiện tại của oppa nữa, đây là oppa nhà chúng ta, *ôm ôm*!”

“Chuyện là như thế nào, sao lại là người trợ lý kia nữa vậy, lúc nào cũng thấy cô ấy xuất hiện cùng với GD, phiền chết đi được!”

“Trời ạ, rốt cuộc bạn họ có quan hệ như thế nào mà có thể cùng nhau đi ăn cơm!”

.....

Có rất nhiều người nhắn tin trên INS của Song Hee Eun: “Chị Hee Eun, chị nhanh lên mạng xem đi, thật loạn!”

Song Hee Eun đang dùng cơm thì nghe thấy tiếng tin nhắn điện thoại, cô ngẩng đầu lên nhìn xung quanh vì cô luôn có cảm giác mọi người luôn len lén nhìn sang bên này, cô mở điện thoại rồi ấn vào mục tin tức.

Chuyện cô lo lắng vẫn xảy ra, làm gì có bức tường nào là không lọt gió chứ, huống chi cô với người này còn ngồi ở chỗ không có tường che!

Kwon Ji-Yong chú ý đến biến hóa trên mặt cô hỏi: “Sao rồi?”

Song Hee Eun cũng không nói gì dứt khoát đưa ảnh chụp trên internet cho hắn, đây là bức ảnh chụp bọn họ bây giờ, cô tưởng rằng hắn sẽ nói hoặc làm cái gì đó nhưng mà hắn chỉ nhìn một cái rồi bình tĩnh bảo cô: “Những cái này cô không cần quan tâm, cô cứ ngoan ngoãn ăn cơm là được.”

Này! Loại tình huống như thế này thì làm sao có thể yên tâm ăn cơm chứ.

Cuối cùng điện thoại của Kwon Ji Yong cũng kêu lên, người đầu tiên gọi đến là người đại diện Choi Soon Ho: “Kwon Ji-Yong, bây giờ cậu đang ở đâu, nhanh về công ty cho anh!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương 44

Kwon Ji-Yong đưa theo Song Hee Eun vội vã chạy về công ty, khi nhìn thấy Song Hee Eun sắc mặt Choi Soon Ho không được tốt cho lắm, cũng không nói thêm một chữ kéo Kwon Ji Yong vào trong văn phòng, Song Hee Eun thành thành thật thật đến ngồi trên ghế chờ.

Kể cả khi bị Choi Soon Ho nhìn chăm chăm như vậy Kwon Ji Yong vẫn cười cười như cũ, Choi Soon Ho không nhịn được nói: “Ji Yong à, đến cùng cậu muốn như thế nào mới được?”

Kwon Ji-Yong giang tay ra nói: “Đây là vấn đề của bộ phận PR mà cứ giải quyết như thường ngày là được rồi.”

“Anh không hỏi biện pháp giải quyết, anh muốn hỏi cuối cùng em có cảm giác như thế nào với Song Hee Eun...”

“Em thích cô ấy.” Kwon Ji-Yong nghiêm túc nói.

Choi Soon Ho mím môi bây giờ hắn cũng không biết nên nói cái gì cho phải, hắn trầm mặc một lúc lâu mới hỏi: “Nghiêm túc?”

Kwon Ji-Yong cười cười: “Em từng không nghiêm túc sao?”

“Vậy giờ em muốn công khai?” Choi Soon Ho dùng ánh mắt không thể tin được nhìn hắn.

Kwon Ji-Yong lắc đầu: “Vấn giải quyết như thường lệ là được.” Dù sao cô gái kia vẫn đang từ chối đây, nói là cô ấy từ chối thì cô ấy giống người trên mây hơn, căn bản là cô ấy vẫn chưa hiểu rõ được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Kwon Ji Yong mở cửa đi ra ngoài thì nhìn thấy Song Hee Eun đang ngủ gật trên ghế, hắn lấy tay chọc chọc vai cô: “Này, Song Hee Eun phải rời giường rồi.”

Song Hee Eun giật mình tỉnh lại thì thấy Kwon Ji Yong đang che miệng cười nhìn mình, hắn vừa cười vừa nói: “Đi thôi, đã xử lý xong rồi.” Choi Soon Ho nói câu đó vậy thì cứ giao việc này cho anh ấy đi.

“Vậy sao...” Song Hee Eun gật nhẹ đầu đi theo sau hắn, nhìn xem công ty luôn tận lực nâng đỡ hắn, chuyện gì liên quan đến hắn đều rất dụng tâm.

Song Hee Eun lên xe của hắn, không nhịn được hỏi: “Bây giờ chúng ta muốn đi đâu?”

Chuyến đi ăn com đã bị cho lên mạng nên cũng không thể lại đi chứ? Nên yên lặng chút.

“Tôi đưa co về nhà trước, hôm nay cô đừng ra ngoài, ngày mai có một buổi ký tặng tại Nhật nên cô về chuẩn bị một chút.”

Đáng lẽ hôm nay bọn họ phải đến Nhật Bản rồi, nhưng Kwon Ji Yong quyết định đi chậm một ngày, các thành viên khác trong nhóm cũng đã bay đến Nhật Bản, ngày mai là buổi ký tặng chính thức, vì bọn họ đi trễ nên thời gian có hơi gấp thôi.

Kwon Ji Yong đưa Song Hee Eun về nhà, lúc hắn đang định khởi động xe thì nhận được điện thoại từ các thành viên khác trong nhóm.

“Ji Yong! Nhất định cậu phải cho chúng tôi lời giải thích hợp lý, hôm nay cậu không đi Nhật Bản cùng chúng tôi là để ăn com cùng trợ lý nhỏ đó hả?”

“Anh Ji Yong, chúng em đã nhìn thấy tin trên mạng rồi, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Ji Yong, không phải cậu đã thích trợ lý nhỏ đó rồi chứ?”

“Ji Yong, nếu nhìn thấy tin nhắn thì nhanh chóng trả lời!”

“...”

Kwon Ji-Yong trả lời ngắn gọn: “Đội tôi lái xe về nhà rồi nói.” Sau đó hắn ném điện thoại sang bên cạnh chuyên tâm lái xe.

Song Hee Eun về đến nhà, thì hốt mình trong phòng, bây giờ đã yên tĩnh lại nên cô lại nghĩ đến những gì Kwon Ji Yong nói lúc sáng, thế mà hắn lại tỏ tình với mình, chỉ cần nghĩ lại thôi trái tim của Song Hee Eun lại đập nhanh không thôi, cô không biết được tình cảm của mình đối với hắn là cái gì, rốt cuộc mình có thích hắn hay không..

Khi Kim Jun Seok nhìn thấy tin tức trên mạng hắn nhanh chóng gọi điện cho Song Hee Eun, bây giờ trông thấy người gọi là Kim Jun Seok cô không dám nhận điện thoại vì cô có cảm giác như mình đã phản bội hắn vậy, rõ ràng bọn họ chỉ là bạn bè thôi mà, hay vì câu nói đùa lúc nhỏ là sẽ cưới cô của anh ấy làm cho cô cảm thấy như vậy.

Song Hee Eun lắc đầu, cô chỉ xem Kim Jun Seok oppa như bạn tốt, khi ở bên cạnh anh ấy cô chỉ có cảm giác sùng bái ngưỡng mộ hoàn toàn không có cảm giác yêu mến!

Song Hee Eun tự trấn an mình rồi mới nghe điện thoại: “Alo, Jun Seok oppa.”

“Em đang làm gì vậy sao bây giờ mới nghe máy?” Trong điện thoại vẫn là tiếng nói dịu dàng của anh ấy.

“Ừm, em... Em ngủ quên mất.”

“Em đang ở nhà?” Kim Jun Seok nghi ngờ nói.

“Ừm... Em đã về nhà.” Song Hee Eun tự nhiên đáp.

“Sang nay em đi ăn com cùng boss của em hả...”

“Anh cũng... Biết sao.”

Bên kia truyền đến tiếng cười yếu ớt: “Đất nước này lớn như vậy nhưng mà chỉ cần có một tin như thế thôi mà mọi người đều đã biết.”

Song Hee Eun suy nghĩ một lúc vẫn quyết định nói chuyện này hôm nay cho anh ấy biết: “Jun Seok oppa, có chuyện này không biết có nên nói cho anh hay biết không... Nhưng mà em không còn ai để nói hết.”

“Có chuyện gì em cứ nói đi, giữa chúng ta không cần phải khách sáo như vậy.” Hôm nay boss của em hắn... giống như đã tỏ tình với em.”

“.....” Đầu dây bên kia đột nhiên im lặng, một hồi lâu mới hỏi: “Vậy em đã đồng ý rồi sao?” Hắn là đàn ông nên hắn cũng có thể cảm giác được người kia

có cảm giác gì với Song Hee Eun.

Song Hee Eun lắc đầu: “Còn không có, hấn cho em về suy nghĩ kỹ lại, em đang phân vân không biết nên đồng ý hay từ chối đây...”

“Không nên đồng ý!” Kim Jun Seok nhanh chóng nói, ngay sau đó lại vội giải thích: “Ý của anh là bây giờ còn chưa xác định được xem hấn có thật lòng hay không, mà có khi vì bây giờ em là trợ lý của hấn nên mỗi ngày đều ở bên cạnh hấn, nhưng nếu bọn em ở cạnh nhau nữa thì sao? Đến lúc đó liệu hấn còn thích thíchshay chỉ là nhất thời mới mẻ mà thôi... Tóm lại, em vẫn chờ thêm một chút đi.”

Song Hee Eun nghe Kim Jun Seok phân tích cũng cảm thấy có lý mình cũng không thể cứ qua loa như vậy, cho dù cô có đang gấp gáp muốn thoát kiếp FA đi nữa thì cũng phải chịu trách nhiệm với quyết định của chính mình, chịu trách nhiệm với Kwon Ji Yong, với lại cô cũng cần có thời gian để xác định xem Kwon Ji Yong có vị trí như thế nào trong lòng mình nữa.

Hiện tại quan hệ của bọn họ là cấp trên cấp dưới có chút mập mờ thì cũng không thể coi đó là thật được: “Được rồi, Jun Seok oppa, em nghe anh em cũng cần suy nghĩ lại.”

Kim Jun Seok thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là đúng rồi, em có còn muốn nghỉ ngơi không?”

“Được rồi.”

“Seung Yeom, chị gái cậu lại lên báo rồi.” Mấy người đi cùng Song Seung Yeom nói.

Song Seung Yeom đã quá quen với việc này nhưng vẫn tò mò mở điện thoại ra xem, chị à như thế này thì em cũng không cứu được chị rồi, chúc chị may mắn.

Bây giờ vì chuyện của Song Hee Eun nên Song Seung Yeom cũng có chút danh tiếng trong trường, vì hấn cũng được gọi là đẹp trai nên số người follow trên INS cũng tăng lên tuy đa số là người follow là từ bên INS của Song Hee Eun sang, dân mạng đều có chung một phản ứng đó là không ngờ Song Hee Eun lại có một người em trai đẹp trai như vậy.

Đương nhiên cũng có một bộ phận thích Song Seung Yeom nên từ ghét Song Hee Eun biến thành người qua đường.

Sau khi cúp điện thoại Song Hee Eun lại lên giường ngủ tiếp, vì sáng nay dậy quá sớm nên cô luôn có cảm giác như ngủ không đủ giấc.

Buổi tối cô bị mẹ gọi dậy ăn cơm, hôm nay cha cũng về rất sớm, khó khăn lắm bốn người bọn họ mới được ngồi ăn chung như vậy, Song Hee Eun nhìn thấy rất nhiều đồ ăn được bày lên trên bàn cô nhìn mà muốn chảy hết cả nước dãi ra ngoài, cô xoa xoa tay nói: “Hôm nay là ngày gì vậy? Sao lại có nhiều đồ ăn đến thế.”

Mẹ Lee Hye In nói: “Hôm nay cha con được thăng chức, con nói xem hôm nay có phải là ngày tốt lành hay không?”

“Chúc mừng cha!”

Song Seung Yeom nhú mày, hấn nghĩ thầm chẳng lẽ chị ấy còn không biết chuyện gì đang diễn ra trên mạng hay sao? Nếu mà chị ấy biết thì sao chị ấy có thể làm như không có chuyện gì vậy?

Đột nhiên cha Song Hee Eun hỏi cô một câu: “Hee Eun à, con cũng đi làm một đoạn thời gian rồi, con thấy như thế nào?”

Song Hee Eun nghiêm túc nghĩ: “Con không thể nói cụ thể như thế nào, tóm lại cũng rất tốt.” Dù sao đây cũng không phải chuyên môn của cô nên những gì cô học được không có đất dụng võ.

Mẹ đột nhiên cười hỏi: “Thế nào? Con có thích ai ở công ty không?”

“Mẹ, sao đột nhiên mẹ lại hỏi cái này.” Song Hee Eun xấu hổ.

Song Seung Yeom im lặng ăn cơm, có giỏi thì chị cứ dẫu điếm đi có ngày nó vẫn lộ ra thôi.

“Cũng không thể giấu chúng ta đi yêu đương nha, phải cho cha mẹ biết để còn xem cho con, đàn ông ngoài xã hội không đơn giản giống như mấy nam sinh trong trường học đâu, mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi cần thận bị người xấu lừa gạt đấy.”

“Ai nha, mẹ cứ yên tâm, sẽ không có chuyện đó đâu.” Song Hee Eun nhớ tới gia hỏa Kwon Ji Yong kia thì khóe miệng lại cong lên, chẳng lẽ hấn sẽ trở thành người đàn ông hư hỏng trong lời mẹ cô nói sao, ha ha ha.

“Hee Eun à con phải tỉnh mắt một chút không được dây dưa với mấy người hư hỏng cả ngày không làm chuyện gì nên hồn, mấy người mà hay nhuộm tóc đủ loại màu thì chắc chắn không phải là loại đứng đắn gì.”

Song Hee Eun có cảm giác mẹ đang nói đến Kwon Ji Yong vậy.

Song Seung Yeom không nhịn được cắn thêm một đao: “Mẹ, bây giờ đừng nói yêu cầu gì cả, có người thích chị ấy hay không cũng là vấn đề đó.”

Song Hee Eun trừng mắt nhìn hấn còn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Song Seung Yeom chị nói cho em biết bây giờ đang có người muốn theo đuổi chị đó!”

Cô vừa nói vừa tự tin chỉ vào chính mình.

Song Seung Yeom vụng trộm cười, xem em moi bí mật của chị ra như thế nào.

“Là ai vậy, chúng ta có quen không?” Song Seung Yeom đưa mắt về phía trước bát quái hỏi.

Song Hee Eun đẩy mắt hấn qua một bên nói: “Sao mọi người có thể biết chứ, có bắn đại bác cũng không tới.”

“Hả, có đúng không như vậy không? Không phải ai cũng biết người đó hả?”

Song Hee Eun hoảng sợ nhìn Song Seung Yeom, sao cô có cảm giác tiểu tử này đang biết một cái gì đó.

“Hee Eun à, con còn liên lạc với đứa bé Jun Seok kia không?”

“Có ạ, sao vậy ạ?”

“Mẹ và cha con đều rất thích đứa bé kia, các con phải liên lạc nhiều hơn nha, nếu có thể đến được với nhau thì càng tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chương 45

Ngày thứ hai Song Hee Eun dậy thật sớm sau đó sửa sang lại đồ dùng của mình, cắt kem dưỡng da vào một cái ba lô nhỏ, chỉ ở lại đó có một tối nên mang theo một bộ quần áo thôi là được rồi.

“Hee Eun, sao hôm nay con dậy sớm như vậy, bữa sáng sắp xong rồi.” Mẹ cô ở phòng bếp nghe thấy động tĩnh mới nói vọng ra.

“Mẹ, không cần đâu ạ, con muốn ra ngoài.” Song Hee Eun luồn áo khoác lên lưng chạy đến cạnh tủ giày đôi giày: “Con phải đi công tác ở Nhật Bản, đại khái là một hay hai ngày gì đó.” Song Hee Eun vừa nói vừa nhanh chóng đi giày.

“Con gái phải nhớ chú ý an toàn.” Mẹ Lee Hye In còn đang cầm thìa chạy từ phòng bếp ra dặn dò cô.

“Con biết rồi, con chào mẹ!” Sau khi thay giày cô vui sướng chạy ra cửa.

Chuyện xảy ra hai ngày gần đây tương đối nhiều hôm nay có thể chính thức bắt đầu làm việc đi, tâm tình của Song Hee Eun cũng không tệ lắm, cô đeo túi sách rồi nhảy chân sáo giống như trẻ con vậy.

Phía trước là trạm xe lửa, Song Hee Eun đèn báo hiệu cố gắng bước nhanh hơn.

“Bíp bíp!” Bỗng có tiếng còi chói tai ở bên cạnh, Song Hee Eun giật nảy mình, ngay sau đó cửa xe được hạ xuống người ngồi trong đó là Kwon Ji Yong, hấn đội mũ đeo khẩu trang ngoắc ngón tay với cô, chắc là muốn cô lên xe đây mà, Song Hee Eun nhìn trái phải xác định không có ai để ý đến bên này thì mới ngồi vào trong xe.

Kwon Ji-Yong kéo cửa xe lên, Song Hee Eun vừa đeo dây an toàn vừa hỏi: “Kỳ thật anh không cần cố ý đến đón tôi như vậy.”

Cô sợ người khác nhìn thấy sẽ nói xấu đi, gần đây cô xuất hiện quá nhiều trên tin tức rồi.

Kwon Ji-Yong lườm cô, vừa tiếp tục khởi động xe vừa nói: “Tiện đường.”

Hả? Có thật là như thế không, trong ấn tượng của Song Hee Eun từ nhà hấn đến nhà cô là một đoạn đường khá dài mà.

Trong xe bỗng trở nên yên tĩnh, Kwon Ji-Yong an tĩnh lái xe, Song Hee Eun hơi nói lỏng dây an toàn, cô nhỏ giọng thở phào một cái vì sao sau khi hấn tỏ tình với cô thì khi hai người ở riêng lại mất tự nhiên như thế này.

Xe cũng không đi công ty mà đi đến đường cao tốc đến phi trường, Kwon Ji-Yong vừa lái xe vừa ngáp liên tục, Song Hee Eun nhin không được nói: “Nếu không để tôi lái đi.” Dù sao cô cũng là trợ lý mà, cứ để nghệ nhân lái xe như vậy cũng không tốt lắm.

Ai ngờ Kwon Ji-Yong mạnh miệng nói: “Tôi là đàn ông.”

Song Hee Eun không hiểu được việc hấn là đàn ông với lái xe thì liên quan gì đến nhau chứ.

Trong lúc này hấn nhận được một cuộc điện thoại, không hiểu hấn nghe được cái gì đó mà mỉm cười nhưng mà cô lại cảm thấy lạnh lạnh: “Tôi đã biết, tôi

đang đưa cô ấy đi.” Lúc nói đến cô thì giọng điệu của hắn trở nên dịu dàng.

Song Hee Eun âm thầm sờ ngực mình, người mà hắn nói. . . Không phải là mình chứ.

Chiếc xe vững vàng đỗ ở bãi đậu xe dưới đất tại sân bay, Kwon Ji-Yong đi đường thôi cũng có khí thế, Song Hee Eun nhanh chóng theo sau hắn, lúc đi đến đại sảnh cô nhìn thấy rất nhiều fan đã đứng đợi ở đó rồi, tiếng hét liên tiếp truyền tới, hắn đến phía trước nhiệt tình chào hỏi fan hâm mộ, đồng thời còn đồng ý yêu cầu chụp ảnh ký tên chung.

Song Hee Eun một mình kiêm thật nhiều chức vụ, còn phải giống bảo tiêu để hắn không bị đụng phải, thế nhưng là đám fan hâm mộ điên cuồng lên thì làm sao còn quan tâm mặt mũi cô như thế nào chứ, cứ chen lên thôi.

“A. . .” Lúc cô suýt bị chen ngược lại thì Kwon Ji Yong vươn tay ra, Song Hee Eun còn có thể cảm nhận được có một bàn tay rắn chắc kéo cô lại không để cô bị ngã.

Trong lúc này có cảm giác như khoảng cách giữa bọn họ càng gần, Kwon Ji Yong nói bên tai cô: “Đi theo tôi đừng có đi lung tung.”

Nhân viên bảo an của sân bay nhanh chóng chạy đến, hiện trường nhanh chóng được ổn định lại, người đại diện Choi Soon Ho ôm bụng chạy tới.

Còn nói: “Tiểu tử nhà cậu, đi không nói một tiếng làm hại anh cứ ở công ty chờ.”

Hắn nói xong còn nhìn Song Hee Eun đang đứng bên cạnh Kwon Ji Yong, ánh mắt như đang muốn nói cái gì đó nhưng mà Song Hee Eun không hiểu được, cô luôn cảm thấy như anh Soon Ho muốn biết cái gì đó, kỳ thật từ khi Kwon Ji Yong thừa nhận bản thân thích Song Hee Eun thì anh Soon Ho luôn nhìn cô bằng ánh mắt khó chịu.

Mọi người đều nói ánh mắt biết nói nên trên đường đi cô chột dạ không dám nhìn thẳng vào mắt của Choi Soon Ho.

Khi bọn họ đến Tokyo, phía bên này đã có người lái xe bên này chờ, fan Nhật Bản cũng rất nhiệt tình, Kwon Ji Yong đi đến chỗ nào mọi người ở đó đều hét lên giờ bằng hiệu đủ kiểu.

Buổi ký tặng đã bắt đầu, lúc Kwon Ji Yong đến nơi thì đã muộn mất hai mươi phút, việc hắn đến chậm giống như bất ngờ lớn cho mọi người vậy, vì rất nhiều người nghĩ rằng hôm nay một người trong BigBang sẽ vắng mặt nhưng người đó vẫn đến.

Song Hee Eun làm trợ lý, cản trở đứng ở một bên đưa đồ cho hắn.

Nhưng có một việc cô không hề nghĩ tới là sẽ có fan hâm mộ muốn chụp ảnh với cô, không biết họ tìm cô chụp ảnh chung có phải là vì cô là trợ lý mới của Kwon Ji Yong hay không? Cô không biết rằng vì cô hay xuất hiện bên cạnh Kwon Ji Yong nên trong vòng này còn có cả fan couple của bọn cô nữa.

Còn may là bình thường cô luôn lạng lè làm việc nên không có nhiều antifan lắm.

Nhưng mà có một điều cô không thể hiểu được là khi nhìn cô ánh mắt của các thành viên khác trong nhóm có gì đó là lạ, chắc là Kwon Ji Yong đã nói gì đó cho họ biết rồi, Song Hee Eun nghĩ tới đây cô cảm thấy hơi ngại, cái tên Kwon Ji Yong này sao lại không giữ bí mật như vậy chứ.

Thời gian tổ chức buổi ký tặng chỉ có một ngày, sau khi kết thúc bọn họ ngồi trên xe bảo mẫu đến khách sạn Tokyo.

Bỗng nhiên Kang Dae Sung khoác tay lên ghế ngồi của Song Hee Eun cười lớn nói: “Tiểu Hee Eun!”

Song Hee Eun bị hắn gọi như vậy thì giật cả mình, tóc gáy của cô đều dựng cả lên, cô cười ngược nói: “Dae Sung oppa anh đừng. . . Anh đừng gọi em như vậy.”

Hắn nhìn Song Hee Eun rồi lại nhìn Kwon Ji Yong đang ngồi ở ghế trước nhỏ giọng nói: “Lén nói cho oppa biết các em đã đến mức độ nào rồi?”

Song Hee Eun nhanh chóng lắc đầu giải thích: “Không có đâu, giữa chúng em không có cái gì.”

Cô cứ nghĩ mình đã nói rất nhỏ nhưng khi vừa nói xong Kwon Ji Yong đã quay xuống nhìn cô.

Cô có cảm giác mình sắp xong đời rồi!

Giống như lúc hắn hôn ngày tỏ tình vậy, việc đầu tiên Kwon Ji Yong làm sau khi về khách sạn là đồn Song Hee Eun vào góc tường, tim của Song Hee Eun bắt đầu đập nhanh hơn, kỳ thật cô có cảm giác, cô hơi chờ mong hắn sẽ hôn xuống.

“Song Hee Eun, làm bạn gái của tôi đi.” Kwon Ji-Yong nhìn vào mắt cô nghiêm túc nói.

“Hửm?” Song Hee Eun phát ra âm thanh kinh ngạc rồi cứ ngơ ngác nhìn vào mắt hắn.

Cô chưa kịp phản ứng gì thì Kwon Ji Yong đã cúi xuống, hắn nhanh chóng dùng đầu lưỡi cạy môi cô ra, đầu lưỡi luồn vào bắt lấy đầu lưỡi của cô quấn quýt, kỹ thuật hôn vô cùng thuần thục.

Thời gian dần trôi qua cả người hần đều đề lên người cô, Song Hee Eun cảm thấy có gì đó là lạ, cô đỏ mặt đẩy hần ra, Kwon Ji-Yong cũng cảm thấy may mắn vì vừa rồi cô ấy đẩy mình ra nếu không hần đã không khống chế được mình làm một ít chuyện gì đó.

Song Hee Eun thờ phỉ phò, gương mặt cô trở nên đỏ bừng, Kwon Ji Yong cũng thờ hồn hển nhìn vào mắt của cô.

Sau một lúc lâu, Kwon Ji-Yong có chút nóng nảy, hần không nhin được hỏi lại cô: “Cô còn chưa chịu đồng ý làm người yêu của tôi sao?”

“Không phải, là tôi. . .” Song Hee Eun nghịch đầu ngón tay để giảm cảm giác khẩn trương: “Tôi sợ anh chỉ nhất thời cảm thấy mới mẻ mà thôi, chuyện tôi chưa từng yêu đương anh cũng biết mà!” Song Hee Eun nói xong liền quay mặt sang một bên.

“Phụt!” Kwon Ji-Yong bật cười, Song Hee Eun nhìn thấy hần cười như vậy thì càng tức giận quay đầu sang một bên không thèm nhìn hần nữa.

Trong lúc này Kwon Ji Yong cảm thấy Song Hee Eun ngây thơ giống như một đứa bé vậy hần dịu dàng tiến lên ôm lấy cô, Song Hee Eun kinh ngạc cứng người thì lại chạm vào lồng ngực cứng rắn lại nóng rực của hần.

Kwon Ji-Yong để cảm lên vai cô nói: “Sau này anh sẽ chứng minh cho em thấy, tin tưởng anh.” Lúc hần nói chuyện hơi nóng cura phả vào cổ cô làm cho cô cảm thấy hơi ngứa.

Sau khi nghe được câu nói này của hần cô giống như bị quỷ ám vậy, lúc này cô cũng quên sạch mấy lời khuyên của Jun Seok oppa ngày hôm qua, tuy cô không nói đồng ý nhưng mà cô cứ để cho hần ôm như vậy như là ngầm cho phép, ngầm cho phép đoạn tình cảm không thể nói ra này.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa, Kwon Ji-Yong buông Song Hee Eun ra đi mở cửa, Song Hee Eun sửa sang lại quần áo của mình, cô sợ mọi người phát hiện ra quan hệ của bọn họ.

“Ha ha, Ji Yong, cùng đi ăn thôi!” Người nói là Kang Dae Sung, lúc hần nhìn thấy Song Hee Eun cũng ở đây thì có hơi giật mình: “Ha, tiểu Hee Eun cũng ở đây.”

“Dae Sung oppa. . .” Song Hee Eun nhỏ giọng nói, cô hơi xụ mặt xuống cô không muốn hần lại gọi cô như vậy.

Kwon Ji-Yong nhìn thời gian rồi quay đầu hỏi Song Hee Eun: “Có muốn cùng đi ăn cơm hay không?”

Song Hee Eun nhanh chóng lắc đầu: “Không cần đâu, tôi vẫn chưa đói, mấy anh cứ đi ăn trước đi chút nữa em sẽ tự đi ăn sau.” Khó khăn lắm mới có cơ hội được ở một mình sao cô lại có thể bỏ qua chứ.

Kwon Ji Yong biết cô đang thẹn thùng nên cũng không ép cô: “Được vậy tôi đi trước, cô nhớ phải ăn cơm đấy.”

Song Hee Eun nhìn hần gật nhẹ đầu.

Sau khi ra khỏi phòng, Dae Sung học điệu bộ vừa nảy của Kwon Ji Yong: “Nhớ phải ăn cơm đó!” rồi bắt đầu cười khanh khách.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, Song Hee Eun thu dọn giường với hành lý cho hần rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Song Hee Eun quay về phòng mình đóng cù lại rồi nằm vật ra trên giường, cô cầm điện thoại di động lên nhưng cũng không biết nên làm gì, cô chợt phát hiện ra những lúc không ở bên cạnh hần cô giống một người đi lạc ở trong sa mạc vậy.

Cô mở điện thoại lên ins soạn một bài post: “Nếu gặp được tình yêu thì có nên đi theo tiếng gọi của trái tim hay không?” Cô đang do dự xem có nên đăng lên hay không thì run tay ấn vào nút đăng.

Người bình luận đầu tiên là Kwon Ji Yong, không biết tại sao hần là người đầu tiên biết được động thái của cô, Song Hee Eun nhìn thấy bình luận của hần cảm thấy ấm lòng còn có một chút hương vị của hạnh phúc.

“Sao phải nghĩ nhiều như vậy chứ, cứ làm thôi.” Tuy nó chỉ là một câu rất đơn giản nhưng mà có sự bá đạo của hần ở trong đó, trong mắt của người ngoài không biết chuyện gì thì thấy câu nói đó rất bình thường nhưng Song Hee Eun biết rõ ý nghĩa đằng sau câu nói đó.

Bình luận của Kwon Ji Yong có rất nhiều người like, các fan nhỏ của Song Hee Eun cũng hăng hái vào bình luận: “Chị Hee Eun, chị tìm thấy được tình yêu đích thực rồi sao?” Song Hee Eun nhanh chóng trả lời: “Chị cũng không biết.”

“Chị Hee Eun đây là mối tình đầu đúng không!” Song Hee Eun nhìn thấy bình luận này thì cười cười, cô cũng trả lời bằng một icon mặt cười.

“Em gái Hee Eun, tuổi của em cũng không nhỏ nếu gặp được thì nhanh chóng hành động thôi, Yong ca cũng rất tán thành kia!”

Song Hee Eun đang cúi đầu nhìn mấy cái bình luận đó, thì bỗng thấy Kwon Ji Yong nhắn tin qua: “Em trả lời bình luận của tất cả mọi người mà lại không trả lời bình luận của anh!” Đằng sau còn để thêm gương mặt tỏ vẻ ngạo mạn.

Song Hee Eun đánh chữ nói: “Em. . . không phải em sợ bị mọi người biết hay sao.”

Kwon Ji-Yong lập tức mỉm cười: “Được rồi anh còn đang ăn cơm, chút nữa về chúng ta cùng đi dạo phố!”

“Đạo phố?”

“Ừm, đúng vậy có vấn đề gì không?”

“Không có. . . . Không có vấn đề.” Song Hee Eun để điện thoại xuống rồi nhìn trần nhà rồi nghĩ, đi dạo phố với thân phận là người yêu sao?

Đến khi màn đêm buông xuống, Kwon Ji-Yong cải trang rồi qua dẫn Song Hee Eun đi dạo trên đường phố Tokyo, vì không muốn để người khác nhìn thấy nên Song Hee Eun cũng đeo khẩu trang để che mặt mình.

Lúc này Kim Jun Seok lết một thân một mồi về nhà, khi mở điện thoại ra thì thấy được trạng thái vô cùng khó chịu, điều hấn sợ hãi cũng đã xảy ra sao, hấn còn chưa nói cho cô ấy biết lần này hấn vì cô ấy nên mới về nước.

Kim Jun Seok nhanh chóng gửi tin cho Song Hee Eun: “Hee Eun, em đến Nhật Bản sao?”

Sau mười phút vẫn chưa có tin nhắn trả lời hấn lại nhắn thêm một tin nữa: “Em đã ăn tối chưa?”

“ . . . ” Điện thoại vẫn yên lặng như cũ không có tin nhắn nào được gửi đến, hấn sợ quấy rầy đến công việc của cô ấy nên lại đặt điện thoại ra chỗ khác, trong lòng lại tự an ủi mình, chắc bây giờ Song Hee Eun đang rất bận rộn đến khi cô ấy rảnh thì cô ấy sẽ lập tức trả lời tin nhắn.

Kwon Ji-Yong đi ăn cùng Song Hee Eun tại một nhà đồ ăn kiểu Nhật, cách trang trí trong tiệm rất ấm áp tuy có rất nhiều người nhưng vẫn có bầu không khí yên tĩnh riêng tư, không có ai nói chuyện quá lớn tiếng, mọi người đều nói chuyện rất nhỏ nhẹ lịch sự.

Song Hee Eun không để ý tới điện thoại của mình vừa vang lên, lần này bọn họ ăn giản dị hơn khi vẫn còn ở Hàn Quốc, Song Hee Eun đang so sánh bông cải ở hai nơi, Kwon Ji Yong thấy vậy mỉm cười gấp đồ ăn cho cô.

Song Hee Eun há mồm nuốt vào vừa ăn vừa nói cảm ơn.

Hấn bỗng dịu dàng như vậy, làm cô cảm thấy không quen.

Sau khi ăn cơm xong bọn họ đi dạo trên đường phố lớn nhỏ của thành phố Tokyo, thỉnh thoảng nhìn thấy đồ chơi nhỏ đáng yêu hay đồ vật gì thú vị bọn họ đều đứng lại xem, nhìn cũng giống như đôi tình nhân khác.

Hấn chủ động để Song Hee Eun đi ở bên trong còn hấn đi bên ngoài, hai người vai kề vai, hấn vươn tay ra dò xét, sau khi chạm được vào bàn tay cô thì giống như nghiện vậy hai người cứ thế nắm tay nhau đi dạo trên đường phố.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chương 46

Khi về đến khách sạn cũng đã rạng sáng, Song Hee Eun cảm thấy bây giờ mình rất mệt, Kwon Ji Yong chu đáo đưa Song Hee Eun về phòng, trước khi để cô đi vào hấn cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô rồi mới bằng lòng để cô đi vào phòng.

Đóng cửa phòng lại, Song Hee Eun vừa đi vừa cởi quần áo, không cẩn thận làm rơi điện thoại trong túi ra, lúc này cô mới giật mình ngồi xuống nhặt điện thoại lên, phát hiện mấy tin nhắn đều là từ Jun Seok oppa.

Song Hee Eun cúi đầu nhìn nhìn, chắc muộn thế này anh ấy đã đi ngủ rồi nên cũng không nhắn lại, cô đặt điện thoại lên bàn đi vào nhà tắm.

Ngày thứ hai bọn họ lên máy bay về Hàn Quốc, hình thức ở chung giữa Kwon Ji Yong và Song Hee Eun vẫn không khác lúc trước là mấy, khi lên máy bay Kwon Ji Yong cố tình đổi chỗ để ngồi cạnh Song Hee Eun, Song Hee Eun hoảng sợ vỗ vỗ vai hấn nói: “Anh không sợ anh Soon Ho phát hiện ra à?”

Kwon Ji-Yong trừng mắt nhìn cô cũng không nói thêm lời nào, sau đó lặng lẽ nắm chặt lấy bàn tay của cô, để mà nói cho nàng, để nàng không nên lo lắng, không nên nghĩ nhiều, tiếp lấy từ từ nhắm hai mắt giả bộ như nghỉ ngơi đáng vẻ.

Song Hee Eun vẫn lo lắng không thôi, cô rút tay về đặt lên bàn tay còn lại của mình, không lâu sau cô nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của Kwon Ji Yong, cô lẽ hấn ngủ thiếp đi rồi, cũng đúng dù sao hôm qua hai người bọn hấn chơi đến muộn như vậy mới trở về.

Lo lắng trên máy bay quá lạnh Song Hee Eun lấy một cái áo khoác trong ba lô ra khoác lên người hấn, rồi chính mình cũng nhắm mắt vào nghỉ ngơi.

Vừa về nước, Choi Soon Ho nhận được điện thoại của cấp trên: “Gần đây có phải Ji Yong gần gũi với trợ lý của hấn quá rồi không?”

“Cái này. . . ” Choi Soon Ho cũng không biết nên trả lời như thế nào: “Tôi sẽ tận lực giải quyết, để không xảy ra chuyện gì.” Sau khi cúp điện thoại hấn vô đầu bút tai, có phải lâu lắm rồi Ji Yong không yêu đương nên đến cả trợ lý bên cạnh cũng không tha.

Chuyện Kwon Ji Yong và Song Hee Eun, thì cũng không phải là bí mật gì đối với Choi Soon Ho và các thành viên trong nhóm chỉ là công chúng chưa biết đến thôi.

Nghĩ nghĩ, Choi Soon Ho vẫn gọi cho Kwon Ji-Yong, Kwon Ji Yong đang đưa Song Hee Eun về nhà: “Anh Soon Ho, em đã sắp ba mươi tuổi rồi, cũng nên suy nghĩ ổn định một chút.”

Song Hee Eun nghe xong giật mình, người này không phải muốn kết hôn đó chứ?

“Không phải em định ở cùng người kia. . .” Choi Soon Ho nhìn xung quanh xem không có ai mới che miệng nói nhỏ: “Kết hôn với Song Hee Eun sao?”

Kwon Ji-Yong nghe xong nhìn qua Song Hee Eun nhếch miệng lên vui vẻ nói: “Nếu như cô ấy đồng ý thì em không ngại.”

“Khục. . .” Song Hee Eun đang uống nước nên khi nghe thấy câu này thì bị sặc ho khùng khục.

“Được rồi, anh mặc kệ em!” Choi Soon Ho tức giận cúp điện thoại, xem ra lúc nào có thời gian nên tìm Song Hee Eun để xem cô ấy nghĩ như thế nào.

Kwon Ji-Yong cất điện thoại, đưa tay đi sờ lên đầu Song Hee Eun: “Thế nào, nghe thấy anh nói muốn cưới em nên em kích động?”

Song Hee Eun không khách khí trợn mắt nhìn hấn: “Tự luyến, ai muốn gả cho anh!”

Kwon Ji-Yong nghe vậy đột nhiên đập phanh lại, xoay người lại nhìn cô, một tay nắm cằm của cô: “Em không gả cho tôi, chẳng lẽ còn muốn gả cho Jun Seok oppa kia của em?”

Song Hee Eun lắc đầu, khẩn trương nói: “Anh đừng có mà dừng xe ven đường chứ, chốc nữa cảnh sát đến kéo xe đi bây giờ! Còn có. . . Cần thận bị người ta nhìn thấy nữa. . .”

Cuối cùng Kwon Ji Yong cũng buông cô ra, Song Hee Eun cũng thờ phào nhẹ nhõm, hóa ra sự dịu dàng vừa nãy đều là giả hết, nói lật mặt là lật mặt được luôn!

Những ngày tiếp theo Song Hee Eun và Kwon Ji Yong đều ở chung một chỗ, lúc hoạt động công cộng Kwon Ji Yong có thể ngẫu nhiên đi ôm cô một cái, hôn hôn cô, kéo tay, cho dù là như vậy chuyện tình cảm của bọn họ vẫn không bị phát hiện.

Số lần post status lên INS nhiều hơn, mỗi ngày tâm trạng cũng không tệ, tất cả mọi người đều cảm thấy đã xảy ra chuyện gì đó mà họ không biết, có thể là đang yêu đương.

Song Hee Eun like bài viết của nhau, chuyển phát bài của nhau, xem trộm trang các nhân của nhau, cô không nghĩ công khai đoạn tình cảm này vội, kỳ thật nói đúng ra thì cô cũng không biết được, tất cả cứ giao cho Kwon Ji Yong có lẽ hấn có tính toán của riêng mình.

Đã lâu Kim Jun Seok không nhận được tin tức gì của Song Hee Eun, nãy hấn muốn nhanh chóng kết thúc công việc để tìm gặp cô thì bị boss gọi vào văn phòng, “Jun Seok à, công ty quyết định đưa cậu điều đến chi nhánh công ty ở Mỹ làm quản lý cao tầng, không biết ý cậu ra sao?” Bởi vì hấn có năng lực với lại sống ở đó từ nhỏ nên việc giao tiếp không thành vấn đề.

“Boss, chuyện này. . . Có thể để cho tôi suy nghĩ thêm được không, bởi vì trong lòng tôi còn có tâm nguyện chưa hoàn thành.” Hấn muốn đi hỏi ý kiến của Hee Eun, hấn có thể ở lại vì cô ấy.

Khi Kim Jun Seok rời khỏi công ty thì trời có vẻ u ám, mặt trời đã sớm không thấy bóng dáng, giống như sắp có trận mưa thật to, hấn hít một hơi thật sâu rồi đi đến bãi đỗ xe.

Hôm nay là ngày nghỉ của Song Hee Eun, nhưng thật ra là hôm nay Kwon Ji Yong đưa cha mẹ ra ngoài, hôm nay chắc là sẽ không trở lại đâu, thế là cô ngồi trong nhà cả ngày coi như hôm nay là ngày nghỉ của cô, ăn ăn các thứ rồi xem tivi, giống như lúc còn đi học vậy nếu như không phải đi học thì ở lý trong nhà cả ngày.

“Reng reng reng. . . Reng reng reng. . .” Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Song Hee Eun vỗ vỗ bàn tay vừa ăn khoai tây chiên xoay người lại nghe, thấy là Jun Seok oppa gọi đến, lúc này mới nhớ tới hình như trong thời gian này mình không để ý đến hấn.

“Alo, Jun Seok oppa.”

“Anh còn trường em sẽ không nhận điện thoại của anh chứ.” Kim Jun Seok lái xe khẽ cười nói, nụ cười này không chứng tỏ là hấn đang vui.

“Sao. . . Làm sao lại thế, thời gian này em bận quá, nên. . .” Song Hee Eun nói một câu nhưng cô cảm giác mình bien không được nữa dứt khoát nói: “Em xin lỗi, Jun Seok oppa.”

Kim Jun Seok cười nhưng trong lòng lại cảm thấy đáng ghét: “Không sao.” Tay hấn nắm chặt lấy tay lái, có người đàn ông nào muốn người mình thích nói câu xin lỗi với mình chứ.

“Oppa anh tan ca rồi à?” Song Hee Eun nghe thấy tiếng còi xe từ bên kia truyền đến mới hỏi.

“Đúng vậy, anh mới từ công ty đi ra thì gọi điện cho em luôn, em có rảnh không, anh. . . Có chuyện muốn nói với em.” Kim Jun Seok do dự dự nhưng cuối cùng vẫn nói ra.

“Ừm có rảnh ạ, hôm nay em không phải đi làm nên ở nhà nghỉ ngơi.”

“Được.” Kim Jun Seok xong nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại di động: “Tầm mười năm phút nữa anh đến nhà em.”

Cúp điện thoại, Song Hee Eun từ sàn nhà đứng lên, cô dọn dẹp đồ ăn đang bày bữa trên bàn, đi vào trong toilet rửa mặt, sau khi làm xong cô nhanh chóng xuống tầng chờ.

Mới ra khỏi nhà, cô nhìn lên trời cảm thấy thời tiết lúc này không đúng lắm, gió lạnh như vậy chắc là sắp mưa rồi, Song Hee Eun sờ lên cánh tay trần của mình nhìn ra cửa chính.

Song Hee Eun vừa chờ đợi vừa nhẩm tính thời gian, quả thật Kim Jun Seok đến trước một phút đồng hồ, Kim Jun Seok lái xe vào trong, sau khi xe dừng hẳn, Kim Jun Seok xuống xe, anh ấy mặc một bộ vest được giữ phẳng trông đẹp trai vô cùng.

“Jun Seok oppa!”

“Hee Eun!”

Kim Jun Seok đóng cửa xe, đi đến bên cạnh cô.

“Chúng ta lên đi.”

Kim Jun Seok nhìn cô nói: “Không được, cứ ở đây đi anh nói xong sẽ đi ngay.”

Song Hee Eun cảm giác hẳn không thích hợp lắm.

Song Hee Eun gạt mình lại xoay người lại, nhìn hẳn chờ hẳn nói.

Một lúc sau, Kim Jun Seok mới mở miệng nói: “Hee Eun, kỳ thật anh thích em lâu rồi..”

Hắn còn chưa nói dứt lời Song Hee Eun đã cắt ngang: “Oppa, kỳ thật em đã. . .”

“Hee Eun, em để anh nói hết đã.” Kim Jun Seok dừng một chút, khi thấy Song Hee Eun không nói nữa mới nói tiếp: “Chúng ta đã quen nhau từ nhỏ khi đó em giống như nữ thần vậy, rất nhiều người thích em, những cậu bé kia bắt nạt anh vì chúng không muốn anh đến gần em như vậy, nhưng em vẫn luôn cứu được anh, chỉ là một bé gái lại có thể làm được như vậy bây giờ anh nghĩ đến vẫn không thể tưởng tượng nổi. . . Chúng ta trở thành bạn tốt sau đó đi với nhau như hình với bóng, khu nhà này, công viên, quảng trường. . . đều có những hồi ức khi còn bé của chúng ta.

Những chuyện này kể cả khi anh có rời nơi này đến Mỹ cũng không thể quên được, sau khi trải qua lần thất tình đó, anh dứt khoát quyết định về nước tìm em, bởi vì anh cảm thấy em mới là người trong lòng anh. Anh không biết giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì, trong khoảng thời gian này em đột nhiên tỏ ra xa cách với anh cho nên anh cảm thấy rất sợ hãi, có lẽ là vì anh nghĩ anh cũng thích anh và cũng không thể quên anh như vậy, có đúng hay không?”

“Oppa. . .” Song Hee Eun hơi nghẹn lời: “Kỳ thật trong khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện mà chính em cũng không nghĩ là nó sẽ xảy ra.”

“Hee Eun à, đi chung với anh được không, chúng ta có thể cùng đến nước Mỹ, anh có thể tìm một công ty tốt để em có thể yên tâm làm việc tại đó, ở đó em có thể tự do phát huy tài năng của mình, hoàn toàn không cần ở lại nơi này làm một trợ lý nhỏ nhỏ của người kia, đương nhiên nếu như em không muốn xuất ngoại không muốn xa gia đình cũng không sao, chỉ cần em nói anh sẽ ở đây vì em, như vậy có được không?” Kim Jun Seok nói xong dùng ánh mắt mong chờ nhìn cô.

Song Hee Eun nuốt một ngụm nước bọt, lúc cô định trả lời hẳn thì có giọt mưa rơi trên trán cô, cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời thì thấy mưa ngày càng nặng hạt hơn.

Nhưng có mấy lời, đến lúc này cô không thể không nói rõ.

“Jun Seok oppa, kỳ thật em. . . Đã có bạn trai.”

Kim Jun Seok đã tưởng tượng rất nhiều loại khả năng, nhưng chỉ không ngờ sẽ có người ra tay trước hẳn, hẳn sững sờ vài giây sau đó run rẩy hỏi: “Ài, là ai, người kia là ai!”

Song Hee Eun gạt gạt bờ môi, hơi do dự nhưng vẫn nói cho hẳn biết: “Là...là...boss của em.”

“Người kia?” Kim Jun Seok không thể tin được trừng mắt nhìn cô.

Song Hee Eun gật nhẹ đầu nói: “Hôm nay sau khi nghe oppa nói điều này em rất cảm động, hồi ức lúc bé em chưa bây giờ quên và sau này cũng như vậy, chúng ta mãi mãi là bạn tốt.”

Kim Jun Seok thất vọng lắc đầu, nước mưa đã thấm ướt khuôn mặt của hẳn: “Hee Eun à, em rất ngốc, em nghĩ rằng giữa nam và nữ sẽ có tình bạn thật

sự sao?”

Hai người cứ ngốc nghếch đứng đó mà dầm mưa.

“Em xin lỗi Jun Seok oppa, em đã. . . Oppa em không nghĩ đến việc anh sẽ thích em, em thật. . . .” Song Hee Eun bắt đầu nói năng lộn xộn, không biết mình đang nói cái gì.

“Hee Eun, nếu như, anh chỉ nói nếu như anh tỏ tình trước hần thì em sẽ chấp nhận anh sao?” Kim Jun Seok ôm một tia hy vọng cuối cùng hỏi.

Song Hee Eun nấp máy môi, sau đó gật nhẹ đầu xem như trả lời chắc chắn, cô cũng đã từng nghĩ đến vấn đề này nhưng với điều kiện cô chưa gặp Kwon Ji Yong và ở cùng hần lâu đến vậy, Jun Seok oppa mà tỏ tình với cô thì cô sẽ đồng ý nhưng mà bây giờ trong trái tim cô không òn chỗ troogs cho người nào nữa.

Nghe được đáp án này, Kim Jun Seok như được an ủi tươi cười: “Được rồi, nếu như đó là sự thật thì anh cũng không miễn cưỡng em, anh sắp đến Mỹ rồi sợ rằng sau này cũng không được gặp nhau nhiều lắm. . .” Hần nắm chặt nắm đấm, chặt vật quyết định: “Cho nên, trước khi đi anh có thể ôm em một cái hay không?”

Mưa ngày càng to hơn giống như 0 hề có xu hướng nhỏ đi hay dừng lại.

Kwon Ji-Yong lái xe, cầm điện thoại trong tay rồi gọi cho Song Hee Eun nói hần đã trở về, điện thoại vang lên thật lâu không có người nghe, hần dứt khoát quay đầu xe lái về phía nhà cô.

Cần gạt nước hoạt động liên tục, hiểu sao hần lại cảm thấy lo lắng.

Thật lâu sau đó Song Hee Eun mới gật nhẹ đầu, nước mưa xối đến làm toàn thân cô ướt đầm đôi mắt cũng trở nên mờ hồ, chỉ thấy Kim Jun Seok đang gian nan bước đến, hần chậm rãi đến bên cạnh cô, giống như hần đang muốn từng bước in đậm vào trong lòng cô, cô có thể cảm nhận được hần đang rất khổ sở, nhưng mà bây giờ cô không thể cho hần bất cứ cái gì cả.

Cuối cùng cũng đến được bên cạnh cô hần không kim lòng được ôm cô vào trong ngực, hần dùng hết sức lực như muốn khảm cô vào người mình vậy, hần thật không nỡ.

Kwon Ji-Yong lái xe đến trước cổng, cảm thấy hai người đối diện có chút quen mắt, hần nhanh chóng mở cửa xe, trong lúc đó văng đến trong xe, khi nhìn rõ đó là Song Hee Eun thì hần cảm thấy trái tim giống như co rút lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chương 47

Cái ôm đó kéo dài quá lâu Kwon Ji Yong không đành lòng nhìn tiếp, hần nhanh chóng đạp chân ga xuống và phóng xe đi, cửa sổ xe chưa đóng giống như từng giây từng phút nhắc nhở hần một màn bắt mắt vừa rồi, mưa hắt vào làm ướt đầm chỗ ngồi và cánh tay của hần, Kwon Ji Yong cắn răng đạp chân ga phóng lên trên đường cao tốc.

Cuối cùng Kim Jun Seok cũng buông Song Hee Eun ra, hần đưa tay lau nước mưa trên mặt cô nói: “Em nhanh lên nhà rồi tắm nước nóng đi không là cảm lạnh, xin lỗi vì để em dầm mưa lâu như vậy, anh cũng nên đi rồi.”

“Oppa...” Song Hee Eun hơi do dự xem có nên nói gì đó hay không cuối cùng lại nuốt trở về, chỉ nói một câu: “Bảo trọng.”

Kim Jun Seok chỉ làm một động tác về là hần đã nghe thấy không hề quay đầu lại lên xe mà đi.

Song Hee Eun nhanh chóng lê thân thể ướt đầm của mình lên tầng lấy quần áo rồi chạy vào trong nhà tắm, cô ngâm mình trong làn nước ấm cảm thấy vô cùng thoải mái.

Ngoài phòng khách có tiếng mở cửa, là tiếng của mẹ: “Nước này ở đâu ra vậy!” Bà nhìn thấy sàn nhà ướt nhẹp thì hơi nghi ngờ, sau đó thấy đôi giày ướt nhẹp của Song Hee Eun thì mới biết con gái đã về.

“Hee Eun à, Hee Eun!”

“Mẹ, con đang tắm trong này.” Song Hee Eun nói vọng ra từ trong nhà tắm.

“Giày ướt hết cả rồi.” Mẹ cô xách đôi giày ướt của cô lên: “Con ra ngoài mà không mang ô hả?”

“Không phải đâu mẹ, chẳng qua vừa sảy ra chút việc nên... Con xong ngay đây.”

Song Hee Eun nói xong nhanh chóng lau khô người rồi thay quần áo, nhẹ nhàng đi ra khỏi nhà tắm, cửa vừa mở thì có một làn hơi nước bay ra ngoài, lúc cô đang định nói gì đó thì hắt hơi một cái.

Lee Hye In lắc đầu nói: “Dính mưa nên mới vậy đó mà.”

Song Hee Eun sờ lên mũi gạt đầu.

“Con chờ đó mẹ đi nấu canh gừng cho con.” Bà nói xong liền quay người đi vào trong nhà bếp.

“Được rồi, con cảm ơn mẹ.” Song Hee Eun nói xong lại không khống chế được hắt hơi thêm cái nữa, sao thân thể cô giống như là không có sức đề kháng vậy nhỉ hay là cô bị cảm rồi.

Về đến phòng, cô nhanh chóng đóng cửa sổ lại nước mưa đã hắt tung toé lên sàn nhà, trời cũng sắp tối nên cô bật đèn lên, Song Hee Eun ngồi lên trên giường lại nghĩ đến Kwon Ji Yong, không biết bây giờ Kwon Ji Yong đã về nhà hay chưa, có mang theo ô hay không, nhưng mà hắt lái xe mà chắc không sao đâu...

“Hôm nay mưa lớn quá.” Có tiếng cha truyền đến từ phòng khách, chắc cha vừa tan làm về, Song Hee Eun đi ra chào cha một tiếng rồi lại ìu xù về phòng mình, Lee Hye In nhận được điện thoại của con trai báo là vì mưa quá to nên hôm nay sẽ không về nhà.

“Hee Eun à, canh gừng được rồi đó, con mau ra uống đi.”

“Vâng, mẹ.” Song Hee Eun mặc đồ ngủ chạu đến ngồi xuống chỗ hay ngồi ăn cơm, bắt chéo chân uống canh gừng.

Cha cất cặp công văn rồi cũng đến bên bàn kéo ghế ngồi xuống: “Hee Eun à.”

“Có chuyện gì vậy cha?”

“Mấy hôm nữa có hai ngày nghỉ cha và mẹ quyết định mời đứa bé Jun Seok đến nhà làm khách, con cảm thấy sao?”

“Hả...” Cả người Song Hee Eun cứng lại: “Vì sao vậy?”

“Đứa nhỏ này, con với Jun Seok cùng nhau lớn lên, nó về nc lâu như vậy rồi mà còn chưa đến nhà, chúng ta còn chưa chính thức chiêu đãi nó đâu.” Cha như không hiểu được phản ứng kỳ lạ của con gái hôm nay, nếu ngày thường đã nhanh chóng đồng ý rồi.

“Vây... Cũng tốt, con biết rồi chứ nữa con sẽ nói với oppa.” Song Hee Eun uống canh gừng cố gắng suy nghĩ xem lát nữa nói với hấn như thế nào.

Song Hee Eun uống xong canh gừng, ăn xong cơm tối thì mới về phòng mình, lúc này đã là 20:00, bình thường vào tầm giờ này hấn sẽ chủ động nhắn tin với cô, Song Hee Eun ấn mở khung chat nghĩ một lúc lại để điện thoại xuống, có lẽ bây giờ hấn đang ở cùng cha mẹ hấn nên cũng không tiện liên lạc.

Song Hee Eun bật máy tính lên nằm trên giường xem phim, đến 22:00 cô lại nhìn điện thoại một chút thấy vẫn chưa có tin nhắn nào, cuối cùng cô không nhịn được nữa nhấn một tin cho hấn: “Ăn cơm chưa, đã ngủ chưa?”

Cả người Kwon Ji Yong ướt đầm yên lặng ngồi trên ghế salon trong phòng khách, hấn nhìn thấy màn hình điện thoại chột sáng lên biểu thị có người nhắn tin đến, hấn không hề muốn xem, đợi màn hình di động tự động tắt căn phòng lại trở về một màu đen kịt.

Song Hee Eun chờ rất lâu mà không thấy hấn trả lời cô cảm thấy vô cùng sợ hãi, cô cũng không dám gọi điện thoại cho hấn sợ cha hay mẹ hấn nhận thì sao, được rồi vẫn nên đi ngủ đi có gì để sáng mai rồi nói.

Ngày thứ hai, Kim Jun Seok đang thu thập hành lý thì nhận được điện thoại của Song Hee Eun, hấn kinh ngạc vì cô mới hấn đến nhà làm khách chứ không phải chỉ gọi điện tiền hấn một đoạn: “Hee Eun, em nói... Thật sao?”

Song Hee Eun gạt đầu, trải qua chuyện tối ngày hôm qua, bây giờ lại liên lạc với hấn nên cô cảm thấy hơi ngại, khó trách sẽ có người nói tỏ tình với bạn thân của mk giống như lấy tình bạn ra đánh cược vậy may mắn có thể trở thành người yêu còn không thì rất ngại nhìn thấy nhau, cô có thể cảm giác được khoảng cách giữa cô và Jun Seok oppa đang dần xa cách hơn.

Thời tiết hôm nay rất tốt, sau khi gọi điện báo cho Jun Seok oppa cô đi cùng mẹ đến chợ mua thức ăn, trên đường đi mẹ nói lại chuyện lúc nhỏ của bọn họ nhưng thực ra cô cũng không có ấn tượng lắm cô chỉ cố gắng phụ họa cho mẹ thôi, tuy bây giờ cô đang cười nhưng trong lòng cô lại luôn nghĩ đến một người đàn ông khác.

Đa một ngày hai người vẫn chưa liên lạc với nhau, bình thường không bao giờ có chuyện như thế, Song Hee Eun càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng khủng hoảng.

“Hee Eun à, hôm nay con... Làm sao vậy, bình thường thì nhầy nhót suốt ngày mà hôm nay lại ìu xù như vậy?”

Song Hee Eun cười lắc đầu, che giấu suy nghĩ trong lòng nói: “Không có đâu mẹ, chắc tại hôm qua bị dính mưa nên hôm nay hơi đau đầu thôi.”

“Mẹ và cha con đều rất thích đứa nhỏ Jun Seok này, tuổi trẻ tài cao, lát nữa người ta tới con nhớ tiếp đãi thật tốt đó, có biết không hả?”

“Con biết rồi, thưa mẹ.”

Mua xong đồ ăn về nhà, Song Seung Yeom cũng đã quay về rồi, hần nhìn cả nhà bận rộn, cha thì đang lau nhà còn mẹ và Song Hee Eun đang bận rộn trong bếp nói: “Con trở về rồi. . . Hôm nay là ngày gì sao?”

Chỉ thấy cha nhìn hần ghét bỏ nói: “Tôi qua con ngủ ở đâu, trông người ngom thế kia chắc còn chưa tắm đúng không, con nhanh đi tắm rửa thay quần áo đi lát nữa anh Jun Seok của con sẽ đến đây.”

“Là anh Jun Seok sắp đến sao, được con sẽ đi nhanh thôi” Song Seung Yeom vui vẻ bỏ hết đồ trong tay xuống nhanh chóng chạy vào phòng mình.

Lúc này truyền đến tiếng chuông cửa, cha bỏ chổi lau nhà xuống nhanh chóng đi ra mở cửa.

“Bác Song!” Kim Jun Seok mỉm cười đứng ngoài cửa.

“Jun Seok à, cháu mau vào đi!”

Cha cô vừa mời hần vào vừa nói: “Hee Eun à nhanh đi ra rót nước.”

Song Hee Eun cúi đầu rót một chén nước rồi đi ra từ trong bếp, cô rót xong chén nước đi ra lễ phép nói với Kim Jun Seok: “Oppa.” Sau đó định nhanh chóng quay lại bếp.

“Hee Eun, con là gì vậy, ngồi đây chơi vs Jun Seok đi chứ để cha vào phụ mẹ con.”

Cô biết dụng ý của cha mẹ là muốn chế tạo cho họ một không gian riêng, muốn tác hợp hai người bọn họ, thế nhưng bọn họ không trở về như trước được nữa rồi, Song Hee Eun yên lặng ngồi trên ghế salon.

Kim Jun Seok thấy chỉ còn hai người thì mới mở miệng nói: “Tôi hôm qua lúc về em có sao không?”

Song Hee Eun gật gù đầu: “Còn tốt, không có bị cảm, còn anh thì sao?”

“Kịp thời uống thuốc nên cũng không có sao.”

Cách hai người trò chuyện giống như người xa lạ mới gặp lần đầu, vô cùng khách khí, hôm nay bản thân Kim Jun Seok cũng không muốn tới, hần nghĩ có tới cũng chỉ cảm thấy đau khổ hơn mà thôi, nhưng hần cũng muốn nhìn thấy cô và được ở cùng cô nhiều hơn một chút.

Song Seung Yeom tắm rửa xong để người trần đi ra ngoài, nhìn thấy Kim Jun Seok thì nhiệt tình gọi: “Anh Jun Seok!”

“Seung Yeom hôm nay em không đi học sao?” Kim Jun Seok cười hỏi.

Song Seung Yeom sờ lên mái tóc còn ướt: “Không có đâu, hôm nay em được nghỉ nên không lên lớp.” Dừng một chút lại bổ sung: “Em về phòng sấy tóc với thay quần áo rồi sẽ ra chơi cùng hai người!”

Chẳng biết tại sao sau khi nghe Song Seung Yeom nói như vậy, trong lòng có cảm giác Song Hee Eun thở phào nhẹ nhõm, sau một đêm lại đổi mặt Jun Seok oppa, cô đã không còn gì để nói và cũng không biết nói thêm gì.

Thật lâu, vì không làm cho người lớn nghi ngờ và giảm bớt không khí ngột ngạt, Song Hee Eun mở miệng nói: “Anh đã quyết định. . . Đi lúc nào chưa?”

Kim Jun Seok ngẩn người, miễn cười lớn nói: “Ừm. . . Hai ngày sau anh lên máy bay.”

Song Hee Eun gật nhẹ đầu: “Vậy sao. . .”

Kim Jun Seok vội vàng hỏi: “Ngày ấy. . . Em có thể đi tiễn anh một đoạn không, giống như mười năm trước vậy. . .”

Song Hee Eun cười: “Đương nhiên có thể.”

Năm đó khi Song Hee Eun vẫn còn nhí cô cứ nghĩ sẽ không bao giờ được gặp lại người này nữa nên nước mắt nước mũi chảy tùm lum, bây giờ sắp phải xa cách một lần nữa nhưng lòng cô lại. . . Không có một chút gọn sóng, quả nhiên lòng người thật dễ thay đổi.

Song Seung Yeom thu thập xong, thuận tay lấy một bộ bài vậy là ba có việc giết thời gian trong lúc chờ com.

Song Seung Yeom còn nhớ rõ, khi còn bé hần luôn đi theo sau chị gái và anh Jun Seok, nhìn thấy bọn họ chơi bài cùng những người khác, nội tâm tràn đầy hâm mộ trông mà thèm, khó khăn lắm chị gái hần mới dạy hần chơi vậy mà anh Jun Seok lại đi mất.

Hôm nay, là lúc hần rửa sạch nỗi nhục kho trước.

Có đồ chơi thời gian tự nhiên trôi qua rất nhanh, hôm nay Song Hee Eun thua rất thảm, hai người khác cũng nhận ra cô đang không tập trung, thỉnh thoảng sẽ nhìn điện thoại một chút xem có tin nhắn trả lời của hần không, hần có tìm mình hay không, thời gian trôi qua càng lâu, trong lòng cô lại càng lo

lặng.

Cha bưng đồ ăn lên bàn Song Seung Yeom vô tình ngẩng đầu lên thì chạm phải ánh mắt của cha, không khỏi hơi run rẩy, làm sao cảm giác cha nhìn chăm chăm vào mình vậy, hấn sờ sờ đầu rồi lại chơi bảo tiếp.

Sau đó cha đi vào phòng bếp nói với mẹ: “Đứa nhỏ Seung Yeom này không biết quan sát gì cả, nhất định phải chen vào giữa Jun Seok và Hee Eun.”

“Ăn com thôi, bọn nhỏ, nhanh đi dọn dẹp rửa tay rồi ăn com!”

Nghe dc đã kết thúc Song Hee Eun nhanh chóng chạy về phòng mình đóng cửa lại, ngay cả Lee Hye In đều kinh ngạc nói: “Hôm nay đứa nhỏ Hee Eun này làm sao vậy, quá không đúng.”

Cuối cùng cũng được trở về không gian nhỏ của mình, Song Hee Eun lấy điện thoại di động ra không nói hai lời gọi cho Kwon Ji-Yong, điện thoại ở trên tủ đầu giường vang lên, Kwon Ji-Yong ho khan mấy tiếng, run rẩy tay đưa tới lại làm điện thoại di động rơi xuống sàn nhà, hấn muốn đứng dậy đi nhặt điện thoại, lại phát hiện toàn thân không có chút sức lực nào, không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn điện thoại vang lên như vậy.

“Hee Eun, con đang làm gì vậy, nhanh ra ăn com thôi!” Mẹ gõ cửa, đứng ở ngoài cửa thúc giục.

Song Hee Eun gọi hơn mười cuộc vẫn không ai nghe điện thoại, lòng nóng như lửa đốt: “Con đã biết, con lập tức đi ra.”

Trên bàn com, cha mẹ cứ gọi Kim Jun Seok thân mật như kiểu hấn mới là con ruột của hai người vậy, làm con ruột Song Seung Yeom cảm giác được cái đái ngộ không bình đẳng này, vạn nhất sau này chị ở bên anh Jun Seok, vậy chẳng mình sẽ goàn toàn bị thất sủng, trời ạ quá kinh khủng rồi, không đúng, rõ ràng chị ấy đang qua lại với đại mình tính GD cơ mà.

“Jun Seok à, công việc của cháu ở Hàn Quốc thế nào rồi?”

Kim Jun Seok cười lễ phép nói: “Tất cả đều rất tốt.” Không biết là ăn ý hay là như thế nào, Song Hee Eun và Kim Jun Seok đều không hén mà cùng dẫu chuyện hấn sắp xuất ngoại.

“Bây giờ cháu có bạn gái hay chưa?” Mẹ cô lại hỏi.

Kim Jun Seok cười lắc đầu: “Cháu còn chưa có bạn gái đâu thưa bác gái.”

“Vậy thì thật là tốt nha, Hee Eun nhà chúng ta cũng chưa có bạn trai . . .”

Lee Hye In còn chưa nói dứt lời, Song Hee Eun không kiên nhẫn đánh gãy, “Mẹ. . .” Một câu mẹ, bao hàm vô số lên án.

Hôm nay cô không có tâm trạng, Song Hee Eun hoàn toàn không muốn nghe bọn hấn nói những chuyện như vậy, ăn vài miếng com, Song Hee Eun buông đĩa xuống: “Mẹ, cha, Jun Seok oppa, Seung Yeom, các người cứ ăn đi, con no rồi.” Nói đứng dậy rời khỏi bàn ăn.

“Hee Eun à, con muốn đi đâu.” Lee Hye In lo lắng đứng dậy, nhìn con gái đang kéo thân thể mệt mỏi về phòng, cho là thân thể cô không tốt nên mới vậy bà quay ra giải thích với Kim Jun Seok.

Ai ngờ không đến hai phút đồng hồ, Song Hee Eun đổi quần áo, chải tóc, xách túi đi đến tủ để giày.

“Con còn có chút việc phải đi ra ngoài một chuyến.” Nói xong cũng không quay đầu lại đi mở cửa.

Mẹ cô đuổi theo thì thấy thang máy đang đi xuống dưới, lại không thể bỏ khách lại đó nên đành quay về.

Sau khi ra cửa, Song Hee Eun nhanh chóng chặn một chiếc taxi lại, sau khi báo địa chỉ rồi gọi qua, bên tai vẫn là âm thanh máy móc chứng tỏ không có ai bắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành GD Làm Sao Bây Giờ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.